

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · quart període · sèrie P · número 80

Ple del Parlament

Sessió 46, tercera i darrera reunió, dijous 19 de desembre de 2019

Presidència del M. H. Sr. Roger Torrent i Ramió

[Dossier](#)

[Dossier](#)

TAULA DE CONTINGUT

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els sacrificis dels catalans com a conseqüència de l'acció de govern 302-00173/12	3
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la banalització de la violència a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals 302-00176/12	13
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'atur 302-00174/12	22
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'habitatge 302-00177/12	31
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la digitalització del teixit productiu 302-00178/12	42
Projecte de llei de modificació de la Llei 16/2017, de l'1 d'agost, del canvi climàtic, pel que fa a l'impost sobre les emissions de diòxid de carboni dels vehicles de tracció mecànica 200-00009/12	51
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació del sistema de salut 302-00175/12	67
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de prevenció de les ludopaties 302-00179/12	75
Debat general sobre el reconeixement i el garantiment dels drets de les dones (continuació) 255-00009/12	85

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 46.3

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general, la lletrada Anna Casas i Gregorio i el lletrat Ferran Domínguez García.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers de la Presidència, d'Interior, d'Educació, de Territori i Sostenibilitat i d'Empresa i Coneixement.

El president

Bon dia diputats, diputades.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els sacrificis dels catalans com a conseqüència de l'acció de govern

302-00173/12

Reprenem la sessió amb el quinzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els sacrificis dels catalans com a conseqüència de l'acció de govern. Presentada pel Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, per exposar-la té la paraula el diputat senyor Santi Rodríguez. Quan vulgui.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, president. No Govern, diputades, diputats, en el darrer Ple presentàvem una interpellació al Govern que tenia com a subjecte –si no és pecat pronunciar la paraula «subjecte»– una expressió del president de la Generalitat a les xarxes socials, en la qual donava suport a una entrevista en la que s'afirmava que, per l'independentisme, calia polaritzar més, és a dir, dividir més la societat catalana; calia actuar amb més intensitat en les protestes, és a dir, és allò dels CDR «apreteu, apreteu», i també demanava als independentistes un major nivell de sacrificis, com si els catalans –no només els independentistes, sinó tots els catalans– no féssim ja prou sacrificis. El president de la Generalitat hauria de ser la institució, una institució de tots els catalans, i en la interpellació fèiem un repàs dels principals sacrificis que precisament els catalans fem, conseqüència de la inacció de govern.

I és el que reflectim en aquesta moció, aquesta paràlisi de l'acció de govern, que no només hi han els mateixos grans problemes que hi havien quan aquest Govern va prendre possessió el juny de l'any passat, sinó que al llarg d'aquests dinou mesos, aproximadament, han anat empitjorant i que resumíem explicant com estaven les llistes d'espera a la sanitat pública catalana; com estaven els barracons a les escoles; com evolucionen les llistes d'espera per accedir a prestacions i serveis de la Llei de la dependència; que mantenim les taxes universitàries més altes de totes les comunitats espanyoles; que mantenim les universitats amb un infrafinançament que fa perillar la seva qualitat en el futur immediat.

I aprofitàvem que parlàvem d'universitats per reflectir també un fet que havia passat la mateixa setmana passada. No és un fet aïllat, és un fet que es repeteix d'una forma reiterada, i és que en la universitat, en determinats àmbits universitaris, hi ha qui vol coartar la llibertat d'expressió. Però no és només aquest el problema, sinó que el problema és que els que volen exercir la llibertat d'expressió no troben l'empata ni de la direcció de les universitats ni del mateix Govern de la Generalitat. I per tant també aprofitem la moció per condemnar els atacs a la llibertat d'expressió, violents, com va succeir la setmana passada a la Universitat Autònoma, perquè el Govern tingui l'oportunitat de condemnar aquells atacs.

Parlàvem també..., i és un dels elements en què considerem que els catalans fem sacrificis i, pel que sembla, encara seran pocs, que és la pressió fiscal. Gràcies a la inestimable col·laboració de Podem, això és susceptible d'empitjorar, i força, prope-

rament. Però, bé, serà un dels sacrificis que continuarem fent els catalans en aquest sentit.

I després, una manca de desplegament reglamentari de lleis, diguem-ne, socials. La pobresa energètica; es va aconseguir aprovar una llei, una llei que no va ser recorreguda al Tribunal Constitucional i que el Govern tenia obligació de desplegar reglamentàriament per evitar que passés el que està passant ara, que és que ningú es vol fer responsable de pagar allò que no s'ha pogut pagar a les empreses que subministren energies, no? I per tant aquí hi ha una responsabilitat clara del Govern de no voler afrontar aquesta situació. Però també manca el desplegament reglamentari de la renda garantia de ciutadania per tal de que pugui acomplir els objectius amb què va ser aprovada aquella llei.

I tot això té, creiem, un denominador comú, que és d'on plora la criatura, que es diu «pressupostos». A Catalunya portem ja quatre anys sense pressupostos, en els últims set: 2013, 2016, 2018 i 2019. Això ha impedit que es faci una reordenació dels recursos per poder atendre sobretot les polítiques socials, però... Evidentment, aquest és el principal problema. I per tant una de les coses que tornem a demanar és, al Govern, almenys, que presenti els pressupostos, perquè a l'exercici 2019 no va aprovar els pressupostos ni el mateix Govern.

Bàsicament, aquesta és la moció. Hi ha alguna coseta més, a la que després ens referirem amb el posicionament a les esmenes, fruit també de la seva relació amb les mateixes esmenes presentades.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. A continuació, per defensar les esmenes presentades té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Alícia Romero. Quan vulgui.

Alícia Romero Llano

Gràcies, president. Bon dia, diputats i diputades. Bé, el senyor Rodríguez ens presenta una moció del Partit Popular en la que crec que en alguns punts fa una diagnosi de la realitat una mica esbiaixada, no? Perquè és veritat que tenim un govern que no governa, i hi han molts exemples; vostè n'ha posat alguns i en podríem trobar molts. De fet, en aquest hemicicle constantment apareixen les no realitzacions de compromisos que s'aproven en aquest Parlament, però és veritat..., la deixadesa de les funcions en molts dels àmbits del Govern, ja sigui en escoles bressol, en l'escola inclusiva, en les llistes d'espera, en universitats... És a dir, és, la llista, llarga, llarga.

Però no és aquest l'únic problema que té Catalunya, que aquest ho és, i molt gran. Té un altre problema: tenim un conflicte polític a Catalunya, entre catalans, però també entre Catalunya i Espanya. I això, que nosaltres ho hem volgut fer palès amb una esmena que vostès no ens han acceptat, crec que mostra que molt sovint a Catalunya hi ha qui no vol veure la realitat complexa i polièdrica que tenim. I això passa molt a Ciutadans i li passa molt al Partit Popular, que només volen veure la seva veritat, i n'hi han diverses. I crec que és important que acceptem i reconeguem la realitat. Si no, és difícil que puguem posar solucions. Nosaltres creiem que hi ha un conflicte polític entre Catalunya i Espanya, però també entre catalans. Aquests 2 milions de persones que porten molts anys sortint al carrer de manera pacífica estan dient-nos alguna cosa, i no podem obviar aquests crits o aquesta demanda que s'està fent, i vostès, durant set anys que han governat amb el president Rajoy, doncs, van mirar a un altre costat. Segurament per això, avui també som on som. Per tant, crec que és important que entre tots puguem posar sobre la taula quina és la realitat polièdrica, complexa que té aquest país.

Vostè no ens ha acceptat l'esmena i, per tant, li suggeriríem que s'ho repensés, o li suggeriríem com a mínim que obrin una mica més les mires per entendre que Ca-

talunya és molt més complexa i té molts més problemes, més enllà del greu problema de tenir un govern que no governa.

Miri, nosaltres hem fet aquesta esmena que no se'ns ha acceptat, n'hem fet alguna altra lligada a pressupostos. Em sembla que és molt important que en els pressupostos del 2020 es prioritzin, evidentment, polítiques socials, però també econòmiques, i hem volgut fer una esmena en aquesta línia, perquè no només posant recursos a polítiques socials, educatives o de salut millorarà aquest país. Si no fem una aposta important –i crec que després en parlarem en altres mocions–, per exemple, per la indústria; per apostar per la intel·ligència artificial; per aquella transformació tecnològica que no és que hagi d'arribar, és que ja hi és; si no som capaços de millorar la competitivitat, no només perquè les nostres empreses ho siguin més en el món, en un món globalitzat, sinó també perquè tenim reptes que afrontar com l'alimentació, l'energia o el medi ambient, i que es poden fer a través d'aquestes tecnologies disruptives; si no som capaços de posar recursos també aquí, Catalunya anirà perdent posicions.

I, per tant, és important que quan es facin aquests pressupostos –i també miro els comuns, que són qui, doncs, sembla que estan en aquestes negociacions–, no només es posi l'atenció en les polítiques socials, que tampoc podem resoldre amb aquests pressupostos del 2020, crec que tots ho tenim bastant clar, perquè venim de tants anys de retallades que és difícil revertir tot això en un sol pressupost, però també cal mirar aquesta part de la generació de riquesa, de la competitivitat de la nostra economia, no només perquè les empreses ho siguin més i puguin competir en un món global, sinó perquè aquí hem d'afrontar reptes a través d'aquesta gran transformació tecnològica que ja tenim aquí sobre. Hem fet aquesta esmena que se'ns ha acceptat, i li agraïm, doncs, al diputat Rodríquez la seva disposició.

Després vostès sempre –i en aquesta moció també els passa–, parlen de la despesa, no?, d'augmentar la despesa; en això coincideixen també molt, vostès, amb Ciutadans. Però després, a l'hora de parlar de l'ingrés, ai, llavors ja la cosa canvia; menys ingressos, és a dir, menys recaptació, reduir els impostos..., i és una de les coses que vostès diuen: «Aquí a Catalunya es paguen molts impostos», i això no és veritat; hi han tantes dades que ho diuen! La pressió fiscal a Catalunya i a Espanya està entre sis i vuit punts per sota de l'europea, és a dir, paguem menys impostos que Europa; el problema és que tenim una taxa molt més alta d'economia submergida i de frau fiscal, a l'entorn de deu i quinze punts més que Europa, i, per tant, probablement caldria atacar això, que ja entenc que a alguns partits no els acabi d'agradar gaire, però hauríem d'atacar més el frau i l'economia submergida i no demanar constantment que s'abaixin els impostos.

I també li voldria recordar que el 2011, només arribar a president, Rajoy a Moncloa, el que va fer és apujar l'IRPF a tothom, i l'IVA, a tothom, eh?, de manera, doncs, injusta.

Per tant, si volem més despesa social i més inversió en l'àmbit industrial i tecnològic cal també fer una reforma fiscal més justa i progressiva, o que porti qui més té, més guanya i més contamina a les arques públiques, perquè entre tots puguem superar aquesta gran etapa de retallades.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom ara del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat senyor David Mejía.

David Mejía Ayra

Gràcies, president. Diputats, diputades... Esta moción describe una realidad triste y preocupante sobre lo que está sufriendo la sociedad catalana, pero que, por desgracia, se corresponde fielmente con lo que los partidos separatistas han provocado a lo largo de todos estos años de *procés*. Pero lo más preocupante para los ciudadanos de Cataluña es que, lejos de que este Govern haga un propósito de enmienda y de tratar

de reconducir el rumbo, se empeñan en decir que lo volverán a hacer y que seguirán insistiendo en la vía de la confrontación y el empobrecimiento de nuestra sociedad.

Los recursos públicos, en contra de lo que algunos piensan, no son ilimitados, sino que son limitados porque derivan de los impuestos que pagamos todos los ciudadanos. Y en este sentido hay que recordar que los catalanes somos de los españoles que más impuestos pagamos. Con ese afán recaudatorio que tiene el Govern vemos como ya llevamos demasiados años destinando recursos a sus chiringuitos y a colocar a sus amiguitos del *procés*, en vez de destinarlos a paliar la precaria situación, por ejemplo, de nuestra sanidad, que tiene las listas de espera más largas de toda España, o de nuestra educación, con el mayor número de alumnos estudiando en barracones de toda España.

¿Y qué hace el Govern mientras tanto con todo ello? Pues se limita a alimentar la confrontación entre catalanes, y entre catalanes y el resto de españoles.

Pues no, señores del Govern, ustedes tienen la obligación de velar por el interés de todos los catalanes y no pueden seguir dando la espalda a todos estos indicadores intolerables que existen en nuestra comunidad autónoma. Pero a pesar de ustedes –a pesar de ustedes–, tenemos la fortuna de contar con grandes empresas, con autónomos, con emprendedores, que hacen enormes esfuerzos para tirar adelante su negocio. Y todo eso mientras ustedes, señores del Govern, no dejan de ponerles palos a las ruedas.

Por lo tanto, lo que les pedimos es que vuelvan a la realidad de los catalanes y que afronten nuestros problemas sin esconderse detrás de ese discurso victimista a que nos tienen acostumbrados, que les impide hacer absolutamente nada útil para los ciudadanos de Cataluña. Por desgracia, su obsesión identitaria ha encontrado la complicidad del candidato Pedro Sánchez y del PSOE, que parece dispuesto a poner a España en manos de aquellos que la quieren romper y en manos de aquellos que la quieren trocear.

Para el PSOE ya hemos pasado de tener un problema de convivencia en Cataluña a un conflicto político. ¿Qué será lo siguiente que aceptará el señor Sánchez en esta mesa de chantaje? ¿Un mediador como Otegi? ¿Un referéndum de independencia? Si gastaran sus esfuerzos en solucionar las listas de espera, los niños estudiando en barracones o las listas de dependencia, también las más largas de toda España, estoy seguro de que la mayoría de los catalanes se lo agradecerían. Si utilizaran su esfuerzo para acabar con la parálisis legislativa que existe en este Parlamento y aportaran soluciones a los problemas reales y del día a día del conjunto de los catalanes estoy seguro que el *procés* terminaría. Y quizás de esa manera podríamos utilizar todos estos recursos para trabajar y para rebajar, por ejemplo, las tasas universitarias de nuestros estudiantes, una vez más, de las más altas de toda España, o invertir, obviamente, más dinero en políticas sociales o sanitarias.

Y fíjense que estoy hablando de política, no estoy hablando de gestos, porque ya sabemos perfectamente que los gestos de este Govern son arengar a los comandos separatistas que queman contenedores y que queman carreteras. Y, lamentablemente, los gestos del Govern no son los de condenar agresiones que sufren, por ejemplo, aquellos estudiantes que defienden la libertad en las diferentes universidades catalanas. Triste e injustificable.

Esta es la realidad que nos quieren esconder algunos, pero que muchos catalanes estamos sufriendo. Algunos de ellos lo están sufriendo en silencio y otros también lo están sufriendo con miedo, pero desde aquí les quiero decir, una vez más, que no están solos, que estaremos siempre defendiendo sin cesar para que Cataluña vuelva a ser una tierra próspera, de oportunidades, de esperanza y de libertad.

Hoy los partidos separatistas tienen secuestrada a Cataluña, pero más pronto que tarde lo vamos a cambiar, y la mayoría silenciosa ya no tendrá que callarse más.

Gracias.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. A continuació, i per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, la diputada senyora Concepción Abellán. Quan vulgui.

Concepción Abellán Carretero

Gracias, *president*. Diputados, diputadas, *consellera*... Voy a empezar por señalar que la moción que nos presenta el PP, a pesar de su título, hace un conjunto de propuestas sociales a las que un grupo como el nuestro puede dar apoyo, no es la primera vez, pero no deja de sorprendernos este uso del uniforme de camuflaje que se pone el PP en el Parlament. ¿Qué es lo que quieren ocultar? Cuando ustedes numeran las consecuencias de la inacción del Govern Torra-Aragonès en materia social y su incapacidad por atender las necesidades reales de la gente, no dejamos de preguntarnos cómo es posible que un partido que ha estado gobernando el Estado y devastando los servicios públicos con sus recortes haga una moción como esta. Están ustedes compitiendo con la extrema derecha en el resto de España, y por la izquierda en Cataluña, y me creo más la primera que la segunda. Esto tendría cierta gracia si no fuera por lo lamentable de la situación de los servicios públicos. Ahora bien, es trágico, por no decir hipócrita, que los reyes de la austeridad pretendan dar lecciones a nadie (*alguns aplaudiments*), por recortadores que hayan sido en el Gobierno de la Generalitat de Cataluña.

Queda claro, en su diagnóstico hay otras intenciones más allá de mostrarse sensibles a los problemas que atraviesa la salud pública catalana, las largas listas de espera y la falta de profesionales sanitarios, las elevadas tasas universitarias, los barracones en las escuelas, las dificultades en el acceso a la vivienda, la pobreza energética o la renta garantizada. Sobre el papel podemos coincidir en las medidas que proponen, e incluso con la tesis principal que defienden; sufrimos un *govern* instalado en la inacción, en el no gobierno, cierto, pero ahí aparece su contradicción, su política fiscal, que sale a colación para criminalizar los impuestos y atacar la redistribución de la riqueza.

Pues miren, no. No es coherente hacer una defensa de los servicios públicos para después decir que hay que hacer una Cataluña fiscalmente atractiva. ¿Atractiva para quién? ¿Para los que más ganan? ¿Para los bancos, las multinacionales o los fondos buitres? Si el PP quiere que en Cataluña se haga lo que se está haciendo en Andalucía o en la Comunidad de Madrid nos encontraran de frente. ¿Cuál es su alternativa? ¿Dejar la Generalitat en la ruina y dismantelar los servicios públicos? ¿Decirle a la gente «vamos a hacer rebajas en los impuestos», con su famosa bajada masiva de impuestos andaluza, para a continuación dejar la sanidad en la UCI por la falta de médicos, y las largas listas de espera, como están haciendo en Andalucía? ¿Colapsar el sistema de dependencia y los servicios de cuidados a las personas mayores? Esto está pasando en Andalucía, en Madrid y en Cataluña. Ustedes no lo hacen mejor donde gobiernan, al contrario, en poco tiempo han conseguido llevar al colapso la sanidad o la dependencia en Andalucía para seguir la estela de privatizaciones al sector privado que tanto les caracteriza, como ya hicieron en Madrid. Ahí sí tienen mejores resultados, ustedes, en hacer crecer la sanidad privada y mercantilizar nuestros derechos.

Sean honestos, no es posible defender servicios públicos sin un sistema fiscal justo y progresivo que haga sostenibles la sanidad y la educación pública, los servicios sociales o la renta garantizada. Que contribuya más quien más tiene o más gana o quien más contamina es una cuestión de justicia social, es defender el interés general, lo común, lo que es patrimonio de todos y todas, por encima de los intereses de unos pocos. Poner por delante los intereses de unas élites a quienes ustedes vienen a dar privilegios para seguir aumentando la desigualdad y hacer una sociedad más pobre para la mayoría, eso, eso es dejar en la estacada a la gente y condenar nuestro futuro, eso es lo que han hecho ustedes con este país. No tienen nada que envidiar

a la Generalitat. El fallido sueño neoliberal ya lo hemos sufrido; empezamos a despertar de la pesadilla de Rajoy, a quien, le recuerdo, lo echamos con una moción de censura.

Y sí, también queremos despertar de esta larga noche de austeridad, de recortes, de degradación de los servicios públicos de Cataluña, y saldremos de esta, dejando atrás las recetas económicas de la derecha, sin lugar a dudas.

Recuperar la agenda social y avanzar en los derechos sociales, aquí nos pondremos de acuerdo, aunque sea camuflaje político. No les daremos apoyo en su modelo fiscal, como tampoco apoyaremos su estrategia de polarización con el conflicto territorial. Y, mire, negar que hay un conflicto con el Estado no es útil a ninguna solución; y que el PP, como parte activa en la creación del conflicto, lo niegue da la medida de la consideración en que ustedes tienen la inteligencia de la sociedad catalana. Sin el PP todo va mejor; harían mayor servicio si dejaran de abonar la hipocresía.

Muchas gracias.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. En nom del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, és el torn ara del diputat senyor Carles Riera.

Carles Riera Albert

Gràcies, president. Des de l'escó. Bé, en primer lloc, i parlant de sacrificis dels catalans i catalanes, volem mostrar la nostra total solidaritat amb les nou persones detingudes ahir en les mobilitzacions amb motiu del clàssic; aprofitar novament per tal de denunciar els abusos policials, i, com no pot ser d'una altra manera..., la dimissió de la cúpula d'Interior.

Però, continuant amb la solidaritat antirepressiva, volem mostrar tota la nostra solidaritat amb el president Torra i el vicepresident Junqueras, que probablement avui mateix o en les properes hores coneixeran sentències de la màxima transcendència pel que fa a la seva situació, sigui des de Barcelona o des de Luxemburg. I també la nostra solidaritat amb les quatre persones empresonades des del 23 de setembre a Soto del Real, que avui probablement coneixeran novetats respecte a la seva situació d'empresonament.

I, efectivament, aquesta moció vol parlar de sacrificis dels catalans i catalanes; nosaltres els explicarem la nostra visió del que són aquests sacrificis.

Efectivament, des del 2017, 1.402 persones identificades, 501 persones detingudes, 490 persones investigades, 1.429 persones ferides per agressions policials, 71 registres en locals d'entitats i associacions i 37 persones que han passat o romanen encara a la presó. Val a dir que en la majoria d'aquests casos, fruit d'actuacions del Cos de Mossos d'Esquadra.

Això són sacrificis dels catalans i catalanes que val la pena que posem sobre la taula. Però això no s'acaba aquí, perquè, a més, hem de suportar un govern de la Generalitat i uns partits que li donen suport que tot això, aquest sacrifici, l'utilitzen per tal de reorganitzar el seu poder en les institucions autonòmiques o negociar com a moneda de canvi l'estabilitat de les institucions espanyoles. Res més lluny de l'objectiu que anima aquest sacrifici, que no és un altre que la ruptura democràtica amb l'Estat espanyol, l'autodeterminació i l'assoliment de la plenitud de drets socials, civils i polítics per a tothom. I no acaba aquí el sacrifici, perquè, a més, hem de suportar un estat o un govern de la Generalitat que continua sense garantir drets bàsics per a tothom, com és el dret a l'habitatge, que continua, si em permeten l'expressió, «petant-se» els serveis públics, que continua conduint la majoria de la classe treballadora cap a una situació de precarietat laboral i social, i que continua sense garantir l'exercici dels drets socials, civils i polítics per a tothom.

Això –això– són els sacrificis, des del nostre punt de vista, que hem de reivindicar i els objectius en els que ens hem de mantenir fidels.

Per tot això, votarem majoritàriament en contra dels punts d'aquesta moció. Podríem donar suport a algun dels seus subapartats, però majoritàriament votarem que no perquè no compartim ni la diagnosi ni algunes de les seves propostes.

El president

Gràcies. Seguidament, és el torn, en nom del Grup Parlamentari Republicà, de la diputada senyora Lluïsa Llop.

Quan vulgui.

Lluïsa Llop i Fernàndez

Gràcies, president. Bon dia, consellera, diputats, diputades. Comencem aquesta sessió de dijous amb aquesta moció sobre els suposats sacrificis que fem els catalans com a conseqüència de l'acció de govern. Una moció que em permetran dir que és un aiguabarreig de tota una sèrie de temes que van des de desaprovar el que diu el president a demanar que es condemnin els aldarulls i la violència, a parlar de llistes d'espera, de barracons, d'escola trilingüe, etcètera. Una moció que arriba a dir, i obro cometes, «que el principal problema que pateixen els catalans no és un conflicte polític entre Catalunya i la resta d'Espanya, sinó la deixadesa de funcions del Govern de la Generalitat envers la ciutadania.» Ens sembla increïble.

El 80 per cent dels catalans i catalanes volen un referèndum per decidir el seu futur, i això ha estat explicat enèsimes vegades. Un referèndum que és negat sistemàticament pels successius governs espanyols, i resulta que no és un problema el conflicte entre Catalunya i Espanya, polític.

Fa anys que milions de persones es manifesten per reclamar la república catalana, per reclamar un referèndum, i vostès diuen que no és un problema principal el conflicte polític entre Catalunya i Espanya.

La policia espanyola va atonyinar els més de 2 milions de persones que van anar a votar en un referèndum d'autodeterminació, i vostès diuen que no és un problema polític el conflicte polític entre Espanya i Catalunya. Ens sembla increïble. De debò s'ho creuen?

I continua la seva moció denunciant suposats oblits de problemes socials que pateix la societat catalana, entre els quals destaquen, segons vostès, inversió pública baixa en política social, reducció d'inversions en polítiques de salut, taxes universitàries, etcètera. Sanitat, recorden allò de *«les hemos destrozado el sistema sanitario, ¿verdad?»*

Saben la realitat, oi? El Govern i l'acció parlamentària catalanes funcionen malgrat tenir un estat en contra, malgrat l'ofec econòmic, malgrat la intervenció de les seves institucions. L'autèntic perill i els sacrificis dels catalans i les catalanes venen d'això.

El compromís fiscal dels catalans hauria de ser prou i suficient per garantir un estat del benestar que funcionés per a tota la ciutadania. Hauria de ser prou, però bé saben que no ho és: segons el mètode de càlcul, patim un dèficit fiscal que arriba o als 10.000 milions d'euros o sobrepassa els 16.000 milions d'euros.

I és que Espanya ens roba? No, no diem això, però sí que diem que els successius governs espanyols prefereixen invertir en armament, prefereixen invertir en AVEs que van a llocs sense passatgers o pagaments milionaris per al Castor abans de deixar que el Govern de Catalunya pugui invertir en polítiques socioeconòmiques el que es genera a Catalunya.

I ja no parlem del dèficit d'inversions a l'Estat a Catalunya, deficient quan es pressuposta i insultantment deficient quan s'executa. I no parlem de l'arbitrària distribució del marge de dèficit entre l'Estat i la resta d'administracions públiques.

En la moció arriben a esmentar els sacrificis dels catalans en les llistes d'espera de les polítiques de dependència. Mirin, el Govern espanyol va arribar a aportar, allà per l'any 2007, quan una llei espanyola així ho va establir, més de 300 milions

d'euros a Catalunya per a la Llei de la dependència; aquesta xifra avui és gairebé la meitat, i malgrat per llei estan obligats a aportar la meitat del seu pressupost, resulta que en aquests moments la Generalitat hi aporta gairebé un 84 per cent per sobre i el Govern espanyol no arriba a aportar el 16 per cent de la Llei de dependència, quan haurien d'estar aportant la meitat del seu pressupost. I malgrat tot, el Govern i l'acció parlamentària catalana –hi insistim– funcionen, tot i tenir un estat en contra, tot i tenir un ofec econòmic i malgrat la intervenció de les seves institucions.

Per això, en els àmbits que exposa la seva moció, en molts d'ells –i no em donarà temps perquè és molt ampli entrar en tots ells–, des del Govern s'hi està treballant.

Parlen de reduir les llistes d'espera i de reforçar la dotació de professionals, doncs bé, els darrers anys s'han convocat 11.707 places de professionals precisament per estabilitzar aquestes plantilles, i s'ha treballat en pactes de condicions per als funcionaris i pactes de millora en l'atenció sanitària.

Parlen de reduir barracons, i s'hi treballa. De fet, el departament té una planificació de mòduls prefabricats a set anys vista, sabent, evidentment, que eliminar-los tots és impossible perquè n'hi ha que donen resposta a situacions puntuals.

Parlen de reduir taxes universitàries, quan el vicepresident Aragonès ja ha anunciat que en els pressupostos del 2020 es proposarà una reducció del 30 per cent d'aquestes taxes.

Parlen de pobresa econòmica: ahir es va anunciar l'acord entre les administracions locals, el tercer sector i el Departament de Treball del conseller Chakir El Homrani.

Senyor diputat, el Govern, malgrat els seus eslògans, sí que governa, i ho faria molt millor de disposar dels recursos que generen els catalans i les catalanes. Per això, perquè sabem que ho podem fer molt millor, estem convençuts que la solució és la república catalana que garanteixi drets civils, polítics...

El president

Diputada...

Lluïsa Llop i Fernàndez

...i, sobretot, socials.

Gràcies, president.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies. Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Francesc de Dalmases.

Francesc de Dalmases i Thió

Gràcies, president. Consellera, diputades, diputats..., els ha quedat una moció una mica «*qué mal todo, qué desastre*», i han barrejat punts que segurament podrien ser votables. Però si Montesquieu ens va explicar allò de l'esperit de les lleis, doncs, també podríem anar a l'esperit de les mocions, i aquesta moció seva és un exemple de no política, de no construcció i de no diàleg.

Sembla que l'havien escrit fa una mica de temps i que ni tan sols els va passar pel cap actualitzar-la, perquè punts centrals d'aquesta moció o la realitat ja els ha desmentit o ja hi estem treballant.

De fet, quan parlem de l'economia catalana en clau dramàtica, dir-vos que no nosaltres, que no el Govern, que no Junts per Catalunya, sinó el grup de conjuntura del Col·legi d'Economistes de Catalunya, aquesta mateixa setmana, ha presentat un estudi amb dades que desmenteix tots els relats catastrofistes sobre l'economia catalana. No ens trobaran en aquest fals relat. Si volen parlem de dades, i saben que, allà, perden.

I pel que fa als pressupostos, també fan tard, perquè el Govern del president Torra ja treballa en el que seran els pressupostos més socials que s'hauran presentat en

aquest Parlament, en què el 75 per cent del pressupost, tres de cada quatre euros, es dedicaran a ensenyament, salut, universitats, habitatge, treball, afers socials i transport públic.

I parlant del president Torra, insistiu que defensar el seu programa de govern i defensar la seva perspectiva política, avalada per una majoria en aquest Parlament, és dividir la societat catalana, i aquest –us ho repetirem tantes vegades com faci falta– és un relat fals.

Sabeu què fereix, empobreix i corca la societat catalana? Que la presidenta d'aquest Parlament faci més de dos anys que dorm cada nit a la presó i passa cada dia a la presó (*aplaudiments*) per fer magníficament bé la seva feina. Que homes i dones de pau, amb el president Puigdemont al capdavant, companyes i companys seus d'aquest hemicycle siguin a la presó o a l'exili precisament per defensar unes idees polítiques, que no són les seves, que sabem perfectament que no són les seves, però que no només no són criminals, sinó que són exquisidament democràtiques, com l'exercici del dret a l'autodeterminació.

I per això, quan vostès en la seva moció del «*qué mal todo, qué desastre*» hi colen punts que potser són assumibles, que potser serien votables, us hem de mirar als ulls i dir-vos que no; hem de fer impossible una jerarquització dels drets, hem de fer impossible que la defensa d'uns drets sigui al mateix temps la conculcació d'uns altres.

Seria molt més fàcil fer veure que la repressió no existeix, que no hi ha repressió, que no hi ha presos polítics, que no hi ha exiliats, però no podem. (*Remor de veus.*)

Aquesta mateixa setmana, Òmnium ha presentat la seva campanya «Prou repressió», el diputat Riera en referència sense fer-ne referència. Saben quines són les xifres? Més de 1.000 persones ferides entre l'1 i el 4 d'octubre del 2017, 400 persones que han requerit assistència sanitària per protestar quan es va fer pública la sentència, 292 persones detingudes des del setembre de 2017, 12 persones que avui encara pateixen presó preventiva, 2 persones tancades al CIE per protestar, i que esperem que no siguin deportades, 144 webs tancades –no a la Xina o a Turquia, aquí, a Catalunya–, 118 docents investigats, 40 investigats per la seva implicació en el referèndum l'U d'Octubre, i la xifra màgica, 712 alcaldes i alcaldesses investigats, tres de cada quatre d'aquest país. I darrere cadascuna d'aquestes xifres persones amb noms i cognoms, titulars de drets que per causes ideològiques veuen que aquests drets poden ser trepitjats, menystinguts, jutjats i finalment condemnats.

Us deia en començar que el Govern governa i governa bé i que Junts per Catalunya som aquí per treballar per fer possible un futur millor per al conjunt de la societat catalana. Però som aquí sobretot per recordar als qui volen fer veure que vivim en normalitat i en plena democràcia que això és fals, que el sistema democràtic espanyol és espanyol, però no és democràtic, i per desemmascarar els qui volen tapar la llista de represaliats parlant de les llistes d'espera.

I des d'una perspectiva de drets no podem triar, no volem triar; volem un país sense llistes d'espera i sense llistes de represaliats. I aquesta és l'enorme complexitat que li toca gestionar al Govern del president Torra. I per això, no ens trobaran simplificant la complexitat, de la que, a més, vostès són directament responsables.

Per això, torno on he començat: vostès no seran a la lluita antirepresiva, no seran companys de viatge en la recerca de solucions polítiques per al conflicte entre Catalunya i l'Estat espanyol. Ens entristeix molt, però d'acord, ho assumim. Però, llavors, si de debò els preocupa la dotació de la sanitat, de l'educació, de la justícia, de la cultura, del futur dels homes i les dones d'aquest país, siguin coherents. Volien uns pressupostos amb despesa social i els tindran, els pressupostos més socials que han arribat mai a aquest Parlament; sigui coherents, sortiu de la vostra zona de confort i voteu a favor, quan arribin, dels pressupostos que us presentarem. Aquest sí que serà un gest útil per facilitar i garantir drets als homes i les dones de Catalunya.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El president

Finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té un torn de nou el diputat senyor Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, president. Consellera... Senyor Dalmases, una apreciació: em sembla que s'ha equivocat de moció, no es deu haver llegit la moció que nosaltres hem presentat; ens ha parlat d'altres coses que no són de les que parla la moció.

Parlant de represaliats, té raó, esperem que s'acabin els represaliats a Catalunya. Represaliats són els 700.000 catalans que estan en llistes d'espera interminables a la salut; represaliats són els més de 20.000 alumnes que cada dia han d'anar a estudiar en barracons; represaliats són els 75.000 dependents que esperen prestacions o serveis del seu Govern i no els reben. Aquests són els autèntics represaliats.

No puc contestar a tothom, però sí que li he de dedicar una frase a la senyora Abellán. Vostès són aquells que quan estan a l'oposició promouen i fan veure que la gent tindrà xalets amb piscina, com el seu líder, però que, quan governen, el que ofereixen són contenidors per anar a viure, com a Barcelona. (*Forta remor de veus.*) Sí, aquesta és la pràctica! Aquesta és la pràctica que vostès fan servir.

I em dedico a la senyora Romero perquè una part de la moció anava dedicada precisament al PSC i al conflicte polític. Vostès saben perfectament que si aquesta moció, en comptes de debatre-la al mes de desembre, l'estiguéssim debatent abans del 10 de novembre, vostès li donarien suport. Perquè vostès no parlaven de conflicte polític abans del 10 de novembre; vostès parlen de conflicte polític quan assumeixen les tesis d'Esquerra Republicana, a qui necessiten per poder formar govern! Això és així! (*Aplaudiments i remor de veus.*) No ens facin combregar amb rodes de molí! És la seva necessitat. Però saben vostès perfectament que no és aquesta, la realitat.

I, per tant, entendrà perfectament que no li acceptem l'esmena amb què pretenen que nosaltres assumim també les tesis d'Esquerra Republicana. Nosaltres no ho farem, ni que necessitéssim formar govern amb els vots d'Esquerra Republicana, com vostès. (*Persisteix la remor de veus. Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

Lamento l'esmena a la política fiscal; també la lamento...

El president

Silenci!

Santi Serra i Rodríguez

...perquè el text que hem presentat, fiscalment atractiu..., jo crec que cadascú pot entendre el que vulgui; per tant, és un concepte perfectament inclusiu. Fins i tot per a aquells que pensen que els impostos s'han d'incrementar, per a ells serà fiscalment atractiu. I per tant...

El president

Diputat...

Santi Serra i Rodríguez

...crec que és perfectament votable.

I hem acceptat l'esmena de Ciutadans amb relació al trilingüisme, que és un altre dels sacrificis que fem els catalans.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat.

Hem cridat a votació.

(*Eva Granados Galiano demana per parlar.*) Sí, senyora Granados.

Eva Granados Galiano

Sí, bon dia. Per demanar votació separada: per una banda, l'1.c i el 4, i per l'altra, el 3.f.

Gràcies.

(Susanna Segovia Sánchez demana per parlar.)

El president

Digui'm, senyora Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Per demanar també votació separada de l'1.b, c i d, 3.f i 4, que es podrien votar conjuntament, però entenc que alguns són els que ja ha demanat la diputada Granados... 1.b, c i d, 3.f i 4.

El president

Molt bé. Alguna petició de votació separada més? *(Pausa.)* No? *(Pausa.)*

Ens han informat a la Mesa de la substitució d'una diputada que ha tingut uns problemes de salut. Per tant, veuran que manualment sumarem un vot, que és el vot delegat de la diputada senyora Imma Gallardo.

Passem a la votació, en primer lloc, dels punts 1.b i d.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 55 vots a favor, 70 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar el punt 1.c.

Comença la votació.

El punt 1.c ha estat rebutjat per 38 vots a favor, 71 en contra i 16 abstencions.

Votem ara el punt 3.f-3.f.

Comença la votació.

El punt 3.f ha estat rebutjat per 38 vots a favor, 87 en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt número 4.

Comença la votació.

El punt número 4 ha estat rebutjat per 38 vots a favor, 71 en contra i 16 abstencions.

I votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

La resta de la moció ha estat rebutjada per 62 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la banalització de la violència a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuais

302-00176/12

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la banalització de la violència a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuais, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per exposar-la té la paraula el diputat senyor Ignacio Martín.

Ignacio Martín Blanco

Sí; gràcies, president. Bon dia, senyores i senyors diputats. Avui portem aquesta moció que ve de la interpellació que li vaig fer la setmana passada a la senyora Budó, i el primer que vull fer és començar aquesta intervenció denunciant el que per mi és un exercici d'alarmant falta de neutralitat i de parcialitat i, en definitiva, d'asimetria de la tolerància amb què el president d'aquest Parlament exerceix la seva presidència. En un parlament en què els diputats separatistes titllen sistemàticament de carcellers, d'inhumans i d'hereus del franquisme els diputats constitucionalistes, crec que no és raonable el que va passar ahir en aquesta cambra quan jo vaig fer ser-

vir unes qualificacions, uns adjectius que a parer meu no eren en absolut pejoratiu, però que en tot cas el senyor Torrent, una vegada més, va demostrar la seva falta de neutralitat, la seva falta d'imparcialitat i d'equanimitat en el decurs de la seva actuació com a president d'aquesta cambra.

Sincerament, crec que..., una cosa que em deia ahir un diputat d'aquesta cambra, una persona a qui aprecio i a qui tinc afecte i respecte intel·lectual, em deia –no del meu grup, en aquest cas– que l'honorabilitat un se l'ha de guanyar. I jo crec que algú com el senyor Torra, que ha dit que el meu país, que Espanya és un país exportador de misèria, no s'ha guanyat l'honorabilitat de cap de les maneres. (*Aplaudiments.*)

Aquest inici ve a tomb perquè precisament crec que el que tenim avui a Catalunya és la realitat que tenim uns mitjans públics que el que fan és reflectir aquesta falta d'imparcialitat, aquesta asimetria de la tolerància entre el que diuen uns i el que diuen uns altres, aquesta falta d'equanimitat en els mitjans públics de Catalunya. Hi ha una evident correlació entre el que fa el Govern, entre el que diu el Govern, i entre el que fan els mitjans de comunicació públics.

Aquestes setmanes –ja ho hem repetit a bastament aquests dies– hem vist coses a TV3 que crec que són absolutament inadmissibles en uns mitjans públics, crec que no tenen parió en cap altre mitjà públic del nostre entorn democràtic ni de cap altra comunitat autònoma, com deia ahir, ni de cap altre país del nostre entorn democràtic. El fet que el senyor Puigcercós –i ho repeteixo, perquè crec que és molt important–, un expresident d'Esquerra Republicana, digués en un programa de màxima audiència a TV3 que «Espanya aguanta a Catalunya cent morts perquè aquesta gent no té complexos» em sembla un exercici de supremacisme, d'hispanofòbia i d'agitació de l'odi a Espanya que és inadmissible en uns mitjans públics. (*Aplaudiments.*)

I sí, vull apellar a la responsabilitat individual del director de TV3, del director de Catalunya Ràdio, per descomptat de la consellera de la Presidència, de la qual depenen també aquests mitjans de comunicació, i també a la dels moderadors d'aquests programes: vostès realment, com a conciutadans nostres, com a conciutadans de molts ciutadans de la resta d'Espanya que veuen amb una preocupació, amb una tristesa enorme el fet que algú com el senyor Puigcercós digui que «Espanya aguanta cent morts perquè aquesta gent no té complexos», vostès creuen realment que la moderadora d'aquell programa no ha de dir: «Caram, senyor Puigcercós, vostè s'adona del que està dient? S'adona que està dient que la resta dels espanyols, que Espanya és un país gairebé de gent absolutament atrabiliària, que no té cap mena de valor, que no té cap mena d'humanitat, que no té cap mena de sentit del que és el respecte per l'altre? S'està adonant del disbarat que està dient?» O quan el senyor Cabré, exmembre de governs de Convergència, va dir que no és el mateix dir «democràcia» *en español* que «democràcia» en català, perquè aquí hi ha una diferència cultural entre uns i altres, no els sembla a vostès que la moderadora o el moderador del programa han de dir: «Fins aquí podíem arribar. És absolutament inadmissible, intolerable, aquesta hispanofòbia, aquesta pedagogia de l'odi a Espanya, aquesta manera de menystenir els catalans constitucionalistes i la resta dels espanyols»? De veritat, els apello a vostès, els diputats dels partits separatistes, si no senten vergonya d'una televisió pública que el que està fent és atiar l'odi entre catalans i entre els catalans i la resta dels espanyols.

Jo crec que en l'actual conjuntura és imprescindible que tots en aquesta cambra prenguem consciència que necessitem uns mitjans públics que no ens menteixin, que no insultin els catalans constitucionalistes i que, en definitiva, no practiquin, com estan fent fins ara, la pedagogia de l'odi a Espanya. Crec que és molt perillós el que està passant a TV3 amb aquesta tendència, i per això deia ahir –i ho dic i ho torno a dir– que algú com el senyor Torra, que ha dit que els castellanoparlants són bèsties tarades amb forma humana, que ha dit que Espanya és un país essencialment exportador de misèria, em sembla un fidel transsumpte del que després fa TV3 amb la seva programació.

Gràcies, senyors diputats.
(*Aplaudiments.*)

El president

Per defensar les esmenes presentades té la paraula, en primer lloc, el senyor David Pérez, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

David Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyor president. Senyora consellera, senyores i senyors diputats, votarem a favor de determinats punts de la moció –és reiterativa en alguns elements del que ja vam fer el Grup Socialistes fa un mes. Votarem a favor del tractament a persones *que han pertenecido a organizaciones terroristas*. Votarem a favor també del respecte a la normativa audiovisual de totes les persones que col·laboren a la ràdio i la televisió públiques, de l'ètica periodística i del llibre d'estil de la CCMA. Votarem també a favor de la condemna de la deshumanització de polítics i votants d'ideologies no separatistes. També votarem a favor dels temes del pressupost, de que hi hagi un pressupost equilibrat; m'ha de reconèixer el senyor Nacho Martín Blanco que aquest és un dels temes que nosaltres més hem batallat a la Comissió de Control de la Corporació. I votarem a favor també de tot allò relatiu als temes de Mossos d'Esquadra. A la resta de punts, en alguns hi votarem en contra, en d'altres ens abstindrem. Ha de tenir vostè present que no ha acceptat les nostres esmenes, no ha acceptat totes les nostres esmenes, i per tant això motivarà alguna de les abstencions.

Miri, de la seva interpellació de l'altre dia s'ha de deixar en evidència que hi ha moltes coses que s'han de millorar dins de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuais. Efectivament, quan el 80 per cent de l'audiència es declara a favor de la independència i el 15 per cent no, segurament la corporació ha de millorar en pluralisme. Quan el Govern injecta aportacions econòmiques cada dos per tres, s'ha de millorar la independència dels mitjans públics. Quan el Govern, o la corporació catalana en aquest cas, es nega a donar la informació que li reclamen els diputats i diputades d'aquest Parlament, home, s'ha de millorar com a mínim en transparència i en credibilitat. Si a les tertúlies no hi ha la pluralitat i la diversitat de veus i l'equilibri, doncs, entre altres coses, s'ha de millorar també la seva credibilitat. Perquè quan parlem de diversitat, de pluralitat i d'equilibri el que volem, fonamentalment, és que tothom pugui estar representat i pugui veure representades les seves idees als mitjans públics.

Hi ha un exemple –no sé si vostè ho comentava fa un moment–, que parlem que quan hi hagin tertulians que tinguin un espai propi per expressar-se i que ningú els pugui rebatre, doncs això és un element que s'ha de millorar. Posem l'exemple del que va passar amb la senyora Pilar Rahola l'altre dia; hi ha una exdiputada de la CUP que va dir que no s'entén com aquesta senyora pugui fer, diguem-ne, la seva intervenció sense que hi hagi possibilitat de que ningú la pugui rebatre en directe; això no és pluralitat. Efectivament –efectivament–, no hi ha pluralitat als mitjans públics, a la corporació catalana.

Hi ha també, quan una persona es queixa de que paga molts impostos i rep diners de la corporació catalana i aquesta corporació catalana fonamentalment es nodreix d'impostos públics..., doncs, miri, sota el meu punt de vista, *blanco y en botella*. Si hem de reduir la situació econòmica de la corporació catalana, jo tindria molt clar per on començar.

Efectivament, hi han elements que no acaben de funcionar; hem de ser crítics, i s'han de potenciar aquells elements que en aquest moment sí que funcionen, que són molts, eh? Nosaltres no els diem sempre, però efectivament hi han molts elements que funcionen dins de la corporació catalana, que també n'hi han, i nosaltres ho reconeixem. Però sempre des d'un to correcte, de diàleg i de debat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. Per defensar les esmenes presentades, té ara la paraula el diputat senyor Dani Serrano.

Daniel Serrano Coronado

Gracias, vicepresidente. Desde el escaño. Una vez más, los medios públicos catalanes a debate, y no precisamente para debatir sobre aspectos positivos. En este sentido, llueve sobre mojado. Y yo he llegado a la conclusión que es evidente que con el actual Govern no hay nada que hacer; hay una voluntad política de convertir, desde hace ya bastantes años, los medios públicos catalanes en un instrumento de propaganda y agitación separatista.

Y, por lo tanto, en ese sentido, creo que ha alcanzado su mayor nivel de bajeza moral con la operación de blanqueamiento de la violencia de algunos grupos separatistas. Y, de ahí, nuestra enmienda, que agradecemos al Grupo de Ciutadans que nos la haya admitido, porque es una operación en toda regla; no es un intento, es una operación que incluso puedo afirmar que está logrando sus objetivos entre parte de la población.

De ahí también que compartamos en gran medida la moción presentada por Ciutadans, porque la enmarcamos dentro de la voluntad de denuncia, que es lo único que nos queda a los grupos de la oposición.

Y, por último, decir también que hemos presentado otra enmienda, y que también agradecemos su incorporación, en el sentido de recordar el papel que ha de tener el CAC como órgano garante de la pluralidad política y social en los medios públicos catalanes. Y este papel, salvo alguna honrosa excepción, no lo está cumpliendo en la actualidad el CAC, convirtiéndose en la mayoría de ocasiones en la coartada perfecta del separatismo en los medios públicos catalanes.

Muchas gracias, señor vicepresidente.

El vicepresident segon

Gracias, diputado. A continuació, per mantenir la seva posició, té la paraula, pel Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, la diputada senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Gràcies. Diputats, diputades, un altre cop un *déjà-vu*, un altre cop Ciutadans entrant en bucle amb una altra moció d'astracanada sobre el pluralisme, o no, de TV3 i de Catalunya Ràdio. Ja en van fer una fa un any, una altra al març, una altra a l'abril i avui una altra.

Jo, de nou, ja que entren en el *déjà-vu*, els torno a dir exactament el mateix: vagin al fons de la qüestió. No ho fan mai –no ho fan mai. El que fa dependents del Govern els mitjans de la corporació és que des de 2009 no hi ha contracte programa. Això els fa dependre any rere any de la negociació de recursos amb el Govern, dependència econòmica que s'ha convertit en dependència política. I el que també fa dependents els mitjans de la corporació és seguir patint els efectes d'una direcció, d'un consell de govern i d'unes direccions dels mitjans que responen més al partit que els ha posat allà que no a la tasca que estan desenvolupant.

I perquè això canviï, què cal? Mocions d'astracanada en el Parlament? Seguir utilitzant els mitjans de comunicació públics com a arma llancívola partidista? Doncs no. El que cal és que apliquem la llei aprovada per aquest Parlament l'octubre per renovar d'una vegada els òrgans de govern de la corporació amb majories reforçades i per fer-ho amb independència dels interessos partidistes, elegint perfils que garanteixin criteris de professionalitat que entenguin què és un mitjà de comunicació públic i quin és el servei públic que s'ha d'estar oferint a la ciutadania. I l'altra cosa que cal és que se signi al més aviat possible un contracte programa que garanteixi l'autonomia econòmica real dels mitjans públics respecte del Govern.

I els torno a repetir: les catalanes i els catalans no ens mereixem que se segueixi jugant de forma partidista, uns i altres, amb els mitjans públics d'aquesta forma.

I els torno a repetir: això els ho diu una diputada i un grup parlamentari que no és que no es queixi i no denunciï les coses que fan malament TV3 o Catalunya Ràdio. Ahir mateix registràvem una bateria de preguntes al govern de la corporació sobre la indignant polèmica que s'ha generat respecte de la pluralitat, i respecte dels nostres mitjans públics, i respecte del paper que han d'estar fent, a partir de que se li estiguin pagant 55.000 euros a una col·labora per opinar des de la televisió pública sobre temes sensibles d'actualitat que afecten tota la comunitat i que ho faci sense rigor, sense el contrast necessari i en una situació en què les seves opinions clarament són esbiaixades i de part, de la seva part, perquè molt probablement és de les minories catalanes que hauran de pagar una desena d'euros més al mes perquè cobra més de noranta mil euros al mes, bona part d'aquests diners provenint de l'erari públic dels nostres mitjans de comunicació.

Però contra això no es treballa ni es batalla reclamant el que vostès posen en aquesta moció, sinó reclamant que es compleixi el mandat marc de l'audiovisual, que es compleixi el llibre d'estil de la corporació, reclamant que els mitjans públics compleixin amb el que han de ser com a servei públic, amb el que aquest Parlament els ha mandatat per fer de servei públic, que no és ni al servei dels diputats de Ciutadans ni al que pensa aquesta diputada; el servei públic és el servei de l'interès comú de la ciutadania.

Per això els votarem a favor d'un punt de la seva moció, el punt 1.e, que, amb l'esmena del Grup Socialistes, ve a dir exactament el que acabo de defensar, que el que cal és que es compleixi el mandat marc, que el que cal és que es compleixi el llibre d'estil i que els col·laboradors i col·laboradores dels mitjans públics també ho han de complir.

Però els votarem en contra tota la resta de la moció d'astracanada de Ciutadans. Ja n'hi ha prou de discursos fàcils incendiàries, d'uns i altres; prou d'utilitzar els professionals i la ciutadania per alimentar-lo.

I els reclamem, un cop més, una mica de responsabilitat per resoldre allò que ens pertoca com a diputats i diputades d'aquesta cambra, de la qual depenen els mitjans de comunicació públics: defensar l'interès de la ciutadania i el dret a la informació, que és de la ciutadania, i que els mitjans públics garanteixin aquest dret amb la pluralitat necessària. Una mica més de política i una mica menys d'electoralisme.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. Per fixar la seva posició, té ara la paraula, pel Subgrup Parlamentari de la CUP- Crida Constituent, la senyora Natàlia Sánchez.

Natàlia Sánchez Dipp

Bon dia a tots i a totes. Bé, sant tornem-hi; crec que sempre començo així les mocions de Ciutadans sobre els mitjans públics. En aquest ocasió, en aquesta moció que presenten, uneixen dues coses que s'han convertit en la línia de flotació de l'acció política de Ciutadans: d'una banda, un atac directe contra els mitjans públics i els seus i les seves professionals, i la criminalització de la dissidència. Aquesta moció seria com el resum d'aquesta legislatura de Ciutadans; ha fet això: ha atacat els mitjans públics i ha mostrat que el seu concepte de la democràcia és molt petit, perquè en el seu concepte de la democràcia no hi cap, no hi ha espai per la dissidència, no hi ha espai pel respecte a drets fonamentals, com el dret a la manifestació, com el dret a la llibertat d'expressió, el dret de reunió. I, en aquest sentit, seria aquest resum.

I amb quin objectiu ho fan, quin objectiu persegueixen? Doncs això, desprestigiar els mitjans públics, desprestigiar les seves professionals, proposant mesures que estan al límit de la censura i del control directe sobre les idees, que és bàsicament el que persegueixen en la societat, no?; és un exemple del que busquen en la societat catalana.

I l'altre objectiu que persegueixen és aquesta criminalització de la dissidència i abonar el terreny per a la repressió; 2.500 persones han estat represaliades per les seves idees des del setembre del 2017, 2.500 persones. Doncs evidentment que els mitjans públics han de donar veu a aquesta gent i a molta altra gent que haurien de donar veu, a les que cada dia paren desnonaments, a les que estan al peu del carrer, i que, des de la seva perspectiva de democràcia petita, vostès no els voldrien enlloc. Però sap què passa? Les dissidents existim, estarem als mitjans públics, i, si no ens ho permeten, estarem als carrers i trobarem totes les eines per incidir i per fer sentir la nostra veu.

Nosaltres estem al costat de les que lluiten i nosaltres creiem que, des dels espais públics, des d'aquest Parlament, el que cal no és protegir uns mossos d'esquadra que ahir mateix perseguien manifestants de forma gairebé criminal. Jo estava a les Corts i vaig veure com mossos d'esquadra entraven amb els seus cotxes, amb les seves «furgones», sense cap sentit i sense cap justificació. Aquest Parlament no ha de protegir Mossos d'Esquadra. Aquest Parlament el que ha de fer és assenyalar la Brimo i les seves responsabilitats, com també en la seva vulneració de drets fonamentals. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

Per tant, nosaltres volem més militants d'Arran a TV3 i menys Raholes, que, per cert –i acabo, president–, no és una qüestió de rigor, és una qüestió de classe.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari Republicà, té la paraula el diputat senyor Ruben Wagensberg.

Ruben Wagensberg Ramon

Gràcies, president. Diputats, diputades, sí, com deia la diputada Natàlia, sant tornem-hi. Abans, dos prèvies. Primer, solidaritat pels nous detinguts d'ahir vespre. I, segon, acaba de ser confirmada pel Tribunal Superior de Justícia Europeu la immunitat com a diputat d'Oriol Junqueras *(aplaudiments)*, aquella persona que fa dos anys que porteu dient «colpista». La justícia arriba, la justícia està arribant. Des d'avui Oriol Junqueras ha de ser una persona lliure. I, per tant, demanem la nul·litat de la sentència del judici.

(Aplaudiments forts i crits de «Llibertat!»)

I és curiós –i és curiós– que aquesta notícia ara, amb una moció en la qual vostès parlen de manipulació. Dos anys tractant de *golpista* una persona que acaba de ser reconeguda *(aplaudiments)* immune, gràcies als vots, als vots de la ciutadania. I, per tant, també exigim que el president Puigdemont, que el diputat europeu Toni Comín també puguin ocupar, des de ja, els seus espais al Parlament Europeu. *(Aplaudiments.)*

I, a partir d'aquí, la veritat, una mica de mandra entrar en el vostre bucle constant. Ho farem ràpid, farem dos punts. Vostès tornen a criminalitzar Televisió de Catalunya; especialment ho centren, també, en la manera de tractar els informatius, per tant, els serveis informatius d'una casa que estan reiteradament premiats, no només els telenotícies, també el *Sense ficció*, també el *30 minuts*; per tant, uns serveis informatius reiteradament premiats en àmbit autonòmic, en àmbit nacional, amb premis internacionals, per la qualitat de la seva informació, per tractar temes, temes que tracta tot el món, de primer ordre, com les protestes que s'estan donant a tot el món, i per tant també a Catalunya, per donar veu a totes les parts.

Vostès diuen que TV3 banalitza la violència. La violència potser la banalitzen vostès d'altres maneres. Vostès banalitzen la violència, la violència que porten suportant persones tancades injustament a presó durant aquests dos anys, persones, familiars, que els han d'anar a veure a la presó. Vostès banalitzen la violència de diverses maneres.

Saben perfectament que posant el focus, inflant les imatges que es veuen per televisió, unes imatges d'aldarulls, es proposen vostès com a víctimes. Vostè ha sortit aquí, senyor Nacho Martín Blanco, proposant-se com a víctima. Però aquí les úniques víctimes, aquí les úniques persones represaliades, aquí les úniques persones que estan tancades a la presó, aquí les úniques persones que acaben estomacades a l'hospital són persones d'un sol color polític –d'un sol color polític. (*Aplaudiments.*) Per tant, parin d'erigir-se com a víctimes, perquè només hi ha a la presó la gent d'aquesta bancada, només acaba a l'hospital la gent d'aquesta bancada i només veu coartada la seva llibertat d'expressió la gent d'aquesta bancada.

Per tant, la justícia va arribant, la justícia va arribant i la justícia acabarà arribant. Moltes gràcies.

(*Aplaudiments perllongats.*)

El president

En nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula ara el diputat senyor Josep Riera.

Josep Riera i Font

Bon dia. Més que felicitar el Nadal a tothom, que ja es va fer ahir, prefereixo recordar els presos polítics i exiliats polítics que estan a punt de passar el segon o el tercer Nadal sense estar amb les seves famílies. Molta estima a tots. I, afortunadament, com ha dit ara el company Ruben, ens comencen a arribar molt bones notícies de la justícia europea i, potser, la injustícia comença a acabar-se.

Tinc poc a dir que sigui útil davant una moció com aquesta, que no és res més que una generalització de la banalitat. Res del que digui pot ser útil, perquè vostès, senyor Martín, ni escolten ni fan cas de les dades ni dels arguments fonamentats, ni tan sols venen aquí a debatre, sinó a fabricar clips per a la seva pròpia difusió i autoconsum. L'únic útil que podem fer d'aquí a uns minuts és tombar aquesta moció. Més enllà de la inutilitat, però, sí que tinc coses per dir-li.

I començaré pel que vostè va dir en la seva interpellació a la consellera la setmana passada. Va dedicar més de la meitat del temps no a parlar de TV3, sinó a dir-li que la llengua que està perseguida a Catalunya és el castellà. Miri, no li contestaré jo, que ho faci algú neutral com ara el Consell d'Europa, i el que li citaré, a més, no és de cap mitjà català, sinó d'*El País*, poc sospitosos de ser un diari pro independentistes, cito textualment, primer el títol: «El Consell d'Europa aplaudeix el model lingüístic català.» I el text: «Espanya incompleix els seus compromisos europeus per preservar la riquesa lingüística del continent.» Així ho manifesta el Comitè de Ministres del Consell d'Europa, que acaba d'emetre un informe amb recomanacions, en què emplaça el Govern espanyol a reforçar l'ús de les llengües cooficials. El cinquè diagnòstic oficial sobre el grau de compliment a Espanya de la Carta Europea de les Llengües Minoritàries, un tractat de 1992, però al qual l'Estat espanyol es va adherir el 2001, és el més dur.

També s'hi diu –això ho diu *El País*, eh?– que el procés de desgalleguització està sent rapidíssim, que a les Balears només hi ha dos jutges que usen el català, que hi ha dèficit d'èuscar al País Basc i es felicita que al País Valencià s'hagi recuperat la televisió pública, com a única dada positiva. I, sobre Catalunya, torno a citar textualment *El País*: «El document posa en valor el model d'immersió lingüística a l'escola, sense descurar la importància de l'educació multilingüe. El Consell d'Europa, no obstant això, admet en el seu informe que queden tasques pendents en altres àmbits.» Podria continuar, però ho deixo aquí.

Estrictament sobre la moció, ja li he dit, poc a dir. Vostè ja ho diu tot i jo tinc la ferma creença que el llenguatge defineix el pensament. Jo penso que TV3 i Catalunya Ràdio tenen defectes i coses millorables, però que, fonamentalment, informen, entretenen, divulguen, promouen el català i l'aranès, etcètera. Les qüestions fonamentals de la missió que s'encomana per llei als mitjans públics.

Vostè, en canvi, hi veu monstres, si fem cas del que diu. Tots són termes agafats de la seva moció: «TV3 i Catalunya Ràdio fan neteja d'imatge de terroristes i sediciosos»; «TV3 denigra els servidors públics»; «TV3 interposa terceres persones per divulgar el discurs del Govern»; «TV3 promou mètodes totalitaris i violents»; «TV3 dona estatut de privilegi a determinats col·laboradors»; «TV3 té una retòrica hispanòfoba i anticonstitucional»; «TV3 deshumanitza els polítics i votants d'ideologies no separatistes»; «TV3 exclou l'ús del castellà i és supremacista»; «TV3 i Catalunya Ràdio són instruments d'agitació i propaganda separatista»; «TV3 banalitza la violència», que és el títol del seu últim *hit*, que ha sortit de la seva fàbrica de terminologia de la discòrdia i la destrucció. Quin catàleg de la intolerància.

Miri, ja no li diré si viuen a Matrix, ni en un altre planeta, ni tan sols en una altra galàxia. Vostès estan quànticament extraviats en un univers paral·lel, un univers en què la llei de la gravetat es transforma en la gravetat de la llei contra els seus rivals polítics; un univers en què el respecte institucional es converteix en la institucionalització de la falta de respecte; un univers en què, sobretot, des dels últims resultats electorals, estan molt sols i molt perduts. Si vostès fossin una sèrie de televisió, una sèrie per a TV3, serien *Perduts a l'espai*.

Continuïn així, continuïn protagonitzant el seu propi naufragi còsmic.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula, de nou, el diputat senyor Ignacio Martín.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, president. Miren, acabamos de presenciar un nuevo ejemplo, un nuevo episodio de la institucionalización de la mentira que ustedes han llevado a cabo en Cataluña. *(Aplaudiments.)* Es sencillamente delirante que ustedes me manipulen lo que dice el Tribunal de Justicia de la Unión Europea y pretendan... *(Remor de veus. Alguns diputats piquen amb les mans damunt l'escó.)* Jo espero que...

El president

Silenci! Silenci...

Ignacio Martín Blanco

Espero que se me respete el tiempo. Aquí hay una cosa que es evidente, el señor Junqueras es un criminal condenado por sedición y por malversación de fondos. *(Aplaudiments i remor de veus.)* Ha sido juzgado con todas las garantías en uno de los estados de derecho más garantistas y desarrollados de Europa. *(Aplaudiments i forta remor de veus.)* Bien. Señores diputados... Veo que el señor Torra me aplaude y lo celebro, porque, a lo mejor, le doy la bienvenida al estado de derecho, señor Torra, se la doy. *(Aplaudiments i remor de veus.)*

El Tribunal de Justicia de la Unión Europea dice una evidencia, la inmunidad la tenemos desde que somos electos; lógicamente, no la tenemos de aquello que hayamos cometido anteriormente de ser electos. Cuando ya estamos inmersos en un proceso judicial, como el señor Junqueras, juzgado con todas las garantías, no pretenderán que la inmunidad parlamentaria se convierta... *(Fora remor de veus.)*

El president

Silenci! Silenci!

Ignacio Martín Blanco

Home! *(L'oradorriu.)* Però, si us plau, ja que...

El president

Silenci! Silenci els..., silenci, els diputats que estan a la porta esperant!

Ignacio Martín Blanco

La veritat, a mi que faci d'agitador des de l'escó, perfecte; però, ja des d'aquí, em sembla el sùmmum, eh?

El president

Sí, silenci, els diputats que estan a la porta! Continui.

Ignacio Martín Blanco

Necessitaré una mica més de temps.

El president

Li he parat el temps. Continui.

Ignacio Martín Blanco

Hi insisteixo, la immunitat, que no impunitat, senyors diputats de la bancada separatista..., la immunitat és des del moment que som electes, no d'abans. Per tant, no pretenguin convertir la immunitat en impunitat, que és el que vostès pretenen! És el que vostès pretenen, senzillament. (*Forta remor de veus.*) Si ja sé què és el que pretenen! (*Aplaudiments.*)

De veritat, senyors diputats de la bancada separatista..., dejen de institucionalitzar la mentira y de confundir a la gente.

Ustedes lo que han hecho hoy es lo que suelen hacer, ganarse una victoria de vuelo gallináceo, que no va a servir absolutamente para nada. (*Forta remor de veus i aplaudiments.*)

El president

Silenci!

Ignacio Martín Blanco

Aquí, celebran una cosa que no es nada. Lo siento, señores, no es nada. (*Forta remor de veus.*) Aplicación...

Es que, de verdad, de verdad, es ridículo que ustedes vayan a intentar pretender hacer pasar a su parroquia esto como una bofetada al Estado de derecho español. (*Forta remor de veus.*)

Y sigan –y sigan. Vinga, aixequin-se. És increïble. (*Aplaudiments.*) De verdad, de verdad... (*Forta remor de veus. Crits i aplaudiments.*)

El president

Diputats, diputats, silenci!

(*Crits de «Llibertat!»*)

Si us plau!, si us plau!

Un moment, senyora García. Té una mica més de temps el diputat. Té una mica més de temps el diputat, després em diu per què em demana la paraula.

Diputat, continui.

Ignacio Martín Blanco

Miren, estos gritos de «libertad» que ustedes profieren hoy para su excompañero Junqueras, los profirieron hace unas semanas por unas personas que están siendo investigadas por delitos de terrorismo. Están ustedes degradando esta institución parlamentaria hasta límites insospechados en la Europa democrática. (*Remor de veus.*) De verdad, que no sé cómo no les da vergüenza engañar a los suyos, intentar engañar a la ciudadanía y confundir de forma tan radical lo que es un estado de derecho con lo que es lo que ustedes pretenden hacer, un estado totalitario.

Señor Torra, usted ha desobedecido a las instituciones, ha desobedecido a los tribunales, lo lleva a gala, como hizo el señor Puigdemont, como hizo el señor Junqueras, como hizo el señor Comín y, de verdad, les insisto en lo que les digo, inmunidad no es impunidad. Y, después, de verdad, recuerden, esto no afecta para la condena

para un señor como el señor Junqueras, que es un criminal condenado por sedición y por malversación. (*Fora remor de veus i aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputat. Ara ja sí.

Ignacio Martín Blanco

Bé, senyor Torrent. (*Persisteix la remor de veus.*) Senyor Torrent...

El president

Ja està! Diputat...

Ignacio Martín Blanco

Avui he de dir que vostè ha aconseguit aguantar els escarafalls del senyor Batet, que són espectaculars, des d'aquí i des d'allà, avui ho ha aconseguit i, com a mínim, he pogut dir el que hi ha.

Vostès veuran... Ara, la veritat té molt de pes i la mentida té les cames molt curtes.

El president

Diputat...

(*Aplaudiments i crits.*)

Gràcies, diputat.

Hem cridat a votació.

S'havien demanat votacions separades dels punt 1.d i 1.i, i dels punts, en bloc, 1.b, 1.c, 1.g i 2.a.

Sí. Digui'm, senyora Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Votació separada de l'1.e.

El president

D'acord.

Alguna petició més? (*Pausa.*) No?

Doncs votem, en primer lloc, el punt 1.e.

Comença la votació.

El punt 1.e ha estat rebutjat per 62 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

Votem, ara, els punts 1.d i 1.i.

Comença la votació.

Els punts 1.d i 1.i han estat rebutjats per 38 vots a favor, 90 en contra i cap abstenció.

I ara votem els punts 1.b, 1.c, 1.g i 2.a.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 38 vots a favor, 73 en contra i 16 abstencions.

Votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

La resta de la moció ha estat rebutjada per 55 vots a favor, 73 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'atur

302-00174/12

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'atur, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Pol Gibert.

Pol Gibert Horcas

Gràcies, president. Jo sento abaixar el nivell del debat, però jo parlaré dels aturats a Catalunya, no parlaré d'una altra cosa, del que a casa meva es diu «*las cosas del comer*», bàsicament. (*Alguns aplaudiments.*)

Tot i que afrontem unes dades macroeconòmiques que no són dolentes –tal com s'ha dit aquí abans, al faristol, anteriorment, per altres compareixents–, si baixem al detall, veiem com l'economia catalana té problemes i problemes importants; podem baixar al detall veient la situació de la indústria, en molts aspectes, i podem parlar de Continental. Aquí sí que volia enviar una forta salutació als treballadors i treballadores que estan avui en dia en reivindicació per protegir els llocs de treball que tenen a la planta de Rubí. I, evidentment, també celebrar que avui, d'aquí una estona, tindrem una reunió amb la consellera d'Indústria, que hem pogut forçar per intentar abordar aquesta situació que preocupa a centenars de famílies de Rubí.

Però també tenim problemes als serveis, com hem vist aquests dies amb el cas de Ryanair, una empresa la qual tenia base a Girona i vol seguir-la mantenint a costa de rebaixar els drets dels treballadors a uns nivells que no havíem vist pràcticament mai. I també ens podem alegrar, per això, perquè hem vist com la inspecció de treball actuarà i també el Ministeri de Treball està actuant per intentar evitar aquest drama que hem vist també a Girona.

És evident que afrontem un canvi profund de l'economia, i cal ser proactius per abordar-lo. Tots som conscients que estem davant d'un triangle format per la globalització, el canvi tecnològic i el canvi climàtic, i si volem transitar aquest canvi, aquest procediment, amb èxit, cal mobilitzar recursos. Ho estan fent altres països; ho està fent França, ho està fent Alemanya, ho està fent la Unió Europea.

I, per fer-ho, cal tenir un SOC molt més fort, més capaç d'afrontar els problemes dels ciutadans i acompanyar-los com estan en la situació d'ocupació. Cal donar eines als treballadors que es troben en situació d'haver treballat durant molts anys en un ofici i no tinguin reconeguts els seus coneixements; cal poder-los acreditar professionalment.

Cal reforçar, per descomptat, el Pacte per la indústria, un pacte que va ser aprovat en aquest Parlament a bombo i platerets i que actualment es troba absolutament aturat. I cal reforçar-lo econòmicament, però també políticament. Ho demana la indústria, agents socials i econòmics, ho demana el país. No podem abordar un canvi profund de la indústria sense un pacte com aquest en marxa.

Evidentment, volem que aquest Parlament lideri el debat sobre com afrontar els canvis al mercat de treball i com repartim el creixement de la nova economia. Estem afrontant un canvi de paradigma: veiem com la indústria evoluciona, algunes tanquen; tenim economies de plataforma; un nou paradigma hi ha davant nostre i no som capaços d'abordar-lo en situació de condicions. I, mentre no ho fem, molta gent es queda pel camí: gent sense formació, gent que no veu una ocasió de trobar una nova feina mentre el Parlament, aquest tema, no l'aborda.

I ho vam veure l'altre dia amb el debat amb el conseller; creia que parlàvem dos idiomes diferents: mentre alguns parlaven de programes d'ocupació, els altres demanaven una cosa semblant a un pla Marshall de transformació de l'economia, i no estem fent esforços en aquest sentit.

I, si volem fer-ho, el nostre grup proposa un lloc on fer-ho, una taula i una cadira, com vaig dir en l'anterior intervenció, una taula i una cadira per abordar com ha de ser aquesta economia del futur. I ho volem fer a través del pacte pel treball, com els vaig explicar fa una setmana, un pacte pel treball que ha funcionat en regions similars a la nostra, des d'Illes Balears a Emília-Romanya, a Itàlia.

I, evidentment, hi han temes que no podem descartar quan parlem de moció sobre temes d'indústria i d'ocupació. Tenim un centre de formació de l'automoció que s'arrossega durant anys i que tenim absolutament aturat; un centre sobre el qual plana l'amenaça de que els constructors de l'automoció facin el seu propi centre i aban-

donin aquesta iniciativa que hi havia, un centre que no ha sigut licitat. No hi ha temps per perdre, no hi ha més temps per perdre, amb aquest centre de formació.

I, evidentment, també ens preocupa llegir notícies com les que hem llegit les darreres setmanes sobre la pèrdua de fons europeus per combatre la desocupació, precisament en moments en els quals la crisi era la més dura que hem viscut, moments on la gent ho passava molt i molt malament. I si sumem aquests 80 milions d'euros als 42 milions d'euros de la Garantia Juvenil que vam haver de retornar, sumem més de 120 milions d'euros no utilitzats en el combat contra l'atur en aquest país.

Avui proposem fer un petit pas, un petit pas endavant, però jo els ben asseguro que, si no volem perdre el tren, haurem de començar a córrer i a fer-ho molt aviat.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Per defensar les esmenes presentades té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, la senyora Yolanda López.

Yolanda López Fernández

Gràcies, president. Buenos días. La evolución del mercado laboral en Cataluña en los últimos meses no es positiva. Los sindicatos han alertado de la caída de la contratación indefinida registrada en el pasado noviembre, con el aumento de la contratación temporal y la precarización del mercado laboral.

En la actualidad, existen un total de 390.200 desempleados en Cataluña; tan solo el 13,49 por ciento del total de los contratos registrados en noviembre han sido indefinidos, en cambio, los contratos temporales han supuesto un aumento de..., han supuesto un 86,51 por ciento. Estamos viendo también que los despidos por ERE en Cataluña no paran de crecer, con cifras no vistas desde la crisis. Desgraciadamente, cerramos el año con la cifra más alta desde 2013, cuando se destruyeron más de ocho mil puestos de trabajo. Pérdidas de empleo como las de Huayi, con 164 despidos; Luxiona, con 52 despidos; Bayer, con 60 despidos; Sada, con 240 despidos; Prysmian, con cerca de 500 despidos; TE Connectivity, con 94 despidos, y ahora mismo, lo estamos viendo aquí en el Parlament, hemos tenido a la Continental, con 760 trabajadores que tienen su empleo pendiente de un hilo. Y, desgraciadamente, esto es solo una pequeña muestra.

Los afectados por ERE han subido en Cataluña un 38 por ciento en los últimos meses. Y esto no es un invento. Estos indicadores están presentes en todas partes, también se ven a través de los procesos judiciales. Las propias memorias de 2018 del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña exponen un aumento de los procesos judiciales en materia laboral.

Desde Catalunya en Comú Podem estamos muy preocupados con esta situación y pedimos al Govern y al Departament de Treball que trabajen de forma activa para que se proteja un modelo productivo de calidad, estable y con garantías para evitar el aumento del empleo precario y también para que se informe a los demás grupos parlamentarios con el fin de establecer estrategias conjuntas que eviten mayores pérdidas de empleo en Cataluña.

Por eso, hemos presentado una «esmena» de adición a esta moción, que agradecemos al diputado Pol Gibert y al PSC que hayamos podido transaccionar, para que el *conseller* de Treball y la *consellera* de Empresa i Coneixement comparezcan semestralmente ante el Parlament para informar sobre los EROs producidos, sobre la evolución de la ocupación en Cataluña y las medidas concretas que se adoptan para su disminución, así como el papel de las negociaciones. Y con relación a eso valoramos positivamente el pacto por el trabajo entre administraciones que han presentado el PSC en esta moción.

Respecto al tejido industrial, los datos del último barómetro industrial de COGITI y el Consejo General de Economistas indican que Cataluña ha sufrido una pérdida de peso en la industria en su PIB superior al resto de España.

Ya lo veníamos diciendo en plenos anteriores: el Govern tiene que recuperar el tiempo perdido con el Pacto nacional por la industria, pues no se está cumpliendo. Por eso compartimos con el PSC la necesidad de reforzar los recursos, pero, como también hemos dicho en otras ocasiones y lo volvemos a decir, ahora es necesario que el Govern tenga una hoja de ruta compartida entre todos los *departaments*, porque esta es la única vía para que el Pacto por la industria pueda salir adelante de forma efectiva. Y, mientras esto no ocurra, es tiempo, empleo y oportunidades que estamos perdiendo.

Por otro lado, hay otra cosa que es inaceptable: que el Departament de Treball, órgano competente en materia de empleo, siga sin reaccionar ante la situación de precariedad en la cual se encuentran los trabajadores del servicio público de ocupación de Cataluña, sin una regulación de la relación laboral con el organismo. Es por eso que daremos soporte a todos los puntos de esta moción sobre la materia.

Respecto al Centro de Formación Profesional de Automoción, la situación del resultado del concurso de licitación del centro de Martorell traslada al Govern de Cataluña y, en especial, al servicio público de ocupación, como titular del centro, la responsabilidad de elaborar y poner en práctica un plan de urgencia que suponga el fin del bloqueo actual. No podemos seguir permitiendo que desde su creación hace cinco años el Centro de Formación Profesional de Automoción continúe trabajando con un rendimiento mínimo, siendo desaprovechado como recurso de carácter estratégico por un sector, como es el sector del automóvil, de máxima relevancia social y económica para nuestro territorio.

Es por eso que entendemos que..., y además, por último, sobre la investigación de los 80 millones del Fondo Social Europeo, nos parece bien que el PSC haya puesto este punto. Nosotros ya solicitamos en su momento (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) la comparecencia del *conseller* para que explicara la situación y le presentamos una materia de preguntas.

Y si me permiten...

El president

Diputada...

Yolanda López Fernández

...como no voy a tener oportunidad de intervenir y hoy es el último Pleno, desearles *unes bones festes* y una feliz Navidad.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputada. Igualment. En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula ara la diputada senyora Carmen de Rivera. Quan vulgui.

Carmen de Rivera i Pla

Gràcies, president. *Conseller*, diputadas, diputados... El Grupo Parlamentario de Ciudadanos votará favorablemente la moción presentada por el Grupo Parlamentario del PSC i Units per Avançar. Nos parece una moción acertada y oportuna, porque no hay nada más actual y que preocupe más a los catalanes, que tenemos una tasa de desempleo del 10,9 por ciento, que el paro, cómo gestionar lo mejor posible esta situación y las muchas o pocas probabilidades de salir de esa situación de desempleo.

Es importante hablar de estas cuestiones y de la crisis laboral que acecha en el sector industrial catalán. En los últimos doce meses, según la Encuesta de población activa, la industria catalana ha destruido 15.200 empleos y ha aumentado el paro, en esos mismos doce meses, en mil cien personas. Es justo lo contrario que se ha dado

en el conjunto de España. El sector industrial acumula cuatro trimestres con caídas interanuales del PIB.

Y esta semana tenemos encima de la mesa el caso de la empresa Continental de Rubí, donde peligran 760 puestos de trabajo de su planta de Rubí. Otras empresas industriales con problemas han sido Luxiona, que hubieron 52 despidos; Bayer, con 75; Sada, 240 y cierre de su planta en Lleida; Prysmian, 487 empleos; TE Connectivity, con 94, y Amplifon, con 82.

Por eso es bueno volver a hablar en este Pleno y traer al centro del debate y a la agenda política el desempleo y la gestión del SOC. Creemos, y por eso lo apoyaremos, que es imprescindible que durante el próximo periodo de sesiones se presente en este Parlament un informe completo del estado actual del Servei d'Ocupació de Catalunya. Solo desde el conocimiento del estado de la situación se pueden proyectar mejoras en su funcionamiento.

Pero no solo con estudiar cómo organizar o cómo optimizar hay suficiente; es preciso inversión, es preciso invertir. Es un requisito imprescindible dotar de personal orientador al SOC para alcanzar estándares adecuados de atención e igualar o por lo menos acercarnos a los ratios de la OIT. O sea, no puede ser que cuando la ratio de la OIT sea de ochenta y cinco, de un técnico por cada ochenta y cinco parados, aquí nos encontremos con oficinas que tienen una ratio de 1.700 parados por un técnico, es evidente.

Y hay que ocuparse de esos técnicos y de que todos los trabajadores del SOC tengan una estabilidad en el trabajo. No podemos esperar grandes resultados de gestión con personas que, aunque pongan por encima de todo su trabajo y su profesionalidad, están, además de desbordadas, en situación tan precaria en cuanto a condiciones laborales como las personas que atienden.

Decíamos que hay que invertir y dotar de medios suficientes al SOC para que se convierta realmente en una oficina de ocupación, que las empresas puedan mandar sus demandas de empleo y que los trabajadores, a la vez, tengan actualizados los currículums para que el SOC pueda ofrecer cursos personalizados para mejorar la empleabilidad de forma personalizada.

Y, por último, quería decir que, al igual que pedimos que el SOC asuma responsabilidades más directamente relacionadas con las funciones que le son propias, creemos que el SOC no es el organismo más adecuado para gestionar el centro de Martorell, puesto que es un centro de formación profesional, no de formación ocupacional, que, aunque sea parecido, sus objetivos no son los mismos.

Por todo ello, nosotros, agradecer al señor Gibert la presentación de esta moción, aunque no nos ha aceptado la enmienda, que básicamente era que el SOC, a la hora de poner toda su oferta sobre la mesa, su oferta formativa, lo hiciera de la mano y de común acuerdo con las empresas y con los principales sindicatos para hacer una oferta adecuada. No entiendo por qué no nos la han aceptado, pero, en fin, nosotros votaremos exactamente igual la moción.

Nada más. Y muchas gracias.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari Republicà, té la paraula el diputat senyor Jordi Albert.

Jordi Albert i Caballero

Gràcies, president. Conseller, diputats, diputades, treballadors, treballadores del Parlament, doncs, bé, després de la interpellació del diputat Gibert, doncs avui tenim aquesta moció damunt de la taula; una moció que inicialment tenia vuit punts, finalment ha acabat en nou punts, i de la qual hem presentat diverses esmenes; esmenes que van en la línia de, també, aportar encara més llum a la proposta inicial del Partit Socialista.

Ahir vam estar reunits amb el comitè d'empresa de Continental, vam estar reunits gairebé tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra, i, en el fons, el que avui toca explicar és exactament el que també vam dir en aquella trobada i en aquella reunió. Estem davant d'un escenari que ens afronta amb duresa i el qual hem de mirar directament a la cara; és l'escenari de l'atur i és l'escenari d'una redefinició de tot l'àmbit industrial, i, també, de totes les polítiques que estem duent a terme per donar resposta a les necessitats socials.

Hi han aspectes que són de primer impacte, però n'hi ha d'altres que, en canvi, són d'un impacte més a mitjà termini, i d'altres, a llarg termini. En aquesta ocasió s'apunten algunes qüestions; una és el SOC. D'acord, votarem a favor de les diferents propostes; de fet, n'hem transaccionat, però, amb relació al SOC, hem de també tenir clar que el Servei d'Ocupació de Catalunya està compartit i també això és bo que ho expliquem, hi ha capillaritat entre les diferents administracions públiques d'aquest país, i, per tant, en l'àmbit de la coordinació i de la cooperació és on hem de trobar aquests resultats, i, per nosaltres, quan nosaltres avaluem les diferents ràtios de tècnics del Servei d'Ocupació de Catalunya, però des de tota la seva extensió, hem de tenir en compte les administracions públiques i hem de tenir en compte tota la capillaritat i tota la xarxa, i, per tant, les ràtios que es defineixen i que es marquen no poden ser *només* en exclusiva del Servei d'Ocupació de Catalunya, sinó que han de tenir en compte tota l'amplitud de tota la xarxa de les ocupacions de les diferents administracions públiques que destinen esforços respecte a l'ocupació.

Respecte al Pla de formació professional d'automoció de Martorell, ens sembla que és poc realista, la proposta. Ja ho hem dit i ho hem debatut durant aquests dies previs; és poc realista, demanar que s'apliqui la totalitat de l'oferta formativa per al curs 2020-2021 en el moment en el que estem; nosaltres ho veiem poc realista. Per aquest motiu, no hi donarem suport, però ens abstindrem en la proposta, perquè saben perfectament que estem en una fase on, primer, hem desbloquejat, després de molts anys de tenir-ho bloquejat, gràcies a la intervenció de molts departaments, però, sobretot, gràcies a la voluntat política de desbloquejar un espai que teníem bloquejat des de fa molt de temps. Per tant, estem treballant-hi, i s'hi continuarà treballant, i, des del Govern, és una prioritat, el Centre de Formació Professional per a l'Automoció de Martorell. Per tant, és un dels àmbits importants i clau; el que no podem fer és donar i votar favorablement una proposta, que és la del punt 7, que assegura que per al curs 2020-2021 podrem tenir l'oferta completa. Tant de bo, per això ens abstindrem, perquè treballarem, però no ho podem assegurar a hores d'ara. Això és fer volar coloms.

Però, d'altra banda, hi han altres aspectes importants. Vostè ho ha apuntat: el Pacte per la indústria. Hi estem d'acord, el Pacte per la indústria és un d'aquells elements essencials que hem d'afrontar i que hem de treballar a fons, i també ho hem de fer en el marc català de relacions laborals, que és allò que vostè anomena «Pacte del treball», nosaltres ho enfoquem en el marc català de relacions laborals i en el Consell de relacions laborals, que està impulsat, que té diàleg social, que és la tradició d'aquest país i que hem de continuar fomentant i que hi hem d'aprofundir, i que s'està treballant en aquest àmbit, i prova d'això és que hi ha diferents plans de treball. Enguany, en tenim un del 2019, i aquesta és la nostra aposta.

I, d'altra banda, ningú ho ha dit, però és que és la base de tot plegat: l'abaratiment dels acomiadaments, les reformes laborals: deroguem-les, deroguem-les ja!, perquè bona part de tots aquests acomiadaments se sustenten en que és molt més barat acomiadar a l'Estat espanyol que no pas acomiadar a d'altres estats d'Europa i a d'altres estats del món. Per tant –per tant–, les empreses, quan agafen els seus balanços econòmics, el que veuen és que els surt molt més barat acomiadar a la gent d'aquí, que no pas a la gent d'altres països. Derogació, ja, reforma laboral.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada Saloua Laouaji; quan vulgui.

Saloua Laouaji Faridi

Gràcies, president. Diputades, diputat, conseller El Homrani, treballadores, molt bon dia. En representació del meu grup parlamentari, Junts per Catalunya, amb relació a la Moció subsegüent a la interpellació del Govern sobre l'atur, començo per comentar que compartim la majoria dels posicionaments i agraïm la disponibilitat per les transaccions dels punts 2, 6, 3 i 9. I, com a conclusió, votarem a favor de tots els punts, menys el punt 7, perquè considerem que és insostenible i que no volem enganyar la gent.

I, a nivell general, amb relació al tema d'aquesta moció sobre l'atur, faig una reflexió sobre el treball abans de parlar de l'atur. En totes les cultures del món, el treball és un valor central que ocupa una part important de la vida de les persones i de les famílies, de les comunitats, de les ciutats i dels pobles. Funciona com la principal font dels recursos considerats objectivament necessaris per a la supervivència material, i, també, d'altres mitjans percebuts intersubjectivament com a imprescindibles per a desenvolupar-nos normalment i sentir-nos bé i segurs en la vida quotidiana, en els plans individual, social, polític i cultural. Les profundes transformacions, tensions, contradiccions en els àmbits econòmic, polític, social i cultural que caracteritzen l'actual transició es condensen i es sintetitzen en l'àmbit laboral, fins al punt que el valor treball es troba davant d'un dilema, i, actualment, representa tant per als homes com per a les dones, molt més intensitat que dues dècades enrere. Per això insistim sobre el fet que l'atur és un gran repte polític i social. Sí, és un repte amb un grau amb majúscula, i un problema greu amb conseqüències que fomenten la desigualtat, generen l'exclusió social, la pobresa, i provoquen un sentiment d'injustícia social que afecta la dignitat de les persones. Sovint ens trobem que les persones a l'atur estan en una situació de desesperació perquè han esgotat el seus recursos familiars i personals, i algunes manifesten estats d'ànim baixos, malestar emocional, i, evidentment, autoestima baixa, i depressions profundes, acompanyades de sentiment d'humiliació, vergonya, culpa i desesperança. Tot això indica la necessitat d'articular una política seriosa per atendre el repte de l'atur amb maduresa i creativitat. A Catalunya, amb l'esclat de la crisi econòmica del 2008, milers de persones joves i qualificades van immigrar, i algunes van tornar a haver d'immigrar a la recerca de noves oportunitats. Les dades de la dècada del 2008 fins al 2018 diuen que han marxat més de 140.000 persones, unes dades que manifesten la profunditat de la crisi econòmica al nostre país. Aquest fet implica no solament la impossibilitat de garantir unes condicions de vida dignes per a milers de persones, majoritàriament joves, que van haver de buscar oportunitats a altres països, sinó que, a més, suposa una gran pèrdua de potencial i capital per al propi desenvolupament de Catalunya.

Ahir, en una reunió amb el grup de l'empresa Continental, una dona manifestava la seva indignació davant del fet de la possible pèrdua de la feina; va dir: «Porto vint-i-cinc anys treballant a l'empresa, i ara tinc quaranta-vuit anys. Per això, som joveníssimes per jubilar-nos.» Hem de reflexionar sobre això per entendre la dificultat i el neguit que tenen les persones, especialment les dones, per incorporar-se al mercat de treball quan tenen més de quaranta-cinc anys. I per posar fil a l'agulla, de manera urgent, reiterem la nostra exigència al Govern de l'Estat, quan formi govern, una modificació de la reforma laboral que permeti posar fi als efectes negatius que la seva aplicació ha tingut i està tenint sobre les condicions de treball, i que possibiliti, entre d'altres, el retorn a l'autorització administrativa prèvia de l'autoritat laboral en els processos d'acomiadament col·lectiu. Sí, cal una revisió de la normativa laboral urgent; una revisió i modificació de la normativa laboral. Per cert, el diputat del PSC ha utilitzat aquest terme per burlar-se de mi en la darrera intervenció sobre la pèrdua

de Prysmian, per això he reflexionat i penso que no hem de reivindicar la revisió o modificació, però, evidentment, la derogació, com vostè va pretendre, com he dit, en el moment que jo no ho havia dit.

I, res, i per acabar, desitjo a tothom molt bones festes, en un 2020 amb menys atur i amb més oportunitat de treball, llibertat, justícia i diàleg.

I aprofito també per manifestar les meves felicitacions al president Puigdemont, al vicepresident Junqueras, al conseller Antoni Comín, a la consellera Ponsatí.

I moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, el diputat senyor Vidal Aragonés.

Vidal Aragonés Chicharro

Per començar la intervenció amb una petita reflexió..., que és que moltes vegades referim –i ho fem tots i totes, eh?– a aturats i aturades, i potser hauríem de tenir la reflexió de referir-nos a desocupats o desocupades, o desocupades, perquè semblaria que estem traslladant la responsabilitat als treballadors i les treballadores que no tenen feina, que són aquells i aquelles que ho pateixen, eh?

Dit això, avançar que nosaltres votarem a favor de totes i cadascuna, o tots i cadascun dels acords que es plantegen, però volíem fer algunes reflexions afegides que no he volgut fer en forma d'esmena, perquè les incorporarem en la moció que nosaltres farem al Ple ordinari o a un dels plens ordinaris de gener, però que ens semblava oportú.

Primera qüestió, i essencial: la necessitat de que es deroguin les contrareformes laborals, i per tant, esperem que un futur govern, si existeix, del PSOE amb Unidas Podemos, doncs, uns compleixin amb el fet de derogar la contrareforma laboral del 2012 del PP, i d'altres també plantegin derogar la contrareforma laboral del PSOE del 2010, que era el que fins ara mantenien políticament.

També important i determinant: que tinguem una repressió oportuna del que significa no protegir els nostres polígons industrials; si no legislem, i ho podem fer des d'aquest Parlament, per evitar l'especulació urbanística, el que trobem és economia especulativa, fins i tot tancar quan una empresa funciona, per tenir al compte de resultats més guanys.

I tercera qüestió, ens hem de plantejar un pla de reindustrialització per al nostre país, i la reindustrialització ara ha de ser verda i pot ser verda. Si no recuperem la indústria com a motor de la nostra economia, estem abocats i abocades a tenir una realitat de precarietat generalitzada.

I la darrera qüestió, que intentaré explicar amb una mica de deteniment, perquè és un tema molt tècnic. Mirin, sobre el darrer punt, el punt 9, que ha estat transaccionat entre el Grup Socialistes, el proponent, i el Grup de Catalunya en Comú Podem. Si llegeixen el punt, veuran que diu: «El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies i la consellera d'Empresa i Coneixement compareixeran semestralment davant el Parlament per informar sobre EROs produïts.» Si s'aprovés això, de l'únic que hauran d'informar serà dels expedients de regulació d'ocupació, de suspensió de jornada i de reducció de jornada, i entenc que alguns proposants el que volen és que es comparegui amb relació als acomiadaments col·lectius. Per tant, aquest grup els proposa una esmena *in voce*, que formula ara, que estaria entre produïts i EROs, afegir els termes procediment d'acomiadament col·lectiu. Que tots els portaveus dels grups es manifestin que l'accepten i que la puguem votar.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Daniel Serrano.

Daniel Serrano Coronado

Gracias, presidente, desde el escaño. La lucha contra el desempleo es una de las prioridades que tiene cualquier gobierno, sea del signo político que sea. Y, en ese sentido, es cierto que el SOC ha de tener un papel más eficaz a la hora de ayudar a las personas que se encuentran en situación de desempleo. Hoy esto no es así, seguramente por la falta de recursos humanos, por la falta de recursos técnicos, seguramente, también, por la falta de adaptación del SOC a las nuevas realidades del mercado laboral, pero tampoco podemos descargar toda la responsabilidad en el SOC. Es cierto que la industria ocupa un lugar importante en la tasa ocupacional, pero, al final, vamos a lo importante a la hora de generar empleo, no solamente en el sector de la industria, sino en cualquier sector económico, que es el crecimiento económico, y vemos como el enfriamiento de la economía catalana los últimos meses va íntimamente ligado a los datos negativos de empleo de los últimos meses. Son precisas reformas y medidas que ayuden a impulsar la economía catalana, y gobiernos serios que den estabilidad. En este sentido, el Govern de Catalunya no sé si encaja perfectamente entre el perfil de gobiernos serios que contribuyen a la estabilidad. Es cierto que tampoco el Gobierno que se está fraguando en España, en un pacto con Podemos y con Esquerra Republicana. Por lo tanto, se ciernen nubarrones muy negros para la economía española en general.

Tampoco ayuda el pacto de subida de impuestos del Govern con los comunes, porque al final a lo que va a contribuir es a una bajada del consumo y, por lo tanto, a un crecimiento también del desempleo.

Por tanto, nosotros, sí, apoyaremos la moción, porque reformar el SOC está bien, es positivo, revitalizar la economía y la industria catalana también, mejorar la formación, por supuesto. Pero, insistimos, los nubarrones que se ciernen sobre la economía española en general, con los pactos que se están gestando en los despachos, no contribuyen precisamente al objetivo que es el de la moción, que es el empleo estable y de calidad.

Muchas gracias, presidente.

El president

Gràcies, diputat. I, finalment, per posicionar-se sobre les esmenes, té un torn el diputat senyor Pol Gibert. Endavant.

Pol Gibert Horcas

Gràcies, president. Breument, sobre les esmenes, dir que s'ha acceptat la transacció amb el Grup Republicà i Junts per Catalunya del punt 2, en el qual..., és reforçar els llocs de treball en comptes de demanar-ne la recuperació immediata. Igualment, el mateix per al punt 3, amb el qual s'incrementarà progressivament el nombre de persones orientadores de les oficines del SOC. S'accepta l'esmena número 1, del Grup d'En Comú Podem, sobre concretar qui ha de liderar el Pacte per la indústria. I també acceptem l'esmena número 5, del Grup Republicà i de Junts, al punt 6 de la moció.

Per últim, l'esmena que feia afegir al punt 9 la diputada d'En Comú Podem, i amb l'observació que feia el diputat Vidal, ens sembla perfecte, diguem-ne, incloure-la dintre del text de l'esmena. Si els portaveus no hi tenen cap inconvenient, perquè ha sigut aquí en directe, doncs ho faríem així, ho deixaríem incorporat a dins, amb la qual cosa, si no hi ha inconvenient, ho faríem així.

Dir, per últim, que aquesta moció ve d'un context, com s'ha dit abans, d'un increment del 30 per cents dels EROs a Catalunya. Un 30 per cent no és poca cosa en un context de creixement econòmic, i més quan la directora general d'Indústria ens diu que vindran molts més EROs en aquest país. Amb la qual cosa deixin-me fer dos comentaris.

Un al diputat d'Esquerra Republicana, el diputat Jordi Albert, que deia que era poc realista, a la diputada de Junts per Catalunya, deia que era insostenible demanar

la posada en marxa del Centre de Formació d'Automoció de Martorell. Home, si després del temps que portem, dels anys que portem, és insostenible o poc realista demanar-ne la posada en funcionament, jo ja no sé què hem de fer amb aquest centre de formació. També comentar-li que posar en marxa el Pacte pel treball és elevar el nivell del debat sobre aquest tema. I vostè deia «derogació ja» i jo li dic «govern ja», i així podrem derogar la reforma laboral.

I, per últim, la diputada de Junts per Catalunya em deia, feia un relat molt acurat de les conseqüències psicològiques dels aturats, sobretot la gent de llarga durada; i és així, jo he pogut acompanyar gent de llarga durada i sabem com estan, no? Però jo li dic una reflexió a vostè: vostès són govern, poden actuar sobre aquest tema, no només fer relat, amb la qual cosa actuïn. I, per últim, recordar-li que el seu partit va ser qui va fer possible la reforma laboral del Partit Popular.

El president

Gràcies, diputat.

Hem cridat a votació. No sé si hi han peticions de votació separada en aquesta moció... Interpreto que no... *(Anna Caula i Paretas demana per parlar i el president li dona la paraula.)*

Anna Caula i Paretas

Per demanar votació separada del punt 7.

El president

Som-hi. Votarem primer el punt 7, del qual s'ha demanat votació separada, i la resta de la moció...

Votem, doncs, el punt 7.

Comença la votació.

El punt 7 ha estat aprovat per 67 vots a favor, cap en contra i 62 abstencions.

I votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

La resta de la moció ha estat aprovada per unanimitat, és a dir, 129 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'habitatge

302-00177/12

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'habitatge. Presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans, per exposar-la té la paraula el diputat senyor Sergio Sanz.

Sergio Sanz Jiménez

Gràcies, president. Diputats, diputades, conseller..., esta es la moción que les traemos relativa a la interpellación que hicimos la semana pasada. En ella encontrarán catorce puntos en los que hablamos de distintas medidas para facilitar el acceso a la vivienda a los ciudadanos.

Y en el primero de ellos lo que hacemos es proponer que se introduzca progresividad fiscal a la compra de la vivienda habitual. No nos parece razonable que un trabajador que adquiere una vivienda de 120.000 euros pague el mismo porcentaje de impuesto de transmisiones patrimoniales que una persona adinerada que adquiera una vivienda de 600.000, sea en Matadepera o en Galapagar. Desde luego, tampoco nos parece razonable que se paguen los mismos impuestos por la vivienda habitual que por segundas residencias. Podrán decir que eso merma los ingresos de la Generalitat, pero es que toda la propuesta que nosotros les presentamos en materia de vivienda supone una merma de ingresos de la Generalitat a través del ITP, porque queremos que baje el precio de la vivienda. Si baja el precio de la vivienda, la recau-

dación de impuestos sobre el precio de la vivienda va a reducirse. La Generalitat lo que tendría que hacer es aumentar su recaudación o financiarse por otros mecanismos, más justos, vinculados a la renta o al patrimonio, pero no gravando un bien imprescindible y de tan difícil acceso como es la vivienda. Pero, claro, la Generalitat aumenta más su recaudación cuanto mayor sea el precio de la vivienda.

De la misma manera, nos parece razonable introducir criterios de equidad a los impuestos de la vivienda, y eso significa también gravar aquellas que no están cumpliendo su función social, es decir, aquellas viviendas que no están ocupadas. Por ello en el punto 2 de la moción les proponemos que se facilite la aplicación de un recargo del IBI a aquellas que están permanentemente desocupadas, tal como prevé el Real decreto 2/2004.

Tenemos como objetivo facilitar el acceso a la vivienda a nuestros conciudadanos. Por eso en la moción también se contemplan medidas como ampliar a un año el periodo de cobertura de Avalloguer o crear incentivos autonómicos en el IRPF para aquellas viviendas alquiladas a un precio inferior al 90 por ciento establecido en el índice de referencia de precios de alquiler. Y podrán decir que eso supone reducir los ingresos de la Generalitat, pero si conseguimos reducir el precio de la vivienda también podremos reducir la necesidad de destinar muchos recursos a esta.

No me puedo detener en los catorce puntos que tiene la moción, pero sí que puedo decir que incorpora distintas medidas para aumentar el parque público de vivienda y el de vivienda protegida a disposición de la Administración. Una de ellas es fomentar la creación de techo de vivienda protegida en edificaciones existentes, facilitando aquellos proyectos de cambio de uso o segregación de viviendas que tengan como objetivo su incorporación a las bolsas públicas de alquiler social. Esto se puede conseguir, por ejemplo, modificando los requisitos referidos a la densidad de vivienda o flexibilizando otros parámetros normativos sin comprometer su habitabilidad.

También les proponemos que se analice el impacto que podría tener, tanto para la oferta de alquiler como para la rehabilitación de viviendas, la limitación de los precios de alquiler para aquellas que tienen más de treinta y cinco años y que no hayan sido rehabilitadas para adaptarlas a los requisitos normativos actuales. Mi opinión es que puede servir para contener los precios de alquiler y, al mismo tiempo, suponer un incentivo para la rehabilitación energética de las viviendas, con el beneficio ambiental que eso supone para alcanzar los objetivos de lucha contra el cambio climático. Por eso proponemos que el Instituto Catalán de Evaluación de Políticas Públicas lo estudie.

En paralelo también proponemos un pacto autonómico por la vivienda que tenga un objetivo a una década, que sea que la Generalitat cada año disponga de doce mil nuevas viviendas públicas para alquiler social. Cada año no –perdón–, cada cuatro años. Eso requiere inversión. Por ello proponemos también la creación del fondo de recursos para la promoción del acceso a la vivienda, para el que también sugerimos de dónde podría proceder su dotación.

En la interpelación al *conseller*, le pregunté por qué los datos indican que las políticas de la Generalitat ofrecen peores resultados que las del resto de gobiernos autonómicos. También le pregunté si daría cumplimiento a las resoluciones aprobadas en el Parlament: una, relacionada con el mantenimiento de la titularidad pública del suelo residencial, impidiendo las ventas del Incasòl; otra, con dotar las políticas de vivienda de 1.000 millones de euros al año durante una década. En lugar de contestarme se enfadó y me dijo que había hablado del *procés*. Así que, buscando las respuestas a aquellas preguntas no contestadas, les pedimos que voten a favor de que el Govern encargue al Ivàlua la realización de un estudio comparativo entre las políticas públicas de las distintas comunidades autónomas, y también que se ratifiquen en el compromiso del Parlament con aquellas resoluciones.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula ara, per defensar les esmenes presentades, en primer lloc, la diputada Rosa Maria Ibarra, del Grup Socialistes i Units per Avançar.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies, president. Conseller, diputades i diputats, avui tornem a parlar d'habitatge, com ja ho hem fet en altres mocions, alguna del nostre grup, alguna d'algun altre grup... I ho fem en aquesta moció que ens proposa el Grup de Ciutadans, que planteja accions diverses per incidir de manera general en l'habitatge. De fet ho hem, treballem en aquesta moció, però amb un ull posat en aquest possible decret que sembla que el Govern finalment acabarà aprovant i que hauria d'enfocar o treballar en accions concretes per temes d'urgència, però també que hauria de posar aquestes bases per a una actuació molt més general en l'àmbit de l'habitatge.

I és que coincidim tots els grups que cal un enfocament general i un treball general en temes d'habitatge i coincidim el grups, almenys els de l'oposició, en que també cal una dotació superior de recursos destinats a l'habitatge, perquè realment creiem que aquesta dotació és minsa si tenim en compte les necessitats que en aquest àmbit existeixen.

Coincidim també en la necessitat de treballar juntament amb altres administracions que tenen competències en habitatge. Coordinar el Govern de la Generalitat, en aquest cas el Departament de Territori, especialment amb els ajuntaments, per concertar polítiques d'habitatge que siguin realment efectives, creiem que és del tot necessari. Malauradament, massa sovint els ajuntaments s'han d'espavilar sols davant de situacions crítiques de l'habitatge; per exemple, les situacions que es donen en el cas del col·lapse de les meses d'emergència o per l'ocupació d'habitatges que comporta conseqüències a les famílies que es veuen abocades a l'ocupació, a aquesta pràctica, i que moltes vegades són extorsionades per màfies, però també als ajuntaments, on aquest fenomen és més present.

Però no només és necessària aquesta concertació que permeti línies conjuntes i coordinades que seran molt més productives, sinó que calen accions decidides per a la creació d'habitatge assequible.

Mirin, ahir mateix coneixíem un estudi del Consell de la Joventut d'Espanya en el que es deia que el joves catalans són dels que han de fer més esforç econòmic per poder pagar l'habitatge i, per tant, per emancipar-se. De fet, l'estudi diu que hi han de dedicar un 119,7 per cent del seu sou; per tant, un jove sol difícilment pot aconseguir un habitatge. Per tant, ja ho hem dit moltes vegades, aquest col·lectiu, el col·lectiu de la gent més jove, són els realment més perjudicats a l'hora d'aconseguir un habitatge i per tant hem, també, de dirigir les polítiques en aquest sentit..., es fa cin a aquest col·lectiu.

Entrant en la moció que avui ens proposa Ciutadans, creiem que vol, per un costat, posar de manifest, evidentment, les mancances del Govern, però també proposa determinades accions que creiem que poden ser interessants. Valorem el conjunt de la moció positivament, tot i que votarem en contra d'algun dels seus punts, però, en tot cas, li voldríem agrair, com sempre, la predisposició del diputat Sergio Sanz a parlar de les esmenes per arribar a acords. Sabem que també ho han fet amb els grups que donen recolzament al Govern i que han acceptat algunes de les seves esmenes, i en algun cas aquestes anaven en la mateixa direcció que les nostres. Per tant, jo crec que, com deia abans, coincidim, els grups, en el treball que s'ha de fer.

Quant als punts concrets, no votarem a favor del primer punt, en el que plantegen incentius fiscals en l'adquisició de «vivenda» habitual. Entenem que l'esforç de l'Administració ha d'anar, sigui via despesa o via menors ingressos, centrat en allò que realment ens falta, que és habitatge de lloguer assequible. A més, creiem que aquest punt és contradictori amb l'11.b de la mateixa moció, que postula un canvi del mo-

del d'accés a la «vivenda», d'un model basat en la propietat a un de lloguer. Per tant, hem de focalitzar les actuacions en aquest sentit.

Votarem a favor dels altres punts de la moció, alguns que recullen textualment el que ja prevèiem en la moció que nosaltres vam presentar fa uns mesos.

El punt 6, al nostre entendre, queda totalment obert. Han acceptat l'esmena dels grups del Govern que parla de reforçar el fons d'habitatge de lloguer destinat a polítiques socials, per millorar la coordinació dels diferents ens de l'Administració pública, per implementar una estratègia efectiva de gestió integral del patrimoni públic d'habitatge. Ens agradarà veure què significa això i en què es concreta.

Respecte al punt que parla d'un «*pacto autonómico de la vivienda*», nosaltres els hem presentat l'esmena terminològica d'anomenar-lo com s'ha anomenat, que és «Pacte nacional per a l'habitatge». Evidentment, a vostès això del «nacional» no els lliga i, per tant, no l'han acceptat, però no els hi votarem en contra, perquè, es digui com es digui, el que ens interessa és el contingut. I, per últim, votarem en contra del punt 12, que creiem que no cal constituir un fons de recursos per a la promoció de l'accés a l'habitatge, sinó que el que cal és que el Govern cregui de debò que la política d'habitatge i l'habitatge de lloguer assequible són una prioritat i que hi ha de destinar els recursos necessaris en els pressupostos.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. Per defensar les esmenes presentades, té, en nom del Grup Parlamentari Republicà, la paraula el diputat senyor José Rodríguez.

José Rodríguez Fernández

Gràcies, president. Bon dia, diputats, diputades, treballadors i treballadores del Parlament, membres del Govern. Primer de tot, volia agrair la disposició del diputat Sergio Sanz per al diàleg, la capacitat de seure, poder intentar arribar a acords. I, tot i que és veritat que tenim elements molt diferenciats del model o de les solucions que hem d'afrontar, o fins i tot, a vegades, més que del fons de les formes, crec que hi ha vies de diàleg que podríem continuar treballant.

Les nostres esmenes han intentat millorar la part més constructiva i en què hi havia coincidències i, tot i no haver arribat a transaccionar tot el que ens hagués agradat, ens sentim satisfets de la possibilitat d'aquest diàleg. És molt difícil afrontar el problema de l'habitatge de fons quan des d'aquest Parlament, des de les competències que té una comunitat autònoma hi ha un element que no podem tocar, que és l'estructura institucional que dona suport a que l'habitatge sigui avui un negoci i no sigui un bé d'ús..., no sigui, de fet, un dret. És a dir, és molt difícil que nosaltres puguem afrontar des d'aquest Parlament que hi ha fons d'inversions que s'apropien de les hipoteques de la gent, que hi ha fons d'inversions que no tributen, que els bancs han pogut anar fent negoci amb els nostres habitatges. Aquest tema no el podem resoldre aquí. Ens hagués agradat que la moció com a mínim ho hagués esmentat, però forma part d'aquests elements de diferència.

És veritat també que hi ha més elements de diferència. Nosaltres, per exemple, creiem que, segurament, la limitació de preus del lloguer amb topall pot tenir un efecte més gran que potser algunes de les mesures que es poden veure en aquesta moció. Creiem que una limitació amb un topall pot fer el mateix efecte que fa el salari mínim. El salari mínim empeny no només els salaris més baixos, sinó els salaris mitjans; un topall dels lloguers més alts tira a la baixa no només els lloguers més alts sinó la resta de lloguers.

També vostès volen crear incentius fiscals per a la compravenda d'habitatge i, ho ha dit la diputada del PSC abans, és en el fons aprofundir un problema. Sabem on han anat aquests incentius fiscals, han anat a engrossir el preu de l'habitatge. Ja els venedors i els bancs donaven per fet que el comprador ja tindria aquests beneficis

fiscals i, per tant, tot això l'únic que faria és continuar aprofundint el problema del model d'habitatge que ha generat l'Estat espanyol.

Sí que coincidim en alguns elements que cal avaluar, i per això creiem que sí que s'han d'avaluar els impostos als habitatges buits, però nosaltres creiem que hem d'estudiar totes les capacitats que podem tenir en la limitació de preus de l'habitatge. És un tema que sembla molt tabú ideològicament, i entenc que des d'un grup que s'autanomena «liberal» això no els agradi massa; nosaltres som, potser, en aquest punt més agosarats i compartim amb part d'aquest Parlament la intenció que reduir el preu de l'habitatge pot venir per aquestes limitacions, i vostès no. Però no passa res.

També és sorprenent que es demani un increment de 1.000 milions d'euros en la inversió en habitatge. I, és veritat, s'ha de fer més inversió de la que hi ha ara, però, clar, si demanem a la mateixa moció una reducció d'impostos, que significarien menys de 320 milions d'euros d'ingressos, i un increment de 1.000 milions d'euros, això..., no sé quantes TV3 s'han de tancar, eh?, ni quants «xiringuitos» podríem tancar per poder arribar a la diferència de 1.320 milions. Crec que aquest debat hauríem de tenir-lo, potser, en el debat pressupostari, que és on es requereix més rigor i hem de dir d'on traiem i on posem els diners.

Per últim, dir que potser no estem d'acord en les solucions ni en les formes, però creiem que compartim un objectiu, que és millorar la vida dels catalans i les catalanes, i creiem que la lluita contra la pujada de preus dels habitatges de lloguer en aquest país, i que l'habitatge no sigui bàsicament un negoci, més que un bé, que en puguem gaudir els ciutadans i que el necessitem, en això coincidim. Sobre això, també anuncio que el Departament de Justícia està treballant en un projecte de llei d'arrendaments urbans que ens acostarà a estàndards europeus, i espero que en aquest debat el trobem i el puguem fer junts.

En la moció d'avui tenim punts, elements discrepants, però el convido, senyor diputat, *sit and talk*. No només, això, serveix per al procés. *Sit and talk*, treballem i mirem quins punts tenim en comú i continuem treballant conjuntament per trobar les solucions.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. Per defensar les esmenes, té ara la paraula la diputada senyora Anna Erra, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Anna Erra i Solà

Gràcies, vicepresident. Senyor conseller, diputats, diputades, som molt conscients que l'habitatge és un problema a Catalunya. Ara, també cal fer notar i fer esment que és una de les prioritats del Govern, perquè se n'ocupa i se'n preocupa, i té clar que ha d'actuar tant en donar solució als problemes per accedir a un habitatge com treballar per la recuperació del parc d'habitatges de lloguer assequible, tant públic com privat, com també actuar per donar solució als problemes per pagar el lloguer o solucions davant l'emergència social.

I, davant d'aquest repte, ens podríem demanar: «Què fa el Govern? Què fan els ajuntaments? Què fa l'Estat?» El Govern de la Generalitat és competent en matèria de sòl i d'habitatge, plenament competent, i sort n'hi ha, que ho és. Ara bé, en el que no és competent és en la distribució econòmica que fa l'Estat, ni en la minsa dotació que ens fan per a programes d'habitatge.

Ens hagués agradat que en aquesta moció haguéssim trobat algun punt que reivindicués aquesta millor aportació econòmica de l'Estat cap a nosaltres. Quan reconeixeran que un dels greus problemes que té Catalunya és degut al dèficit fiscal? Vostès, en canvi, en la moció reclamen que el Govern doni compliment a l'increment del pressupost destinat a polítiques públiques d'habitatge per arribar a un mínim

de 1.000 milions durant deu anys. Per nosaltres seria un horitzó desitjable, ara bé, inabastable. I anem a veure per què.

Sobretot, per dos grans problemes estructurals. En primer lloc, l'escassa dotació, com ja els he dit, del Plan estatal de la vivienda, que únicament ens fa arribar 50 milions, que són molt lluny dels que arribaven el 2009, que n'eren 100 milions, i que a més a més de condicionar-nos aquesta quantia econòmica, també no ens deixen ni decidir a quins programes els volem dedicar. Queixa –i ara que hi ha aquí el conseller– que fa sovint el conseller, i que també hauria estat bé que en aquesta moció s'hagués posat aquesta reivindicació cap a l'Estat.

En segon lloc, les regles fiscals que actualment hi ha vigents limiten la capacitat d'incrementar la despesa pública, i la Generalitat de Catalunya encara està en una situació de reducció del dèficit, que, per al 2020, està establert en el 0 per cent. Només hi hauria una possibilitat –i que ens hi poden ajudar, si volen–, si aconseguim la transferència del que ens deu l'Estat, dels deutes acumulats amb la Generalitat, que ascendeixen a 11.000 milions d'euros.

Cal fer constar que el Govern, en matèria d'habitatge, a més a més, té la voluntat de tirar endavant dos decrets que inclouran tota una colla de mesures: decret de mesures urgents per a la matèria de promoció de lloguer assequible, per augmentar les capacitats legislatives del Govern per augmentar el parc de lloguer assequible, a través de mecanismes com el tanteig i retracte, actuar a través de l'impost dels habitatges buits, treballar per l'emergència social, limitar els increments de lloguer. I també, pel problema del lloguer, hem de ser conscients que la Generalitat ha destinat 100 milions d'euros aquest any 2019 per ajudar persones de famílies en situació de vulnerabilitat, amb un programa de subvencions molt ambiciós.

I a partir d'aquí els ajuntaments..., què fem els ajuntaments? Jo els hi explicaré amb un exemple. Gràcies a programes de diagnosi de cens de pisos buits, de programes per incentivar la rehabilitació d'aquests pisos i posar-los a la borsa de lloguer assequible, me n'alegro que ciutadans com en Josep i la Carme, dos sordmuts de la meua ciutat, gràcies a aquestes iniciatives, puguin viure ja en un pis d'aquestes característiques. Els que som al territori, fa temps que, amb els convenis amb l'Agència Catalana de l'Habitatge i amb la disponibilitat i possibilitats de cada municipi, treballem molt per millorar la vida dels nostres ciutadans.

I en aquest aspecte ens quedaria: i l'Estat? I l'Estat què fa? Doncs, caldria que veritablement demostrés ara, davant les seves ganes de diàleg..., que fes una bona aportació al Plan de vivienda, i evidentment, també donés resposta a la solució al problema estructural que és per al nostre país el dèficit fiscal que patim de fa tants i tants anys.

Per tot això, en aquesta moció, nosaltres la majoria de punts els rebutjarem, tot i que li agraïm al diputat, doncs, la seva acceptació de les esmenes que li hem demanat, perquè tenim clar, i el Govern ho té clar, que està treballant i té com a prioritat avançar i millorar les polítiques d'habitatge per als ciutadans del nostre país. Perquè una màxima que tenim clara és que les nostres polítiques d'actuació no són per quedar bé amb la ciutadania, sinó perquè vagin bé a la ciutadania.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. Per fixar la seva posició té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, la senyora Susanna Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Sí, moltes gràcies. Crec que sí que és de rebut agrair al diputat de Ciutadans la presentació d'aquesta proposta de resolució. Ens sembla interessant poder treballar amb el Grup de Ciutadans propostes que tenen a veure i que poden entrar en temes concrets sobre temes que preocupen la gent, efectivament, com és l'habitatge. Crec

que hem pogut parlar, però tenim diferents models i ho hem pogut discutir, i és interessant poder discutir i contraposar models, en el que jo crec que és un debat constructiu, que hem de poder fer justament al Parlament –o, com a mínim, és per això, que jo estava aquí.

I tenim models diferents, en molts sentits, algunes qüestions ja s'han dit abans. Una de les principals propostes, que és la reducció d'impostos, de l'impost de transmissions patrimonials, amb l'objectiu d'incentivar la compra, com dèiem, creiem que és equivocar-se en el diagnòstic. Nosaltres creiem que justament el problema és que estem en una bombolla immobiliària on un dels elements que ha contribuït a això ha sigut una aposta excessiva des dels poders públics per la cultura de la compra de l'habitatge, incentivant amb mesures fiscals la compra de l'habitatge, cosa que ha fet inflar els preus escandalosament, i creiem que realment la proposta que es fa de reducció de l'impost de transmissions patrimonials en funció del preu de compra del pis i si és o no és habitatge habitual no afectarà de cap manera la baixada dels preus de l'habitatge de compra, però és que a més a més creiem que garantir el dret a l'habitatge no vol dir garantir el dret a comprar un habitatge. Ara mateix, garantir el dret a l'habitatge, tenint en compte la situació econòmica de moltíssima gent que no pot ni plantejar-se hipoteques de 120.000 euros, perquè a més a més els requisits hipotecaris s'han endurit, és clarament la inversió pel lloguer, la inversió per un lloguer social, la inversió per abaixar els preus del lloguer.

I, en tot cas, si es vol plantejar una rebaixa en l'impost de transmissions patrimonials, s'ha de fer vinculat a la renda, com per exemple la proposta de reforma fiscal que nosaltres vam presentar dilluns, que sí que planteja en alguns casos, en concret en famílies monoparentals de fins a 30.000 euros, la baixada al 5 per cent, d'aquest 10 per cent. Però vinculada a la renda: persones que rebin menys de 30.000 euros d'ingressos anuals. Perquè un pis de 120.000 euros també se'l pot comprar algú que té molts diners, perquè no vol dir que si tens molts diners et compres un pis més gran. Un pis petit també se'l pot comprar algú que té molts diners, o un pis de 120.000 euros, i no tenim per què incentivar això.

Un altre dels problemes de model que trobem en aquesta proposta de resolució és que no fa diferències entre grans tenidors i petits tenidors a l'hora de plantejar els incentius fiscals. És a dir, no creiem que s'hagi d'incentivar de cap de les maneres els grans tenidors, siguin persones físiques o siguin persones jurídiques. El que aquests grans tenidors han de fer és corresponsabilitzar-se amb el problema de l'emergència social que estem vivint, i posar de la part, i entendre que l'habitatge és un dret, no un negoci, no una especulació.

Per això creiem que no compartim el model que planteja Ciutadans en bona part de les seves mesures. És cert que n'hi han d'altres que sí, n'hi han d'altres que podran votar; tot el que sigui augmentar la inversió, tot el que sigui millorar mecanismes de coordinació... És cert que lo del pacte autonòmic, dir-ne pacte autonòmic, perquè en volen dir «autonòmic»... Bé, existeix el pacte nacional, però al final és la idea de coordinació i d'alinejar polítiques i nosaltres també hi donarem suport perquè és l'objectiu. Però és que realment és contradictori. O sigui, ja els ho hem comentat abans. Per una banda, reduïm l'impost de transmissions patrimonials, per una altra banda, augmentarem els recursos, però és que, a més a més, proposen la creació d'un fons que un dels impostos dels quals s'alimenta és l'impost de transmissions patrimonials, que vostès volen reduir. O s'inverteix i s'aconsegueixen diners a través d'una fiscalitat justa, o no aconseguirem els recursos per invertir en despesa social.

I és un tema de model, i està bé. No compartim el model de fiscalitat ni amb vos, ni amb Pilar Rahola, que es pensa que noranta mil euros és una classe mitjana apurada. Doncs no, no compartim ni què vol dir una classe mitjana apurada, ni la visió que han de pagar més els que més tenen. I la seva moció no entra en això, perquè la reducció del 95% de l'IBI tampoc fa distinció entre grans tenidors i petits teni-

dors. I els grans tenidors han de tenir i tenen, per la Llei 24/2015, l'obligació d'oferir lloguers socials a les persones en risc d'exclusió residencial. No s'ha d'incentivar amb incentius fiscals. És una obligació, és una responsabilitat per llei.

Per tot això hi hauran alguns punts en els que creiem, ens sembla interessant que comencin a avançar i a veure la llum al final del túnel de la regulació de preus, perquè si bé no hi donen suport clarament, com a mínim, plantegen que és necessari un estudi per a uns habitatges en concret de com impactaria. Em sembla una bona notícia que, en aquest sentit, Ciutadans es mogui i creiem que és interessant la reflexió i, per tant, també hi votarem a favor.

En aquest sentit instar tots els grups de la cambra, que, en temes tan fonamentals com els de l'habitatge, efectivament puguem treballar junts, poder contraposar problemes i puguem trobar –com hem fet amb el ple de les dones– punts en comú pels quals puguem fer una política de país per a aquest tema.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom del Subgrup Parlamentari de la CUP-Crida Constituent, és el torn ara de la senyora Maria Sirvent.

Maria Sirvent Escriu

Gràcies, president. Bé, dos minuts i mig i catorze punts. Faig via. El primer punt segueix fomentant la compra com a única forma estable d'accés al dret a l'habitatge i, per tant, això ens ha dut a una manera de concebre l'habitatge que és la que ens ha portat fins aquí. Per tant, ens hi posicionarem en contra.

El punt segon és del tot insuficient, per tant, ens abstindrem. Les empreses subministradores ni hi són ni se les espera i els ajuntaments no tenen recursos d'inspecció per elaborar el cens de pisos buits.

Respecte al tercer punt, nosaltres creiem que el que cal és prohibir l'augment dels preus del lloguer i no bonificar els propietaris. Alemanya, per exemple, n'és un exemple i no és cap país comunista.

El punt quatre, aprofito per recordar-los la campanya que està fent el Sindicat de Llogaters sobre aquest índex de referència i com els especuladors l'estan fent servir per augmentar els preus del lloguer amb plena impunitat.

Punt cinquè, també fa referència a aquest índex i, per tant, també ens hi posicionarem en contra.

Punt sisè, farem una abstenció, ja que aquest punt no qüestiona la propietat dels habitatges d'aquest fons, quan als Països Catalans, precisament, el percentatge d'habitatge públic no arriba al 2 per cent.

El setè punt, abstenció. Farem una abstenció perquè falta la concreció de quin seria el criteri per a la limitació i ens agradaria un estudi més ampli.

Respecte al vuitè punt, ens hi posicionarem a favor i, per tant, no dono argumentari.

Al novè punt també ens hi posicionarem a favor.

I el desè punt, sobre els usos i les subdivisions, entenem que van lligats a requisits molt concrets establerts a la normativa i que, per tant, més facilitats legislatives per als propietaris d'edificis no és el que cal, sinó que el cal és establir una llei amb uns percentatges de «vivenda» destinats a lloguer social.

A l'onzè punt farem una abstenció perquè creiem que és un brindis al sol i segueix fomentant la societat d'arrendaments com les APIs.

Per altra banda, el dotzè punt no ens sembla malament i, per tant, farem una abstenció.

I el punt tretze i el punt catorze farem un vot a favor en coherència amb el nostre posicionament a les resolucions a les que fan referència aquests punts.

Bé, ho he aconseguit, no, en dos minuts i mig?

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Esperanza García.

Esperanza García González

Em sembla que jo tindrè el mateix problema que la diputada de la CUP.

Bien, una vez empezamos a leer la moción que nos trae aquí, primero es una especie de ilusión óptica porque pensábamos que lo que Ciudadanos proponía era un viraje en todas las políticas de vivienda, pero es verdad que a medida que nos fuimos adentrando en ella, pues nos dimos cuenta de que estábamos ante un trampantojo. ¿Y por qué digo esto? Porque muchas de las medidas que se proponen son precisamente medidas aprobadas en los Consejos de Ministros los viernes de propaganda del gobierno de Sánchez. Y por lo tanto nos parece un tanto paradójico que el partido de los muy liberales y mucho liberales pues nos proponga eso: aplicación de medidas del gobierno de Sánchez. Pero, sin embargo, es verdad que el esfuerzo del diputado en conseguir el voto positivo en alguno de los puntos es encomiable y hay cosas positivas que sí que vamos a votar a favor.

No voy a hacer punto por punto, voy a hacer bloques de cada una de las medidas que ustedes proponen.

En modelo de vivienda pública, nosotros no compartimos el modelo que ustedes plantean, igual que no compartimos el modelo de los *containers* de los señores de Podemos y, por tanto, no los votaremos a favor.

En todas aquellas medidas que supongan incentivo, mejor coordinación y comprometer mayor destinación de recursos a vivienda pública, y además cumplir así con los compromisos adquiridos en la Ley 4 del 16, en todos esos les votaremos a favor.

Votaremos también a favor de todos aquellos supuestos donde se piden menos impuestos... No, votaremos en contra, perdón, de todos aquellos supuestos donde se piden más impuestos y donde nos parece que hay demasiado intervencionismo, como el precio de los alquileres porque creemos que no es bueno meterse en el mercado y porque además el efecto en la finalidad perseguida con estas intervenciones produce precisamente el efecto contrario. Por tanto, en esos, votaremos que no.

Ya estamos en el punto número uno, que es la rebaja del ITP. Pues miren, les vamos a votar que no. Y teóricamente nosotros estamos totalmente a favor de eso, pero les vamos a pedir que hagan un ejercicio de liberalismo. Nosotros tenemos precisamente registrada una propuesta de rebaja del ITP y de actos jurídicos documentados, los dos. Vamos a votar que no a esta y, sin embargo, les pedimos el ejercicio liberal de que voten a favor de la nuestra ¿por qué? Porque es poco ambiciosa. Y luego porque, además, me dejan ustedes fuera a las familias numerosas, me dejan ustedes fuera a las personas con discapacidad. Y, por tanto, nosotros entendemos que ya que ustedes son... muy y mucho liberales, les pediremos ese voto a favor en esa proposición de rebaja más ambiciosa que llegará a pleno en breve.

El president

Gràcies, diputada. I finalment, és un torn de nou pel diputat Sanz per posicionar-se sobre les esmenes. Quan vulgui.

Sergio Sanz Jiménez

Gràcies, president. Bé, la veritat és que em fa gràcia perquè alguns m'han dit que som molt liberals, altres que som molt socialistes. Penso que la virtut està en les polítiques que són efectives i no tant en les premisses ideològiques. No cal que faci referència més enllà d'això.

Sí que volia dir que s'ha confós..., la proposta que hem fet de l'ITP no és per incentivar la compra d'habitatge o això com a model, sinó simplement introduir criteris que curiosament m'han dit com fiscalitat justa, equitat i progressivitat fiscal.

Perquè el que sí que demanem és mirar què està passant. M'ha dit que una persona amb molts diners també es pot comprar un habitatge de 120.000. Sí, però és que les persones que es beneficiaran d'això són aquelles que tenen això com a habitatge habitual. Una persona que tingui molts diners, molts recursos, segurament optarà per un habitatge més gran.

I un dels problemes que tenen molts joves i moltes famílies per accedir a un habitatge de compra –que també ho desitgen i ho hem de facilitar– és la despesa inicial que han de fer per poder accedir al crèdit hipotecari.

Després, des d'Esquerra Republicana em diuen de l'estructura institucional. Bé, jo li vull dir que la política de planificació territorial, no vendre terrenys de l'Incasòl privats i invertir en parc públic pot servir per abaixar els preus i això és competència de la Generalitat i no ho està fent.

La diputada Anna Erra ha parlat tres vegades del dèficit fiscal. Clar, aquí, dèficit fiscal en realitat el que és és insolidaritat fiscal, perquè també hi ha transferències de renda entre comarques més riques i més pobres, eh. Aquí algun dia podríem tenir algú de Tabàrnia que diria del dèficit fiscal que té Tabàrnia amb la resta de Catalunya. I és un missatge molt insolidari i que és fals. I aquí el que sí que es demostra és que la Generalitat de Catalunya inverteix la meitat de la mitjana del que inverteixen la resta de comunitats autònomes, per decisió del seu propi govern.

En tot cas, moltes gràcies a tots els diputats. Ha estat un plaer poder conversar amb tots vostès, amb el senyor José Rodríguez, amb la senyora Rosa Maria Ibarra o també amb la Susanna Segovia, perquè és un tema molt important i en el que necessitem pensar molt, parlar molt i buscar les solucions adequades.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputats. Crida a votació. *(Eva Granados Galiano i Maria Sirvent Escrig demanen per parlar.)* Sí, senyora Granados i senyora Sirvent.

Eva Granados Galiano

Sí, per demanar votació separada de l'1 i el 12, que es poden votar conjuntament. Gràcies.

El president

Senyora Sirvent, sí.

Maria Sirvent Escrig

Sí, president. A mi em sap greu, però necessitem votació separada de tots els punts.

El president

Molt bé. *(Susanna Segovia Sánchez demana per parlar.)* Digui, senyora Segovia.

Susanna Segovia Sánchez.

Votació separada de l'1, 3 i 4.

El president

...votació separada de tots els punts. Per tant, farem votació separada de tots els punts. *(Albert Batet i Canadell demana per parlar.)* Sí, senyor Batet.

Albert Batet i Canadell

President, una qüestió d'ordre. Demanem el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya que es convoqui Junta de Portaveus davant dels fets que acaben d'ocórrer, que s'ha sabut que hi ha una sentència d'inhabilitació al president de la Generalitat de Catalunya, el president Torra, i creiem que hi ha d'haver una manifestació concreta de la Junta de Portaveus rebutjant aquesta sentència. *(Aplaudiments.)*

El president

En tot cas, senyor Batet, parlarem amb els grups i convocarem aquesta junta de portaveus a la qual tenen dret. (*Carles Riera Albert demana per parlar.*) Digui'm, senyor Riera.

Carles Riera Albert

Sí, és per donar suport també a la sol·licitud d'aquesta convocatòria.
Gràcies.

El president

Gràcies. En tot cas passem a votació, després convocarem aquesta Junta de Portaveus. Hi insisteixo, parlarem amb els grups.

Votem separatament tots els punts d'aquesta moció. Comencem, per tant, pel punt número 1.

Comença la votació.

El punt número 1 ha estat rebutjat per 35 vots a favor, 94 en contra i 1 abstenció.

Votem ara el punt número 2.

Comença la votació.

El punt número 2 ha estat aprovat per 122 vots a favor, cap en contra i 8 abstencions.

I votem ara el punt número 3.

Comença la votació.

El punt número 3 ha estat aprovat per 118 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt número 4.

Comença la votació.

El punt número 4 ha estat rebutjat per 51 vots a favor, 79 en contra i cap abstenció.

I ara votem el 5.

Comença la votació.

El punt número 5 ha estat rebutjat per 59 vots a favor, 71 en contra i cap abstenció.

I votem ara el 6.

Comença la votació.

El punt número 6 ha estat aprovat per 126 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

I votem ara el 7.

Comença la votació.

Al punt número 7 s'ha produït un empat: 63 vots a favor, 63 en contra i 4 abstencions. Per tant, haurem de tornar a votar el punt número 7. Tornem a votar el 7.

Comença la votació.

S'ha produït de nou un empat a 63. (*Veus de fons.*) S'ha produït un nou empat. Per tant, tornem a fer la votació del punt número 7.

Comença la votació.

S'ha produït de nou el mateix empat; per tant, el punt número 7 no s'aprova.

Passem al punt número 8.

Comença la votació.

El punt número 8 ha estat aprovat per 93 vots a favor, 36 en contra, cap abstenció i 1 diputat o diputada que no ha votat.

Passem ara a votar el punt número 9.

Comença la votació.

El punt número 9 ha estat aprovat per 66 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

I votem ara el 10.

Comença la votació.

El punt número 10 ha estat rebutjat per 51 vots a favor, 71 en contra i 8 abstencions.

I votem ara l'11.

Comença la votació.

Al punt número 11 s'ha produït un empat a 63 vots i 4 abstencions. Per tant, tornem a votar aquest punt número 11.

Comença la votació del punt 11, de nou.

S'ha produït el mateix empat a 63 vots. Per tant, procedirem a una tercera votació. Comença la votació.

Finalment, ha estat aprovada; ha estat aprovat el punt onzè amb 63 vots a favor, 62 en contra i 4 abstencions.

I passem ara a votar el punt número 12.

Comença la votació.

El punt número 12 ha estat rebutjat per 46 vots a favor, 80 en contra i 4 abstencions.

I votem ara el punt número 13.

Comença la votació.

El punt número 13 ha estat aprovat per 64 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

I votem ara el punt número 14.

Comença la votació.

El punt número 14 ha estat rebutjat per 62 vots a favor, 63 en contra i 4 abstencions.

No hi ha més punts d'aquesta moció. Per tant, passem al dinovè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la digitalització del teixit productiu, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Per exposar-la té la paraula el diputat senyor Jordi Munell.

(Pausa llarga. Maria Sirvent Escrig demana per parlar.) Sí, senyora Sirvent?

Maria Sirvent Escrig

Gràcies, president. Simplement per aclarir el sentit del vot de l'anterior moció, tenint en compte que ens hem equivocat i això ha fet decantar el punt 14 cap a un sentit. Nosaltres volíem votar favorablement al punt 14 i hem fet una abstenció.

El president

D'acord; queda apuntat. Gràcies. Constarà a l'acta.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la digitalització del teixit productiu

302-00178/12

Quan vulgui, diputat.

Jordi Munell i Garcia

Gràcies, president. Bon dia, diputades, diputats. Bé, amb aquesta moció que presentem sobre la indústria del futur a Catalunya, en diem «la digitalització del sector industrial», el que abordem és una qüestió clau per al nostre país; és l'evolució i transformació futura, immediata, del teixit industrial.

El teixit industrial, el teixit productiu industrial, sabem que és molt important pel nostre país. De fet, el 2017 es va impulsar, amb un ampli consens, el Pacte nacional per la indústria. El sector industrial genera llocs de treball normalment més estables i remunerats que altres sectors, també amb forta presència a casa nostra. I a més a més té una importància cabdal per dinamitzar tot l'entorn de la xarxa que genera la indústria, eh?, a nivell fins i tot dels serveis, la logística o la subcontractació, eh? Per tant, doncs, és un sector estratègic per Catalunya, i, per tant, volem que continuï sent-ho.

I, per tant, en aquest sentit hem de ser conscients de que aquest sector està patint, doncs, la influència dels canvis que s'estan produint en el món, i estem, de fet, vivint el que en diem «la transformació 4.0» o el que podríem també anunciar com una quarta revolució industrial, un canvi d'època. I, per tant, com a país, Catalunya

no podem estar-ne exempts d'acompanyar tot el nostre teixit productiu industrial cap aquest canvi d'època. I, per tant, amb aquesta moció el que volem fer és posar en valor la feina que està fent ja el Govern, la feina que està fent el Departament d'Empresa i Coneixement, però a la vegada també fer proposicions en positiu, eh?, per tal de consolidar, doncs, aquesta transformació.

De fet, la companya Pallarès, en la interpellació que feia, doncs, la setmana passada a la consellera, ja parlava de que davant d'aquesta transformació cal redefinir models de negoci, cal repensar estructures de producció i cadenes de valor, cal repensar la formació dels treballadors i treballadores, cal incorporar també en el treball, doncs, les noves habilitats que requereix aquesta nova perspectiva industrial.

Aquesta és una transformació inevitable, i, per tant, podem quedar-ne fora o podem seguir-la. I, per tant, la voluntat nostra és seguir-la, eh? Com dèiem, el teixit industrial representa ja per sobre del 20 per cent del valor afegit brut, i, a més a més, doncs, amb una altra característica a Catalunya, que és que el 95 per cent d'aquest teixit productiu són petites empreses; empreses petites i molt petites, eh? Les empreses molt grans segurament tenen més facilitat per seguir les tendències de mercat i adaptacions; a les empreses petites els costa més, i per tant l'Administració i el Govern tenim la necessitat i la voluntat d'acompanyar-les en aquest canvi.

També som conscients que no partim de zero, que ja hi ha línies de finançament obertes per aplicar, doncs, les noves tecnologies: la connectivitat, les tecnologies de la informació i el coneixement, la robòtica, la sensòrica, els temes nanomètrics, eh? I, per tant, ja hi ha mesures preses en marxa: la línia de l'Institut Català de Finances Indústria 4.0, la línia Demo; des d'Acció també s'impulsa el programa..., els cupons a la innovació i indústria 4.0; el programa Innotec, per a projectes d'R+D en el camp industrial.

També hem de posar en valor que a l'estratègia Horitzó 2020, europea, doncs, hi ha hagut..., més de 300 milions d'euros han vingut al nostre país, a Catalunya, un 2,5 per cent del total europeu, un 28 per cent de l'Estat. I s'hi han adherit o hi han participat unes 327 entitats, de les quals un 80 per cent –193– són empreses.

També s'ha captat, a través dels programes Cerca, 310 milions d'euros, com dèiem, en aquest sentit. O també un altre exemple: fa pocs dies, la consellera anunciava també, l'any vinent, una nova fira del sector de les tecnologies audiovisuals, una fira de caràcter internacional, que fins ara es feia a Amsterdam; la fira ISE. I, per tant, són apostes en aquest sentit de transformar aquest nostre teixit empresarial i diversificar-lo cap a aquestes noves tendències.

Al conjunt de la moció hem fet transaccions amb alguns partits; per tant, agraeixo també la bona predisposició. I, amb altres partits, en el cas de Ciudadanos, els acceptem també les seves esmenes, en el sentit també de que, com ja he posat en evidència, el Govern també –en alguns d'aquests temes que proposàveu– ja hi està treballant i, per tant, la voluntat és continuar-ho treballant.

També una reflexió final. Estem a les portes d'un pressupost 2020, i per tant el departament i la mateixa moció ens encomanen també que dotem de suficients recursos per efectuar aquesta transformació en el camp de la indústria i per a potenciar i acabar de desenvolupar el Pacte nacional per la indústria; una reflexió en veu alta que des de Junts per Catalunya, també, amb els nostres companys que donem suport al Govern, també llancem, per tant, al conjunt del Govern, eh?, i al conjunt de partits que donaran suport al pressupost, perquè és necessari que el Departament d'Empresa tingui els suficients recursos per afrontar aquesta revolució 4.0 en el teixit industrial de Catalunya.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. Per defensar les esmenes presentades, té la paraula, per part del Partit Popular de Catalunya, el senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Sí; moltíssimes gràcies. Simplement, per traslladar el contingut de la nostra esmena, que ha estat transaccionada. Avançar que recolzarem el conjunt de la moció, que entenem que és necessària i que, a més, encaixa perfectament amb el que han estat les propostes del Partit Popular en la matèria.

La nostra esmena bàsicament consta de tres punts. Primer, fer un seguiment per analitzar l'impacte que té la digitalització en el món del treball tant a efectes de quantitat com de qualitat dels llocs de feina. En segon lloc, crear al més aviat possible un grup estable dintre del Consell Català de l'Empresa –que és, per cert, s'ha explicat molt bé, una mesura contemplada en el Pacte nacional de la indústria. I finalment, i arran d'aquestes dos primeres decisions, assegurar que els departaments de govern afectats tinguin representació en aquest òrgan de seguiment sobre els impactes laborals de la indústria.

Agrair, doncs, que hagi pogut estar transaccionada l'esmena, com crec que pràcticament totes. I el text, en conseqüència, el recolzarem.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. Per defensar les esmenes, té ara la paraula, pel Grup Parlamentari de Ciutadans, la senyora Maialen Fernández.

Maialen Fernández Cabezas

Bien. Gracias, *president. Consellera*, diputados, buenos días a todos. Es una obviedad que el siglo XXI nos ha traído la revolución digital en todos los ámbitos y nuestro sistema empresarial no podría ser una excepción al mismo, ni es ajeno.

La adaptación a las nuevas tecnologías por parte de nuestro tejido productivo es imprescindible para poder competir. Un estudio realizado por la Universidad de Barcelona concluye que las empresas que han nacido digitales o están realizando un proceso profundo de digitalización tienen un nivel de resiliencia veinte veces superior a las empresas que no están llevando a cabo esa transformación digital.

Un 50,7 por ciento de nuestras empresas catalanas afirma que esta transformación digital ha supuesto un incremento de su productividad, una fidelización de los clientes, un incremento en la cuota de mercado y un incremento o desarrollo de nuevos productos.

Nuestras empresas saben que han de adaptarse al mundo global, permanentemente cambiante; no son ajenas a esta transformación digital. De ahí, que, en principio, las medidas que lleva a cabo este Govern nos parece que están bien planteadas o que todo lo que sea apoyar intrínsecamente a nuestras empresas, por parte de nuestro grupo parlamentario, contarán con nuestro apoyo. Son el Govern; demuéstrenlo: gobiernen.

Como ya les he dicho en anteriores ocasiones, me parece ridículo que se interpiden a sí mismos, que interpiden a la propia *consellera* de Empresa, aquí presente, que es de su mismo partido, por llevar a cabo medidas que son tan necesarias para nuestras empresas como obvias en su ejecución. No es algo extraordinario; es lo que tendría que hacer cualquier gobierno medianamente cabal. ¿O es que simplemente se trata de un peloteo con *feedback* incluido?

La interpidación que presentaron la semana pasada, de la cual deriva esta moción, es un calco del programa Proacció, 4.0, que presentó usted, *consellera*, hace unos días, a finales de noviembre. Claro, es lo que supone tener información privilegiada y de primera mano.

Nos envuelven en una campaña de *marketing*, un lavado de imagen de cara a la galería, pretendiendo mostrar la preocupación por las empresas y su futuro digital. Sin embargo, empiezan la casa por el tejado. Lo que han de hacer es garantizar la seguridad jurídica y política, si no quieren que ya no queden empresas en Cataluña a las que poder vender su campaña publicitaria digital, porque les recuerdo que ya son 5.679 empresas las que han abandonado Cataluña y no tienen ninguna intención de volver. Primero se empeñan en echarlas de la comunidad autónoma con sus delirios independentistas, y después su competidor electoral en el ejecutivo, es decir, Esquerra, negocia con Podemos los presupuestos, con Podemos precisamente, que son unos verdaderos expertos en crear empresas, en arriesgar su propio patrimonio personal, familiar o incluso la salud en la creación de los puestos de trabajo, cuando lo único que saben hacer es incrementar la presión fiscal de una comunidad autónoma cada vez menos atractiva para fijar aquí sus inversiones o su residencia.

Ustedes mismos mencionan en el punto cuarto la automoción, y precisamente hace unos días conocíamos aquí, en sede parlamentaria, que la propia SEAT, imprescindible en Cataluña, se planteó marcharse en los aciagos días del otoño del 2017, y aún hoy en día esa incertidumbre persiste; y, si no, veamos las imágenes de ayer en Barcelona tras el clásico.

Estamos hartos de ver propuestas que caen en saco roto, de mociones incumplidas, de propagandas electorales que no se materializan absolutamente en nada. Su obligación gubernamental es conseguir que nuestra comunidad autónoma, que es Cataluña, que pertenece a un país, que es España, y a un continente, que es Europa, esté a la cabeza en todos los ámbitos empresariales, y por supuesto también en el de la digitalización.

Y en este sentido habíamos presentado nuestras enmiendas, que han sido sorprendentemente rechazadas, puesto que lo que hacían, siendo bastante benévolas, es incorporar unos plazos a sus propias peticiones, que nos parecían bastante razonables. Y hemos sido el único grupo parlamentario al que no se las han aceptado. Es decir, con esto nos demuestran una vez más que no tienen ninguna intención de cumplir absolutamente nada. Eso sí, se han fagocitado las enmiendas que les ha presentado el grupo del PSC, en las que hablaban o dejaban en manos, estos cumplimientos, de la dotación presupuestaria. Y, si los presupuestos dependen de Podemos, veremos cómo nuestras estarán asfixiadas fiscalmente pero no tendrán un euro para poder ayudarlas.

Copian de lo que hace el mundo empresarial por sí mismo. Una conocida plataforma de comercio global ha anunciado esta misma semana que invertirá 5 millones de euros en el 2020 en apoyo a la digitalización de las empresas españolas, y por supuesto aquí están incluidas las pymes catalanas. Es una propuesta concisa, concreta, que precisa tiempo, plazo, dinero. Porque la mayoría de nuestro tejido empresarial está formado precisamente por pymes, que en muchos casos no cuentan con los medios económicos y materiales para poder llevar a cabo esos planes de digitalización. Y es aquí donde el Govern tiene que estar a la altura de las circunstancias y ayudarlas. No es una petición; es su obligación llevarlo a cabo.

Y, como dice Seth Godin, hacer promesas y mantenerlas es una gran manera de construir una marca.

Muchas gracias.

(*Aplaudiments.*)

El vicepresident segon

Gracias, diputada. Per defensar les esmenes presentades té la paraula, en nom del Grup dels Socialistes i Units, la diputada senyora Alícia Romero.

Alícia Romero Llano

Gràcies, president. Bon dia, consellera, diputats i diputades. Bé, em sembla que fa ja uns quants anys que vivim una revolució tecnològica; no és que estigui a punt

d'arribar o hagi arribat, sinó que ja fa prou anys que està aquí, i crec que ens està costant molt reaccionar. I no necessitem una revolució tecnològica només per aconseguir més competitivitat empresarial i que les nostres empreses es moguin millor en un entorn global; també la necessitem per afrontar els reptes que tenim com a humanitat: des del medi ambient, l'alimentació, l'energia o la ciberseguretat. Per tant, és una necessitat, no és quelcom que puguem decidir si ho fem o no ho fem, *cal* afrontar la revolució tecnològica i que les nostres empreses i noves empreses estiguin en aquest àmbit.

Mirin, fa molts anys que Estats Units fa una aposta i emprèn polítiques públiques en aquest sentit, i per això –hi han llibres que ho expliquen molt bé– neix Google o per això neix Apple, fins i tot, i l'iPhone, i per tant l'Estat empeny les empreses perquè tecnològicament avancin amb la seva investigació i puguin generar productes com aquests que he dit, de gran èxit. Però des de fa uns quants anys també ho està fent la Xina. La Xina, que era un país del *low cost*, de la còpia barata, un país bàsicament agrícola, ha sigut capaç de fer una revolució brutal, i avui en dia les seves ciutats són ciutats intel·ligents, emprenedores, amb uns ecosistemes que ja ens agradaria a molts llocs tenir. Tenen en aquests moments 206 empreses que es diuen «unicorns digitals», i elles en aquests moments tenen un valor de més de 1.000 milions de dòlars; és a dir, han fet una gran passa, amb una aposta des de l'Estat, evident, però en aquest cas des de l'Estat també, per empènyer aquest tipus d'empreses que apostin per tecnologies disruptives, complexes, que evidentment els permetin avançar i posicionar-se en un món tan competitiu com el que tenim.

I podem preguntar-nos: bé, i això com es fa, no?, com ho han fet?, com ho ha fet Estats Units, i com ho ha fet Xina i com ho estan fent també altres països europeus? Perquè és veritat que en els estudis sobre innovació Europa encara aguanta i molts països europeus estan al capdavant d'aquests rànquings; no hi és Espanya i no hi és Catalunya, perquè en innovació sempre suspenem, i tenim aquí un gran repte. Però no hi ha secret –no hi ha secret–: l'estat, és a dir, en aquest cas Catalunya, ha de ser capaç d'empènyer, de recolzar econòmicament empreses, idees innovadores que surtin de la universitat, dels centres tecnològics, perquè d'alguna manera puguin iniciar la seva aventura empresarial.

Nosaltres hem fet aquí unes esmenes que ens han acceptat, les quatre que hem fet. Nosaltres creiem que la proposta que ens havia fet Junts per Catalunya era massa modesta: «seguir fent». No, si és que no podem seguir fent, és que el Govern ha d'apostar clarament, posar recursos per realment apostar per aquest tipus d'iniciatives emprenedores de risc, complexes, que busquin tecnologies disruptives, perquè realment puguem avançar. Si no fem això, és molt difícil que ens puguem posar al capdavant o, com a mínim, poder seguir la carrera tecnològica que molts països han iniciat apostant per la intel·ligència artificial o per altres tecnologies. Cal que ho fem.

Nosaltres aquí fem propostes molt clares: escolti, posem recursos, en total demanem 120 milions d'euros. Ens deia el grup del Govern, que dona suport al Govern: «Bé, si pot ser, si el pressupost del 2020 ho permet.» Doncs miri, jo miro els comuns i els dic que, si us plau, en les peticions que feu –i nosaltres també ho farem quan se'ns demani–, poseu els recursos per a una indústria tecnològica, per a una indústria que aposti per les tecnologies disruptives i que aconseguixi que l'estat emprenedor, com deia la Mariana Mazzucato, empenyi. Si no ho fem, això, serà molt difícil.

I quan nosaltres diem 100 milions d'euros estem pensant en que mil empreses es beneficiïn d'això amb cent mil euros, que els permet posar segurament en marxa un prototip que a la universitat o als centres tecnològics s'estigui desenvolupant. Això afectaria mil empreses. És un primer impuls. Després ja veuríem quines tenen èxit; però, només que tinguin èxit un 10 per cent, són cent empreses. I a aquestes ja els demanarem que ens retornin potser la inversió feta.

Però és que això està inventat: ho ha fet Estat Units, ho està fent Xina, ho va fer Finlàndia els anys noranta, i ho va fer Israel, que tants viatges..., que la consellera ha

anat a aquest país. Sí, ens mirem molt Israel; doncs Israel ha fet una cosa tan senzilla com posar recursos públics per empènyer. I això és el que hem de fer, només això, tenint molt clar, evidentment, dirigir aquests recursos cap a les tecnologies que volem, perquè realment tinguem una economia més competitiva, que no perdi aquest camí i aquest tren que en aquests moments ja ens ha passat per davant.

Sincerament, nosaltres creiem que no és difícil. A la conselleria, la consellera té equip per poder desenvolupar, dissenyar projectes així, i el que cal és posar recursos. Segur que la consellera coincideix amb mi; doncs hem de demanar-li al vicepresident Aragonès que posi diners, 100 milions d'euros, que els posi. Si no, perdrem aquest tren. I és una pena, perquè Catalunya, per molta recerca que faci i molts *papers* que publiquem, seguirà a la cua de la innovació i de la competitivitat empresarial.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. Per defensar les esmenes presentades té, en nom del grup parlamentari d'Esquerra, el senyor Orobitg la paraula.

Jordi Orobitg i Solé

Bé; moltes gràcies, vicepresident. De fet, una petita correcció: és el Grup Republicà, eh?; integrem..., en aquest cas els Demòcrates també estan amb nosaltres.

En qualsevol cas, bon dia, senyora consellera, diputades, diputats. Bé, em permetran una prèvia, i és reivindicar la immediata llibertat d'Oriol Junqueras, una persona que havia estat titllada de criminal (*aplaudiments*) en aquesta sala de plens, que és una bona persona, un polític honest i un pare de família, i jo crec que ningú es mereix que en un faristol, en un àmbit públic com aquest (*veus de fons*)..., sí, sí, ningú es mereix que en un àmbit públic com aquest se'l titlli d'aquesta manera. De la mateixa manera, doncs, vull expressar la meua solidaritat amb el president Torra, que, com tots també sabem, per aquelles estranyes conjuncions astrals (*aplaudiments*) que només es donen a l'Estat espanyol, ha estat condemnat el mateix dia que coneixíem la resolució del Tribunal de Justícia de la Unió Europea.

Bé, ens trobem davant d'una moció que ens ajuda a prendre consciència novament de la necessitat d'accelerar l'adequació del nostre teixit productiu a una nova revolució industrial, la 4.0. Bé, jo crec que la interpellació i, en aquest cas, la mateixa resposta que va fer la consellera a aquesta són bastant evidents respecte del pes de la indústria en el nostre PIB, superior a un 20 per cent. I és evident que ha de ser un motiu de preocupació de la globalitat dels grups parlamentaris representats en aquest Parlament, doncs, home, d'atendre les necessitats d'aquest teixit productiu perquè en definitiva no perdem competitivitat, això no ens traslladi a un empitjorament dels resultats econòmics de la nostra indústria i de retruc, també, que no afecti en definitiva l'ocupació vinculada amb aquest àmbit tan important.

A alguna de les intervencions que hem tingut semblava com si aquest tema fos nou, i aquí aquesta interpellació, la mateixa moció, no obeeixen a una operació mariana, no és una anunciació d'un angelet ros, tot això té a veure amb un fil argumental molt important, eh? En primer lloc, per una resolució del Parlament en la qual s'instava a signar un pacte nacional per la indústria i, en aquest cas, pel fet que el Govern del moment va recollir el guant i va tirar endavant, va promoure aquest Pacte nacional per la indústria que es va fer públic el juliol del 2017.

També he entès que algun dels missatges retreia la poca actuació que hi ha hagut en aquest àmbit o que s'hi han abocat pocs recursos. Home, jo crec que el pacte nacional preveia precisament que aquestes actuacions fonamentalment tinguessin lloc entre l'any 2017 i l'any 2020. És evident que existeix una circumstància justificativa del retard en l'adopció de mesures, com pugui ser, doncs, lògicament l'aplicació de l'article 155, amb què es van aturar totes les polítiques, en aquest cas del Departament d'Empresa, que anaven adreçades a fer realitat tots aquests objectius.

Si veiem la moció en la seva redacció original es preveien, amb relació al grup de treball 3, indústria 4.0 i digitalització, d'aquells que es preveien al pacte nacional, doncs feia èmfasi en unes en especial, com podien ser mecanismes d'impuls a la indústria 4.0, i en qualsevol lloc tenien..., s'adreçaven fonamentalment a les actuacions de difusió i sensibilització a les empreses sobre la necessitat de la digitalització, l'assessorament tècnic a les pimes i alguna cosa que s'ha dit abans, si no ho he entès malament: que es construïa la casa per la teulada, perquè es feia una campanya de promoció amb aquest pla Proacció 4.0... Home, precisament el Pla per la indústria preveia aquests cupons, no?, aquests cupons que des del web del departament s'hi pot accedir, amb ajuts fins a catorze mil euros per precisament, doncs, fer aquests estudis, aquestes analítiques i diagnosis respecte de cada una de les indústries que han de ser objecte de revisió.

També, a la moció es parlava de la línia 3, plataformes de treball col·laboratiu, i es fa molt d'èmfasi en l'àmbit de la indústria de l'automoció, que té un pes molt important, evidentment, en el nostre teixit productiu i en els seus resultats econòmics. I així se'n fa ressò la moció, que ha estat enriquida, com em consta per les esmenes que han estat acceptades pel meu company proposant, en Jordi Munell, doncs que en definitiva l'enriqueixen, perquè el que fan és preveure aportació de recursos per fer-la realitat.

Des del nostre punt de vista, agafant el text literal del pacte nacional, entenem que mancava una de les potes en aquesta moció –que també ens sobtava, perquè la mateixa consellera en va fer esment en la seva intervenció–, l'impacte en el mercat de treball que precisament la digitalització tenia. I en aquest cas el que hem fet és promoure que s'inclogués en el text de la moció, doncs, allò que es preveia en l'avaluació d'impactes a la indústria 4.0, no?, tot allò que fa referència, lògicament, a allò que té incidència en el mercat de treball, la necessitat de constituir una comissió que abordi aquest impacte i que en prevegi els resultats, perquè, com vam veure ahir a la sessió de control, era quelcom que preocupava molts grups parlamentaris, l'increment d'expedients de regulació d'ocupació, i un dels motius precisament que pot fer que es donin aquests expedients és l'impacte que pugui tenir la digitalització pel que respecta a tot el personal associat a tasques determinades dins d'aquesta empresa, no? Creiem que és millor previndre i que, per tant, tinguem alertadors d'aquests hipotètics problemes abans de que esdevinguin, que no la intervenció posterior del Departament de Treball per mirar de minorar l'impacte, no?

I, per tant, agraïm que se'ns hagi acceptat l'esmena i, lògicament, votarem favorablement la integritat del text.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. Per fixar posició té, en nom del Grup de Catalunya en Comú Podem, la paraula el diputat senyor David Cid.

David Cid Colomer

Bé, ens trobem davant d'una moció que nosaltres entenem que és una mica placebo, eh?, és difícil votar-hi en contra, de genèrica que és; de les de «seguirem», «continuarem», «treballarem», no? Per tant, suposa, una mica, moció *made in Govern de Junts per Catalunya i Esquerra Republicana*, no?

És una moció que jo crec que, bàsicament, el que busca és una resposta simbòlica davant d'un augment, jo diria, exponencial, de pràcticament el 76 per cent dels EROs a Catalunya, que afecten especialment el sector industrial, i, del darrer, doncs, en parlàvem ahir a bastament: l'empresa Continental a Rubí, no?

És evident que la indústria catalana pateix, que en un context globalitzat té moltíssimes amenaces, i és veritat que no és un fenomen nou, és un fenomen que hem anat patint de manera reiterada al llarg d'aquests darrers quaranta anys, en aquest cas, de democràcia, on hem anar perdent llocs de treball en el sector industrial. I és

veritat que malgrat el Govern i les seves paraules i aquestes mocions descafeïnades, jo..., a vegades, nosaltres, des del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, tenim més la sensació que el model econòmic que té, en aquest cas, el Govern de Junts per Catalunya i Esquerra Republicana és un govern més basat en Ryanair, eh?, quan es celebren, doncs, per exemple, les rebaixes de drets dels treballadors i treballadores per mantenir la base a Girona, o el model de Barcelona World també, amb Hard Rock Café, en aquest cas, al Camp de Tarragona, o d'una societat bàsicament basada en serveis i no en el sector industrial, no?

I és xocant també, i volíem introduir també aquesta reflexió, que en un context com és el del segle XXI, en plena emergència climàtica, es faci una moció sobre la necessitat de reconversió del sector industrial i d'adaptació a la indústria 4.0 en la qual no es faci cap referència a la necessitat d'una transició justa i, en aquest cas, tampoc es faci referència a l'emergència climàtica, no?

I jo crec que és fonamental que es parli d'objectius, i ahir ho deia el meu company de grup, el company Lucas Ferro deia: «Calen objectius clars.» I l'objectiu que hauria de tindre el Govern de la Generalitat és tornar a situar, com a mínim, eh?, perquè en el seu moment s'havia arribat a dir que volíem arribar al 25 per cent, però, com a mínim, recuperar el pes del sector industrial en el PIB, arribi com a mínim al 20 per cent del nostre sector econòmic.

I jo crec que tenim un instrument, el problema és que la sensació que tenim –i ahir també s'hi feia referència, des del nostre grup parlamentari, en una interpellació– és que el Govern no se'l creu, que és el Pacte nacional per a la indústria. I aquest és un element fonamental. I quan es parla, per exemple, d'indústria 4.0, i també d'algunes dades que, per nosaltres, són impressionants.

És evident, i s'hi feia referència ara, que calen més recursos. Però és que en tindríem prou si els recursos que teòricament estan assignats, com a mínim, s'executesin. Perquè, clar, si es parla, per exemple, d'execució, en el cas de la impressió de 3D, en l'estratègia indústria 4.0, estem només –només, eh?– al 0,3 per cent de l'execució per part del Govern.

O, en tot cas, si es parla, per exemple, en el cas de..., de compliment de recerca i innovació en el camp del *big data*, el Govern està al 0 per cent d'execució; en aquest cas, el 0, eh? Hi insisteixo, el 0 per cent d'execució en el que és el Pacte nacional per a la indústria.

I després també, en un element fonamental, que nosaltres ara també situàvem, que és la transició ecològica –que és fonamental, en aquest cas, també per adaptar-nos als nous reptes industrials que tenim–, només hi ha un compliment del 12 per cent de l'impuls del vehicle elèctric, per exemple, o només del 14 per cent de compliment de l'eficiència energètica.

Per tant, el Govern té un instrument que hauria de ser útil, que li reclamen també els agents socials, que és el Pacte nacional per a la indústria, i el tema és que no se'l creu i, mentrestant, anem fent aquest tipus, en aquest cas, de declaracions genèriques.

Finalment, jo vull fer també una reflexió. És a dir, és evident que la indústria 4.0 és una oportunitat i que l'hem de saber aprofitar. Però que no pot ser un instrument per precaritzar ni els drets dels treballadors i treballadores ni, en aquest cas, també maximitzar els impactes ambientals, que, en aquest sentit, també són molt importants en un context d'emergència climàtica. I vull fer, especialment, referència, per exemple, a una empresa com Amazon que, en aquest cas, podria ser el paradigma, no?, de model d'indústria 4.0, i que té, evidentment, doncs, conseqüències molt importants pel que fa, per exemple, també a retallades de drets dels treballadors, no?

I jo voldria fer una reflexió en aquest sentit, que és veritat que, en aquest cas, l'adaptació a la indústria 4.0 pot generar més llocs de treball, però, específicament, en el sector industrial, si no es fan, en aquest cas, els deures, pot provocar la pèrdua, segons estudis, de dotze mil llocs de treball a Catalunya.

I, en aquest sentit, això és molt important, perquè la indústria, especialment a Catalunya, és segurament un dels sectors que té més llocs de treball amb major, teòricament, estabilitat, però també amb millors condicions laborals. Faríem bé de no perdre-ho, en definitiva, si no volem després anar a un model de treballadors i treballadores pobres.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, és el torn ara del diputat senyor Vidal Aragonés.

Vidal Aragonés Chicharro

President, per intervenir des de l'escó. Explicar que votarem majoritàriament favorablement a gairebé tots els punts, però, evidentment, no votarem a favor del punt 5, que sota l'eufemisme «incentius fiscals» el que ens està traslladant simplement és que algunes empreses, aquelles que poguessin, o més que «que poguessin», que fessin un exercici en relació amb tecnologia 4.0, doncs, tinguessin una rebaixa fiscal. Per nosaltres això no és un criteri. Pot suposar que hi hagi empreses amb beneficis multimilionaris a les quals els traslladem beneficis fiscals i altres empreses que, per la seva activitat, no ho puguin dur a terme ells mateixos, o hi tinguin més dificultats, i no les donem aquests mal anomenats «incentius fiscals», que realment és una rebaixa fiscal.

També fer referència a que votarem a favor del punt 6. Però, en relació amb el punt 6, volem fer algun aclariment. Ens sembla molt necessari que fem l'estudi sobre l'impacte que pot tenir la digitalització en les relacions laborals, però no assumirem mai, absolutament mai, la premissa que el fet de que hi hagi innovació tecnològica ha de significar, o pot significar, destrucció de llocs de treball. Mai. Això ha estat una batalla que s'ha donat en el darrer segle, quan va haver-hi la primera revolució tecnològica, la segona revolució tecnològica, i nosaltres no ho acceptarem mai, tampoc en aquesta, que s'anomena la «tercera». Perquè el que significa «major eficiència i major producció amb menys recursos» és possibilitar una societat més justa, una societat amb més recursos, una societat, fins i tot, on podem repartir la riquesa; no ha de ser mai una pretesa justificació per dir «ara, amb més tecnologia, el que provocarà és que determinades activitats no es puguin dur a terme i extingir contractes de treballadors i treballadores».

I, en relació amb això, una altra qüestió que no es planteja en la moció però que pensem que és necessari que se'n faci una reflexió ben profunda: necessitem formació a l'educació pública en competències bàsiques tecnològiques, si no, podem tenir una part molt petita de la societat amb moltíssims coneixements tecnològics, una massa amb alguns coneixements tecnològics, però també una part important de la nostra societat que sigui analfabeta des del punt de vista digital. I d'això en té la responsabilitat, per descomptat, també el Departament d'Educació, que ha de perfilar, ha de fer perfils des del punt de vista també de formació en el camp digital.

El president

Gràcies, diputat. Finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té un torn de nou el diputat senyor Jordi Munell. Quan vulgui.

Jordi Munell i Garcia

Sí, des de l'escó mateix, a més ja ho he dit quan he intervingut. Hem transaccionat unes esmenes amb el PSC i amb el Grup Popular, i, per tant, doncs, els hi hem agraït. I votarem aquestes esmenes amb aquestes transaccions.

I les del Grup de Ciudadanos no les hem acceptat, perquè, com dèiem, són propostes que ens feien que ja s'estan fent des de l'acció de govern del departament i, per tant, no tenia sentit d'acceptar una cosa que ja s'està fent.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Hem cridat a votació. (*Vidal Aragonés Chicharro demana per parlar.*) Digui, senyor Aragonés.

Vidal Aragonés Chicharro

Sí, per demanar votació separada del punt 5 de la moció.

El president

Molt bé, gràcies. No hi ha cap petició més, en aquest sentit? (*Pausa.*) Digui'm, senyora Bravo.

Marina Bravo Sobrino

Per demanar votació separada dels punts 1, 3 i 4, que es poden votar conjuntament.

El president

Molt bé, gràcies. (*Pausa.*) Votarem, doncs, primer aquest primer bloc, amb els punts 1, 3 i 4; després, el punt 5, i la resta de la moció.

Votem, doncs, punts 1, 3 i 4.

Comença la votació.

Els punts 1, 3 i 4 han estat aprovats per 95 vots a favor, cap en contra i 34 abstencions.

I votem ara el punt número 5.

Comença la votació.

El punt número 5 ha estat aprovat per 117 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.

I votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

La resta de la moció ha estat aprovada per unanimitat, 128 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Projecte de llei de modificació de la Llei 16/2017, de l'1 d'agost, del canvi climàtic, pel que fa a l'impost sobre les emissions de diòxid de carboni dels vehicles de tracció mecànica

200-00009/12

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del dictamen de la Comissió d'Economia i Hisenda sobre el Projecte de llei de modificació de la Llei 16/2017, de l'1 d'agost, del canvi climàtic, pel que fa a l'impost sobre les emissions de diòxid de carboni dels vehicles de tracció mecànica.

D'acord amb l'article 123 del Reglament, té la paraula, en primer lloc, el diputat Lluís Salvadó, que fou designat relator de la ponència. (*Pausa.*)

(*Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.*) Digui'm, senyor Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Sí; president, una qüestió d'ordre. Ens agradaria saber exactament quan va ser nomenat el relator, perquè a nosaltres no ens consta que s'hagués nomenat cap relator d'aquesta proposició de llei.

El president

Disculpi, diputat, com comprendrà, ara jo no sé els precedents i no formava part de la ponència. A mi em consta a la documentació que tenim que això és així. En tot cas, després, si vol ho... (*Veus de fons.*) Em diuen que es va utilitzar el que s'utilitza tradicionalment, que és que *de facto* el diputat de la majoria és ponent relator.

En tot cas, ara no pararem el debat, diputat, donarem la paraula al senyor Salvadó, i després en parlem. Senyor Salvadó, quan vulgui.

J. Lluís Salvadó i Tenesa

Gràcies, president. Diputats, diputades, bon dia. Bé, tot just fa tres setmanes que vam mantenir en aquest plenari el debat a la totalitat del projecte de llei que avui tornem a debatre. I, com saben, des del Govern se va procedir a sol·licitar, d'acord amb l'article 107 del Reglament d'aquest Parlament, que es pogués tramitar el projecte de llei pel procediment d'urgència i que, a més a més, es portés a terme la reducció a la meitat dels terminis fixats amb caràcter d'urgència i també acordant, per part de la Mesa, per altra banda, que aquests terminis fossen improrrogables.

El motiu de la urgència, com hem compartit amb la resta de membres de la comissió i de la ponència, és la voluntat del Govern, que compartim des de diversos grups parlamentaris, que aquest impost pugui començar a meritarse aquest mateix exercici del 2019. I, amb aquesta voluntat, i donat que l'impost ja va ser aprovat el 2017, i que en aquests moments simplement el que estem fent, a proposta de la Secretaria d'Hisenda del Govern de la Generalitat de Catalunya, és incorporar algunes millores puntuals al mateix impost, la tramitació parlamentària s'ha portat a terme amb una celeritat poc habitual en aquest Parlament –poc habitual i segurament gens recomanable en unes altres circumstàncies.

Hem celebrat, tot i això, dos sessions de la Comissió d'Economia i Hisenda i una sessió de la ponència. I, tot i la urgència, durant aquesta tramitació s'han incorporat cinc esmenes al text que avui els proposem; quatre, a proposta conjunta dels grups parlamentaris de Junts per Catalunya i del Grup Republicà, i una esmena transaccionada per aquests dos grups i per part del Grup Parlamentari Socialista - Units per Avançar.

Les esmenes que incorporem al dictamen que divendres passat se va aprovar a la Comissió d'Economia i Hisenda plantegen els següents canvis sobre el projecte original: en primer lloc, es suprimeixen les referències al text als vehicles de categoria L6, que són quadricicles lleugers, i, per coherència amb la resta del text, es va considerar adequat eliminar-los, que no fossin d'aplicació d'aquest impost; en segon lloc, per un altre costat, es proposa no incloure al padró definitiu ni els vehicles exempts ni els que meriten una quota líquida inferior a la quantia que s'aprovi de conformitat amb el que disposa el Text refós de la Llei de finances públiques de Catalunya, és a dir, que aquelles quotes líquides que siguin inferiors als sis euros no procedien a formar part del padró, i finalment, en tercer lloc, la transacció que s'acorda, a partir d'una esmena del Partit Socialista, és eliminar els vehicles oficials de l'Estat, de les comunitats autònomes i dels ens locals del padró.

De fet, a efectes pràctics, s'equipara en aquesta transacció els vehicles exempts que ja formen part dels vehicles exempts de l'impost sobre els vehicles de tracció mecànica... En tot cas, amb aquesta exempció es reduïxen aquells vehicles que no pagaran al que són els vehicles de seguretat i els vehicles de defensa, que són vehicles que ja no formen part del mateix cens que se'ns cedeix a les administracions autonòmiques des de la Direcció General de Trànsit de l'Estat.

Amb aquestes darreres millores, i amb aquelles millores que ja es van proposar per part de la Secretaria d'Hisenda per part del Govern al projecte de llei, ja cal esperar que aquest impost sigui ja d'una correcta i immediata aplicació ja dins d'aquest mateix any, exercici 2019. I sense perjudici, tal com van plantejar diversos diputats, tant a la ponència com a la Comissió d'Economia i Hisenda, que resta pendent un debat que segurament haurem de desenvolupar en un futur, no només a Catalunya, sinó també al conjunt de la comunitat internacional, que és anar vinculant cada vegada més els fets imposables d'aquesta tipologia d'impostos, dels impostos ambientals, amb les emissions efectives de CO₂. És un debat que compartim, i que, com es va manifestar dins de la mateixa comissió, ens emplacem conjuntament a poder-lo desenvolupar en un futur.

I sense més, tot i que alguns membres de la comissió i de la ponència no van compartir les urgències amb les quals hem portat a terme la tramitació –i és lògic, segurament, que això sigui d'aquesta manera–, en tot cas agrair-los a tots la bona pre-

disposició i la comprensió davant d'una situació tan accelerada, que suposo que en el fons crec que, en major o menor mesura, tots els diputats i diputades de la Comissió d'Economia i Hisenda i segurament d'aquest plenari compartim que és necessari que fem aquests passos endavant i que el compromís de Catalunya amb el que és la lluita contra el canvi climàtic es pugui expressar a través d'aquest impost.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. A continuació intervindran els grups parlamentaris que tenen esmenes reservades per defensar en aquest Ple. I té la paraula, en primer lloc, per fer-ho el Grup Parlamentari de Ciutadans, a través del diputat senyor Antonio Espinosa.

Antonio Espinosa Cerrato

Gracias, presidente. Diputados, diputadas, muy buenos días. Cambio climático, calentamiento global, efecto invernadero, emisiones... todos ellos son términos cada vez más empleados a la hora de explicar el que probablemente constituya el principal problema del ser humano a medio y largo plazo.

Después de décadas de cuestionamiento de las teorías sobre la existencia y magnitud del cambio climático, en la actualidad, y tras unas consecuencias cada vez más graves y tangibles, como son la subida del nivel del mar, las inundaciones costeras o la mayor frecuencia de fenómenos meteorológicos extremos, pocos dudan de la realidad y los perjuicios del cambio climático y la necesidad de actuar desde los poderes públicos para mitigar el cambio y sus efectos. Todos sabemos también que en el calentamiento global influye de manera decisiva la excesiva presencia en la atmósfera de gases de efecto invernadero, y especialmente del dióxido de carbono o CO₂. Todos sabemos, por tanto, que son necesarias medidas urgentes orientadas a la descarbonización de nuestro planeta, pero desde Ciudadanos seguimos manteniendo que este impuesto a las emisiones de dióxido de carbono está mal diseñado, y no es una medida eficaz ni adecuada para reducir las emisiones de CO₂ y combatir, por tanto, el cambio climático. No lo es, diputados y diputadas, porque estamos ante un falso impuesto a las emisiones de CO₂: un verdadero impuesto al CO₂ se aplicaría a los combustibles consumidos, y cada combustible tendría asociado un gravamen que sería proporcional al CO₂ emitido en su combustión. Si al menos no es así, deberían tenerse en cuenta los kilómetros realmente realizados por cada vehículo. Pues bien, ni una cosa ni otra aparecen en este proyecto de ley.

Un verdadero impuesto a las emisiones de CO₂, que pretenda reducir sus emisiones a la atmósfera, haría pagar a los contaminantes en proporción a sus emisiones, o un verdadero impuesto al CO₂ cumpliría la máxima medioambiental y con el principio doctrinal de la Unión Europea de quien contamina paga. Sin embargo, con este impuesto no pagará más quien más combustible utilice, y por tanto más CO₂ emita al quemarlo. Curiosamente, pagará igual el propietario de un vehículo que consuma cien litros de combustible que otro que consuma cincuenta mil litros. Pagará igual el que recorra mil kilómetros al año que el que recorra treinta y cinco mil kilómetros. ¿Cómo es posible este sinsentido? Pues porque mediante este impuesto, el que quieren que se apruebe, vamos a pagar en función de las emisiones teóricas u oficiales de CO₂ contempladas en la ficha técnica del vehículo. Pero lo curioso es que ya existe, y pagamos, un impuesto especial sobre determinados medios de transporte que aplica los tipos impositivos en función de las emisiones oficiales de CO₂. Pero parece ser que no tienen bastante. Quieren otro más. ¿Y por qué?, se preguntarán ustedes, se preguntarán los ciudadanos. Pues la respuesta es muy sencilla: mientras que el primero se paga una sola vez con motivo de la primera matriculación definitiva en España de vehículos nuevos o usados, este —este nuevo— lo que vamos a hacer es tenerlo que pagar cada año, un año tras otro, ¿eh? Y eso, evidentemente, eso es un buen negocio para el Gobierno y un mal negocio para los catalanes. El Gobier-

no y sus socios en este Parlamento –porque sin socios no podría salir adelante– nos quieren dar gato por liebre a los catalanes, y lo han denominado «impuesto sobre las emisiones de dióxido de carbono», pero no se van a grabar las emisiones, en absoluto, y por tanto tampoco van a disminuir las emisiones de CO₂.

La finalidad de este impuesto es fundamentalmente incrementar la presión fiscal, y lo establecen más por cuestiones financieras y recaudatorias que medioambientales. No es casualidad que Cataluña, que es la comunidad autónoma con más deuda pública per cápita de España, sea también la que tiene más presión fiscal medioambiental. Reflexionen: no es una casualidad.

Con este impuesto, lo único que van a conseguir es que las familias catalanas, que solo son responsables de alrededor de un 21 por ciento de las emisiones de gases de efecto invernadero, paguen –atentos– un 60 por ciento de lo recaudado por impuestos verdes. Contribuyen con un 21 y pagan por un 60, las familias catalanas; tomen nota.

Con este impuesto se desequilibra, por tanto, aún más la actual y absoluta falta de correlación entre los sujetos contribuyentes y los contaminadores. En un auténtico impuesto al CO₂, a diferencia de lo que sucede en este, las exenciones y casos de no sujeción deberían ser mínimos y siempre exhaustivamente justificados. La no sujeción al impuesto de vehículos de más de 3,5 toneladas de peso máximo, es decir, los medianos y pesados, no está mínimamente justificada: ¿acaso no emiten estos vehículos más dióxido de carbono, y por tanto contaminan más, que un vehículo familiar? ¿Por qué no pagarán nada?

Desde Ciudadanos, entendemos que el gravamen hubiera tenido en cuenta efectos sobre la competitividad empresarial, pero si esa es la razón, ¿por qué no se ha dado igual trato a vehículos de menos de 3,5 toneladas utilizados por autónomos en sus empresas? No hay respuesta: hay recaudación por medio. Nada más.

Otro inconveniente de este impuesto está relacionado con su ámbito de aplicación, que, al estar limitado exclusivamente a Cataluña, lógicamente, supone unas dificultades y entraña, digamos, unas dificultades objetivas. Por un lado, supone que es imposible la sujeción a este impuesto de aquellos vehículos de extranjeros, o de españoles que se desplazan por Cataluña, y que naturalmente contribuyen, ¿eh? –contribuyen– a la contaminación pero no contribuirán al impuesto.

Y, por otro lado, este impuesto, a su vez, tiene un efecto, o produce, o tiene un incentivo a la deslocalización. No podemos olvidar que provocará, este impuesto –porque además ya lo han anunciado así las propias empresas–, que los gestores de flotas de vehículos optarán por matricular y censar sus vehículos en otras comunidades autónomas, para evitar el pago de este impuesto.

Mire, la creación de este impuesto no está asociada a planes ambientales integrales, ni a la consecución de objetivos de reducción de emisiones, ni siquiera se han establecido mecanismos de medición de sus efectos, mecanismos de análisis de resultados, por lo que no habrá –ni hay– forma alguna de evaluar y revisar los resultados. Con este impuesto, ¿qué incentivos tiene el propietario de un vehículo para corregir hábitos y comportamientos que perjudiquen el medio ambiente? ¿Qué incentivos tiene para dejar de usarlo si, tanto si lo utiliza más como si lo hace menos, o simplemente no lo utiliza nada, pagará exactamente lo mismo? ¿Qué incentivos tendrá para adoptar tecnologías más limpias y menos contaminantes? Sencillamente, no tendrá ni un solo de esos incentivos.

Pero es que, además, actualmente no existe una alternativa real de transporte público para prescindir de los vehículos particulares. Pero, si la hubiera, ¿por qué va a utilizar el transporte público el contribuyente que sabe que pagará el mismo impuesto si usa su coche como si usa el transporte público?

Tampoco tienen los ciudadanos una alternativa real para sustituir su vehículo contaminante por uno eléctrico: no existe, y veremos a ver cuántos recursos se destinan por parte de este impuesto a que eso fuera posible, a que esa alternativa sea real.

Por tanto, nos encontramos con que vamos a ser obligados a tener un coche contaminante –lo somos, de hecho, o estamos obligados a tener un coche contaminante–, y ahora resulta que a pagar por ello en el momento de la matriculación y, con este impuesto, también ahora más cada año. Si no pagábamos bastante en el momento de la matriculación, pues ahora vamos a pagar más cada año. Esto está fuera de toda duda, porque los ciudadanos no pagarán por lo que contaminan, sino por tener un coche, y la inmensa mayoría no tienen alternativa real de tener un vehículo no contaminante.

Es muy importante subrayar que este impuesto no cumple los más mínimos y elementales principios de progresividad y equidad, que yo creo que son exigibles a cualquier impuesto, que además es exigible como, precisamente, principio que se muestra en el Estatuto y en la propia Constitución: la progresividad de los impuestos. Porque resultará que los coches más antiguos, y por tanto más contaminantes, son de las personas con rentas más bajas. Y estas serán las que más pagarán, siendo además las que tienen menos posibilidades de cambiar el coche. Estamos, por lo tanto, ante un impuesto que realmente no es que no sea progresivo, es que es regresivo: un impuesto regresivo.

En esta intervención me resulta obligado referirme a la estafa democrática que ha supuesto la tramitación del proyecto de ley por la vía de urgencia. Desde el primer momento, los grupos parlamentarios que apoyan al Gobierno, así como los de Catalunya en Comú Podem y la CUP, mostraron su nula voluntad de deliberación democrática, impidiendo que ni uno solo de los expertos propuestos por los grupos parlamentarios pudiera expresar su opinión en ponencia. Estos grupos parlamentarios han despachado la ponencia en una sola reunión, y, además, en dos reuniones de la comisión. Pues, bien, de manera conjunta –de manera conjunta–, en las tres reuniones, no se ha superado los treinta minutos. Una cosa es urgencia y otra cosa es precisamente lo que han hecho ellos. Esto es inadmisibile, desde el punto de vista democrático.

No obstante, a pesar de saber que el Gobierno y sus socios iban a aplicar el rodillo y no iban a tener en cuenta ni una sola de las enmiendas, Ciudadanos presentamos algunas de ellas. Unas, en la dirección de destinar una mayor parte de la recaudación al fondo climático, para disponer precisamente de más recursos para favorecer la movilidad sostenible, la investigación y la innovación en el ámbito climático, o la protección de la población ante el incremento del riesgo de fenómenos meteorológicos extremos. Nosotros queremos que se destinen muchos más recursos a esto, ¿eh?, y, por tanto, por eso hicimos esta propuesta, que, por supuesto, ha sido desatendida.

Presentamos otras enmiendas en la dirección de no dejar al margen del impuesto a los vehículos precisamente más contaminantes, como ya he expuesto anteriormente.

Y, por el contrario, en otra enmienda, lo que proponíamos era precisamente dejar exentos a aquellos vehículos que no hubieran recorrido quinientos kilómetros al año. Es que, prácticamente, eso no es nada. Gravar a un vehículo que no realiza ni quinientos kilómetros al año es realmente una barbaridad, teniendo en cuenta que va a tener que pagar lo mismo que uno que realice 35.000. Nosotros, por lo menos, pretendíamos un poco de justicia fiscal, introduciendo esta enmienda.

Acabo resumiendo la posición del Grupo de Ciudadanos. Vamos a votar en contra de este impuesto porque estamos ante un falso impuesto al CO₂ con el que el Gobierno y sus socios quieren tomarnos el pelo y el dinero, y quieren aumentar la presión fiscal en un momento... –y esto téngalo en cuenta, señor vicepresidente del Gobierno–, quieren hacerlo, quieren aumentar esa presión fiscal en un momento en que la economía catalana se desacelera. Y es fundamental que la demanda interna favorezca la economía. Dicho de otra manera, es fundamental que los catalanes tengamos dinerito en los bolsillos.

Por lo tanto, señores del Gobierno y socios colaboradores, dejen de crear un nuevo impuesto, que Cataluña ya es la comunidad autónoma con más impuestos propios, y dejen, por tanto, de meter la mano en el bolsillo de los catalanes con más impuestos ineficaces como este.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. És el torn ara del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Abans, per això, senyor Rodríguez, he demanat la documentació de la ponència, i consta un document firmat, com a acta de la mateixa ponència, per tots els grups parlamentaris en el qual es nomena com a relator el diputat Lluís Salvadó, firmat per tots els grups parlamentaris, inclòs el seu grup; concretament ho firma també vostè, senyor Rodríguez. Després, l'hi faré arribar.

Gràcies.

Santi Rodríguez i Serra

Sí. Amb relació a aquesta qüestió, amb caràcter previ a la meua intervenció, president, fer-li notar que el *Butlletí Oficial del Parlament* número 491, de 12 de desembre, que recull l'informe de ponència i el nomenament del relator, fa relació als treballs de la ponència però no parla en cap cas del nomenament del relator, bàsicament –bàsicament– perquè no es va nomenar el relator; bàsicament perquè no es va nomenar el relator, senyor Cid. I vostè, no sé si hi era, a la ponència, però no es va nomenar el relator. (*Veus de fons.*) No. Vostès podran dir el que vulguin, però no... No pateixin, a partir d'ara, no signaré cap document sense llegir tots els papers, tots els daixò del document... (*Veus de fons.*) No, home, no. Però mirin vostès el *Butlletí Oficial del Parlament* que es va editar expressament per aquesta llei el dia 12; no consta nomenament del relator perquè a la ponència no es va nomenar relator.

El president

Diputat. Ha quedat clar quin és el seu posicionament. En tot cas...

Santi Rodríguez i Serra

Molt bé. Doncs, és que té molt a veure amb el nostre posicionament. Aquest ha estat el tràmit d'aquesta llei i aquesta ha estat la característica d'aquesta llei: «A correu –a correu–, espavilem-nos, que fem tard; volem cobrar el 2019 com sigui i ens hem d'espavilar a correu», no? És el projecte de llei més ràpid de la història del Parlament, segurament; no ho tinc comptabilitzat, però, vaja, no m'equivocaré de gaire. Fèiem el debat de totalitat el dia 27 de novembre, avui fem el debat final, el 19 de desembre, cap compareixença, cap ni una. Cap, zero compareixences. I se'n dirà: «Bé, és que aquesta és la tercera modificació d'aquesta llei.»

Certament, aquesta és la tercera modificació d'aquesta llei, perquè aquest impost es va crear amb la Llei 5/2017, que era la de mesures fiscals, administratives i tributàries que acompanyaven els pressupostos de 2017, efectivament. Era una llei de 239 articles, per la que es creaven cinc impostos nous –cinc impostos nous–, un dels quals era l'impost d'emissions. Sí, és veritat. Saben quantes compareixences hi van haver per parlar d'aquest impost? Zero. Saben quantes compareixences hi van haver per tramitar aquella llei? Zero. Magnífic debat, magnífic debat sobre aquest impost.

Però després em diran: «Escolti'm, després, aquest impost es va modificar en la Llei del canvi climàtic.» És cert, a la Llei 16/2017, al mes de juliol, es va incloure una modificació integral de l'impost que s'havia aprovat al mes de març, en la Llei del canvi climàtic, que, de fet, és el que va originar la nostra abstenció a la Llei del canvi climàtic. Doncs és cert. En aquella llei hi van haver trenta-sis compareixences, trenta-sis. Saben quantes amb relació en aquest impost? Zero. Saben quantes de les entitats que els diferents grups parlamentaris havíem demanat de compareixer per parlar d'aquest impost en aquest projecte de llei? Zero.

Aquest és el debat que vostès han volgut amb relació a aquest impost. Ho hem dit altres vegades, a vostès els molesta debatre. Per això creen i impulsen assemblees d'electes on no tenen oposició i poden dir i fer el que vulguin, perquè a vostès els molesta el debat. I aquest n'és un altre exemple.

Escoltin, el relator, que no es va nomenar, la seva funció, en el debat d'avui, és explicar els treballs de la ponència. Ha estat més estona explicant els treballs de la ponència que el temps que va durar la mateixa ponència. És així. Pim-pam. Diu: «S'han fet dos comissions d'Economia.» Home, clar, només faltaria que no s'haguessin fet dos comissions d'Economia: la primera, per nomenar la ponència, i, la segona, després de la ponència, per aprovar l'informe de la ponència. Cinc minuts i cinc minuts. I aquest ha sigut tot el debat que hi ha hagut, amb relació a aquest impost i a aquesta llei.

Doncs, escoltin, nosaltres, aquesta forma de treballar, evidentment poden entendre que nosaltres no la compartim, especialment, amb un impost que afecta, un, tota la ciutadania; dos, un sector econòmic molt important per l'economia catalana, que és el sector de l'automoció, que representa un 10 per cent del PIB i dona feina a més de 150.000 treballadors. Escoltin, és una llei que té uns efectes importants sobre el conjunt de la ciutadania i sobre l'economia d'un determinat sector econòmic.

I, entrant en el contingut de l'impost i del projecte de llei, es mantenen absolutament tot els desacords que vàrem expressar en el debat de totalitat: no hi ha connexió entre el subjecte passiu i els vehicles que contaminen, és a dir, qui pagarà no és qui contamina, qui pagarà és qui té un vehicle domiciliat a Catalunya, no qui contamina, perquè vostè pot tenir un vehicle domiciliat a València, passejar-se tot el dia per Barcelona i no pagar, o pots tenir un vehicle matriculat a Catalunya i passejar-te tot el dia per València i pagar. I aquesta saben vostès que és una realitat: no hi ha aquesta connexió entre qui paga i qui contamina, no hi és.

Al final és que l'emissió de gasos contaminants no depèn de tenir la propietat d'un vehicle, sinó que depèn de l'ús que es fa del vehicle; no depèn de tenir la propietat, sinó depèn dels quilòmetres que es fan amb el vehicle. Pots tenir un vehicle fent cinc-cents quilòmetres a l'any o un altre fent-ne trenta mil a l'any. Evidentment, el que contamina més serà el que en fa trenta mil a l'any. Doncs pagaran el mateix el que en fa trenta mil a l'any que el que en fa cinc-cents. Escoltin, això no és equitatiu.

Des del punt de vista fiscal. No m'hi tornaré a referir, perquè jo crec que aquesta setmana vostès mateixos em van donar la raó, no? En l'últim Ple, jo els deia: «Som líders en quasi tot i més que ho serem quan vostès, el Govern, amb Podem, pactin la reforma fiscal...» –i suposo que després serà amb el suport del Partit Socialista–, «pactin la reforma fiscal.» Ja ens han dit aquesta setmana que volen ser líders en absolutament tots els impostos. I això tindrà conseqüències, sense cap mena de dubtes. I els vaig posar l'exemple: deslocalització de flotes. Està clar. Si tenir els vehicles matriculats a Catalunya suposa pagar un impost que tenint-los matriculats en un altre indret no es paga, es domiciliaran en un altre indret però circularan exactament igual per Catalunya, contaminant exactament igual. I això, hi insisteixo una vegada més, no és ni equitatiu ni és just.

L'altre problema deriva de la determinació de quines són les emissions de CO₂ de determinats vehicles, les motocicletes concretament. I, per això, han de fer un càlcul teòric, perquè, al final, el que importa no és que es pagui pel que es contamina. Al final, el que els importa a vostès és que es pagui; després, si es contamina o no, això és el de menys. A vostès, els que els interessa és que es pagui.

Ja els vaig explicar que era un impost de progressivitat inversa: contaminen més els vehicles més antics, que són els que conserven aquelles persones que tenen més dificultats per adquirir vehicles nous i que són, per tant, els que tenen rendes més baixes; els ciutadans que tinguin rendes més baixes, i, per tant, vehicles més vells, seran els que pagaran més aquest impost. Jo ja sé que això és molt de la línia de Podem, no?,

però, escoltin, nosaltres no ho compartim. (*Veus de fons.*) Escoltin, no és un diàleg això, eh? Vinga. (*Veus de fons.*) Quan tingui el seu torn, vostè ho explica i ja està.

I també els dèiem: «Escoltin, aquest impost també discrimina les zones rurals.» Sí, està clar. Discrimina allò que tant diem, no?, de que hem de tenir present la Catalunya despoblada, no sé què, no sé «quantos». Bé, ja, pum, un impost. Com si tinguessin les mateixes alternatives de transport públic que tenim en l'entorn metropolità. És que, escoltin, no és el mateix. És a dir, no és el mateix residir en un poblet –ara que veig al senyor Rivas– de la Vall d'Aran, a on, per anar al metge, has d'agafar el cotxe, que viure a l'àrea metropolitana, a on pots agafar l'autobús. És que no és el mateix! Llavors, estem castigant els habitants de les zones rurals. I, per tant, hi insisteixo, nosaltres no podem estar d'acord amb aquest impost.

Hi havien alternatives? Sí. Hi han alternatives. Hi ha l'alternativa de treballar sobre l'impost de vehicles de tracció mecànica, que és un impost municipal. Ja sabem que pot tenir dificultats i complexitats. Hi estem d'acord, però podria ser una fórmula.

Una altra, l'impost sobre hidrocarburs, bastant més justa. Ja cobren un recàrrec. I sí, la capacitat normativa, relativament, és de l'Estat i s'hauria de negociar amb l'Estat perquè el topall de les comunitats ja està en el màxim. S'hauria de negociar. Sí, comporta més feina, segur, però és una altra possibilitat.

En volen una tercera? L'impost sobre matriculacions. Què? Curiós, ho ha dit també el senyor Espinosa, no?, curios. L'impost sobre matriculacions es determina en funció de, ah!, les emissions de CO₂ dels vehicles. Carai, però si és lo mateix que estem fent aquí, l'únic que, en comptes de pagar una sola vegada, ara a més a més que paguin cada any. Però si és el mateix. Ah, escoltin, si la Generalitat fins i tot té capacitat normativa sobre l'impost de matriculacions. Se n'havien oblidat? La Generalitat té capacitat normativa; de fet, l'ha exercida en determinats tipus de vehicles, per situar-nos –per no variar, eh?– en el topall, eh?, com a líders, una vegada més. I, en canvi, no l'ha exercida en altres tipus de vehicles, que ara també pagaran. Però que és un impost de gestió compartida i amb capacitat normativa pròpia, i que no s'ha utilitzat.

Vaig acabant. Hem presentat esmenes, amb poca fe, s'ha de dir, però amb la intenció d'intentar-ho arreglar una miqueta. Hem presentat esmenes per excloure uns determinats tipus de vehicles de l'impost: són els quadricicles. Bàsicament, perquè són vehicles que es fan servir d'una forma molt més intensa en zones rurals i són vehicles que no circulen de forma habitual. Vaja, no estic acostumat jo a circular per les vies de l'entorn metropolità i veure quadricicles circulant. Però són vehicles que sí que tenen molta utilitat en l'entorn rural. Per tant, dèiem: «Escolti, doncs, excloem aquests vehicles d'aquí.» Vostès n'han presentat una en un sentit semblant, només excloent els quadricicles lleugers. Bé, ja és un avanç; no suficient, per nosaltres.

També demanàvem d'excloure els vehicles nous, perquè, home, ja que un ciutadà fa l'esforç de canviar un vehicle antic, que contamina més, per un vehicle nou, que contamina menys, bé, escolti'm, beneficiem-los; escolti'm, beneficiem aquest canvi de vehicle i així també treballem a favor de la indústria. No, no, vostès res, també que paguin des del dia u. (*Pausa.*) He perdut el full... Ah sí!

Excloem també –una esmena nostra, eh?– els municipis amb deficiències de transport públic; en municipis on no tenen alternativa de transport públic, per no perjudicar les zones despoblades, per no perjudicar les zones rurals. Tampoc no han volgut sentir-ne a parlar.

Una cosa que considerem important i que segurament ha passat desapercibuda: que es notifiqui personalment l'impost al contribuent. És que la llei diu que això no s'ha de fer; la llei diu que es publicarà al padró i que això es considera notificació. Però quina indefensió..., amb quina indefensió deixen la ciutadania! Hi haurà molts ciutadans que s'assabentaran que estan inclosos en aquest padró quan rebin la notificació de que haurien d'haver pagat l'impost, no ho han fet i el rebran amb recàrrec: «Va ser publicat al *Diari Oficial de la Generalitat* del dia no sé què.» Escolti'm, això

deixa en indefensió la ciutadania. Què menys, què menys que comunicar a la ciutadania, com a mínim el primer any, que ha estat incorporat en el padró d'aquest impost perquè sàpiguen que han de pagar i no perquè estigui publicat al *Diari Oficial de la Generalitat*, perquè no veig cua als quioscos de la gent comprant el *Diari Oficial de la Generalitat* per saber si han de pagar un impost o no.

I una altra esmena que demanàvem és, escolti'm, no tinguin tanta pressa per aprovar-ho ara, aprovem-ho amb tranquil·litat, repensem alguns aspectes i que entri en vigor l'any que ve, si vostès volen. No. Vostès tenen pressa no per reduir les emissions, per cobrar –per cobrar. I per això ho han tramitat d'aquesta manera.

Per acabar, en relació amb les esmenes que ha presentat Ciutadans, jo de veritat no..., amb tot el «carinyo» que els tinc, no acabo d'entendre ben bé com lliguen els discursos que vostès fan aquí al faristol amb lo que després presenten com a esmenes. És a dir, aclareixin-se: o són socialdemòcrates o són liberals, però les dues coses alhora no es pot ser. És a dir, no es pot fer un discurs criticant l'impost, sent liberal, no sé què, i després, presentar unes esmenes per afegir a l'impost que paguin les furgonetes i els camions de transport. En què quedem? L'impost és injust, sí o no? Doncs si és injust, no m'hi afegeixin més vehicles. Encara com no han posat els autobusos! Però, clar, és que no ens lliga el discurs que vostès fan amb les esmenes que després vostès presenten. Per tant, entendran que aquestes esmenes que ens han presentat els hi votem en contra.

Gràcies, president.

El president

Gràcies, diputat. Intervindran ara els grups parlamentaris per fixar el seu posicionament. I en primer lloc, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor Jordi Terrades. Quan vulgui.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, president. Vicepresident, miri, amb aquest impost estem parlant de reduir emissions, de mitigar el canvi climàtic, també de qualitat de l'aire.

Nosaltres donarem suport a aquesta mesura no perquè la solució adoptada ens acabi de convèncer, sinó perquè cal començar a posar..., a passar del discurs políticament correcte, com a vegades es fa, a prendre algun tipus de mesura.

Aquest és un impost que està validat pel Tribunal Constitucional. De fet, el Tribunal Constitucional el que ha fet va ser validar les tres tipologies d'impostos sobre els vehicles: el de matriculació, el de circulació i ara aquest, no?

He escoltat alguns discursos..., «posem en qüestió la indústria automobilística de Catalunya». Saben vostès quin és el país de la Unió Europea que recapta més en impostos al vehicle? Alemanya. Algú ha posat en dubte que la indústria automobilística a Alemanya estigui en perill perquè sigui el país de la Unió Europea que recapta més fiscalitat als vehicles? No. El segon és França. Espanya és el cinquè.

De totes maneres, sí que hem de criticar les presses..., ho vam fer en aquesta ponència que ha treballat intensivament, amb paraules de la presidenta de la comissió, respecte al mètode que s'ha fet servir. Les presses del Govern no són bones, no han permès un debat amb profunditat. De fet, no ha permès el debat al voltant d'aquest impost. Un, que ja té una certa experiència parlamentària en aquest Parlament, no havia vist mai una aplicació del corró parlamentari tan groller com s'ha fet en aquest projecte de llei. Nosaltres creiem que era necessari fer un debat més asserenat. Probablement, el Govern havia d'haver presentat amb més temps aquest projecte de llei per debatre totes les qüestions que estan al voltant de la fiscalitat, no?

Nosaltres, que som partidaris de gravar les emissions de gasos d'efecte hivernacle dels vehicles, no acabem d'estar... –ja ho vam manifestar en les converses que hem tingut–, en la mesura tal com s'ha adoptat, no? Perquè la mesura no assegura, des del nostre punt de vista, la reducció d'emissions. No els discutim que tindrà efectes recaptatoris, que ajudarà a augmentar les partides pressupostàries que el

Govern destina a les polítiques climàtiques. I escoltin, benvinguda sigui, perquè en aquests moments en el pressupost que està vigent, el del 2017, només un 1,6 per cent del conjunt de les partides pressupostàries es destinen a polítiques efectives de canvi climàtic. Si detraïem les que es dediquen a transport públic, no arribem ni al 0,5 per cent. Per tant, benvinguda sigui.

Ara, l'estructura de l'impost no grava qui més contamina, qui més emet emissions. I els posaré un exemple: un vehicle vell amb un índex de dos-cents grams de CO₂ per quilòmetre, que faci set mil quilòmetres a l'any, genera 1.400 quilos de CO₂ a l'any; un vehicle nou, que emet menys emissions, cent quaranta grams per quilòmetre, que faci vint mil quilòmetres, genera unes emissions de 2.800 quilos. El doble d'emissions! I escolti, pagarà menys, eh?, amb l'estructura de l'impost que tenim en aquests moments. Aquell que emet més emissions pagarà menys que el que tingui un vehicle vell.

Creiem que seria més adequat gravar les emissions totals anuals independentment dels índexs d'emissió per quilòmetre. Ja els anuncio –l'hi vaig anunciar també al senyor Salvadó– que nosaltres, si és que hi ha pressupostos de la Generalitat, si és que hi ha llei de mesures fiscals i financeres, presentarem una esmena a aquesta llei, una modificació d'aquesta llei justament per poder gravar les emissions en el sentit que els hem explicat.

Vam presentar una esmena, que ha estat acceptada, que era eliminar les exempcions dels vehicles de les administracions públiques. Els primers que hem de donar exemple som les administracions públiques i, per tant, vam fer aquesta proposta, que ha estat acceptada i introduïda a la llei.

El president

Gràcies, diputat. És el torn ara, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, del diputat senyor David Cid. Quan vulgui.

David Cid Colomer

Bé, emergència climàtica. I vull recalcar la paraula «emergència», perquè tinc la sensació –i ho vaig dir també en el debat inicial a la totalitat sobre aquest impost–, que hi han discursos molt políticament correctes que parlen sobre el canvi climàtic, però quan hem d'entrar a prendre mesures concretes, ai las, comencen tots els problemes. I és el que ens passa, de fet, amb aquest debat i amb el debat d'aquest impost.

Mirin, Catalunya ja ha augmentat 1,6 graus la seva temperatura respecte a l'any 1950, i hem de reduir les nostres emissions de CO₂ com a mínim un 8 per cent anual si volem evitar que el 2030 creixi encara la temperatura un grau i mig més. Per tant, jo crec que és el moment, és evident, de prendre mesures, i mesures rellevants.

I vull també fer una altra reflexió: només –només– a Barcelona, més de quatre-centes persones moren a l'any com a conseqüència de la contaminació. I l'Agència de Salut Pública de Barcelona diu que el màxim responsable de la contaminació a Barcelona és el trànsit, en aquest cas, i el trànsit privat.

Per tant, és evident que estem davant d'un problema greu pel que fa a l'emergència climàtica; és un problema greu pel que fa a la contaminació, i és un problema greu també de salut.

I, mirin, jo crec que al final no els molesta parlar d'aquest impost; els molesta parlar del canvi climàtic. I al final, en el fons, vostès han volgut utilitzar la modificació d'aquest impost per adaptar-lo i per poder, en aquest cas, recaptar per part de la Generalitat, com una segona volta sobre el debat de la Llei de canvi climàtic. I en tot cas, podem tindre tot el debat que vulguin, no seré jo qui defensi els terminis que ha utilitzat, en aquest cas, la majoria de Govern –i hi feia referència, en aquest cas, el senyor Terrades–, que segurament hagués sigut més raonable que el Govern hagués presentat aquest impost amb més temps. Però el debat de fons no és aquest; el debat de fons és si estem d'acord o no que s'han de gravar les emissions de CO₂ dels vehicles de tracció mecànica.

I, mirin, sobre el que ens diuen de..., no és cert que amb aquest impost qui contamina paga. Jo només vull recordar una dada, que és que el 50 per cent de la població catalana o no té cotxe o no té carnet, és a dir, el 50 per cent de la població catalana que paga les conseqüències de la contaminació, que paga les conseqüències de salut i que paga també les conseqüències de l'emergència climàtica no contamina, segur, perquè no té o cotxe o no té carnet. Per tant, podem discutir si volen sobre la progressivitat de l'impost, però no fem referència només, en tot cas, sobre qui utilitza o no utilitza el transport privat, sinó, en aquest cas, qui utilitza altres vies de transport, que crec que també val la pena posar-ho damunt de la taula.

I, mirin, aquest impost el que fa d'una vegada per totes és començar a desplegar la Llei de canvi climàtic. Nosaltres ho hem dit de manera reiterada: Catalunya ha perdut una dècada en la lluita contra el canvi climàtic, i és just ara, evidentment, per la pressió ciutadana –en aquest cas, per les mobilitzacions que hi han hagut–, que en els darrers temps, el Govern català ha decidit fer un pas endavant. Encara queda molta feina per fer, però, en primer lloc, desenvolupant la Llei de canvi climàtic; en segon lloc, per fi, desenvolupant un decret sobre energies renovables, i, en definitiva també, en tercer lloc, desplegant aquest impost. I el que cal és passar de la retòrica, en aquest cas, als fets, i és el que estem reclamant nosaltres.

I jo vull recordar que les emissions de CO₂, el 31 per cent correspon al sector industrial, però, bàsicament, el 28 per cent de les emissions de CO₂ a Catalunya corresponen, en aquest cas, al sector del transport. I, per tant, és importantíssim començar a generar recursos, que és el que reclamem nosaltres, perquè el 50 per cent vagi en el fons climàtic, per intentar lluitar amb mesures concretes contra l'emergència climàtica, i el 50 per cent restant, al fons de patrimoni natural, que ja estem veient els impactes que té el canvi climàtic, en aquest cas, per exemple, també en la biodiversitat.

Per tant, creiem que estem davant d'un primer pas. Com saben també, fruit de l'acord a què ha arribat, en aquest cas, el Govern de la Generalitat amb Catalunya en Comú Podem, hi ha el compromís de desenvolupar aquest any 2020 la resta dels dos impostos ambientals de la Llei de canvi climàtic. Ho volem fer i s'ha de fer, evidentment, per projecte de llei, per això, no estarà en la llei de mesures.

Però, en tot cas, crec que el que toca ara, avui, és aprovar aquest impost i, en segon lloc, posar-nos a treballar per les emissions, bàsicament, de grans vaixells i creuers a nivell dels ports, i especialment del port de Barcelona, i, en segon lloc, també –i sabem que serà un impost complex– sobre les empreses contaminants. És el que hem de fer. I, en definitiva, desenvolupar la Llei de canvi climàtic, perquè la Generalitat tingui els recursos efectius per desenvolupar energies renovables, d'eficiència energètica i, en definitiva, també lluitar de manera efectiva contra l'emergència climàtica.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. En nom del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, té la paraula la diputada senyora Natàlia Sánchez.

Natàlia Sánchez Dipp

Bon dia de nou. Bé, diputat Cid, m'ha posat bastant en safata algunes qüestions vinculades amb el compliment dels acords, per exemple, i amb la fiscalitat, i també amb referència a la interpellació que feia, m'imagino, especialment a Ciutadans i al PP, amb aquest marc o aquest titular que ha fet: «una segona volta sobre el debat de la Llei de canvi climàtic».

Nosaltres no compartim els motius que comparteixen aquests dos grups, però sí que el sentit del nostre vot amb relació a aquesta modificació de llei no serà positiu. I ho fem precisament per això, per denotar aquesta qüestió, que no sigui un titular: Ciutadans i el PP, és a dir, la dreta, no vol aquest impost. Volem marcar el nostre posicionament a través d'una abstenció perquè, ja els hi vam dir en el seu moment

—amb la tramitació rapidíssima, de la qual tampoc ens hem mostrat en contra, ha estat impossible generar un debat—, no és l'impost que nosaltres vam pensar. De fet és un impost que neix d'unes esmenes de la CUP en l'anterior legislatura amb relació a la Llei de canvi climàtic. És un impost que no és progressiu, que no és un impost perquè aquells que més contaminen paguin més, sinó que és un impost sobre el vehicle. Diguem les coses pel seu nom.

I, per tant, nosaltres no volem utilitzar l'excusa de la contaminació per generar un impost o uns titulars o per dir que aquest Govern genera una fiscalitat verda... No hi estem d'acord, no estem d'acord amb que aquesta mesura realment serveixi per reduir les emissions de CO₂.

Tanmateix, tampoc hi votarem en contra. Sí que creiem que pot ser un pas, que és una situació..., bé, que és una proposta que no ens hi mostrarem en contra, perquè tampoc el nostre vot no és determinant.

I, lligat amb aquesta esmena que dèiem que en la legislatura anterior la CUP - Crida Constituent va proposar, nosaltres també volem marcar la nostra abstenció per posar sobre la taula la vulneració d'acords. I amb això també interpel·lem el Grup de Catalunya en Comú Podem, ara que fan acords i que fiquen calendaris i compromisos. Tinc davant un document que es titula «Acord entre Junts pel Sí i la CUP - Crida Constituent sobre fiscalitat ambiental, en el marc de l'aprovació de la Llei de canvi climàtic», un acord que es comprometia, primer, «a crear un grup de treball mixt per tal de desenvolupar en detall normatiu els dos impostos». Quins? El de vaixells i el de vehicles contaminants. Acord incomplert. Segon: «S'establirà un calendari de treball conjunt.» Acord incomplert. «Es presentarà una proposició de llei conjunta.» Esperem que vostès tinguin més bona fortuna que nosaltres en l'acompliment d'aquest acord.

I em diran: «Clar, la legislatura va decaure.» Però és que l'acord ja ho contemplava. Contemplava literalment: «Aquest acord serà vigent tot i que decaigui aquesta legislatura i haurà de ser assumit pel Govern entrant en cas que aquest sigui format per Junts pel Sí o per un dels dos grups majoritaris que formen l'actual coalició PDECAT i Esquerra Republicana.» Acord incomplert.

Els hi diem amb tot el «carinyo» i solidaritat, David, no... Ho diem en el sentit de que quan plantegem un titular o un desplegament impositiu pel que fa a la fiscalitat verda, i ara que estem debatent i aprovant la seva concreció..., ha canviat molt, no? Les esmenes concretes a les quals faig referència, 752 i 753, que vam presentar sobre aquest impost... (*Veus de fons.*) Veig que al vicepresident no l'interessa l'opinió de la CUP sobre aquesta qüestió, malgrat que es va comprometre que es generaria un grup de treball per desenvolupar-ho. Bé, doncs aquestes dues esmenes no anaven en aquest sentit, i, per tant, per això ens hi abstindrem.

En resum, no és un impost de CO₂, és un impost al vehicle privat. I, hi insisteixo, la contaminació n'és una excusa. Nosaltres considerem que cal prioritzar especialment no castigar les classes populars, que sí, que també tenen una responsabilitat sobre la contaminació, sinó que cal situar les grans corporacions, les grans empreses, que generen un impacte ambiental impressionant. Per això nosaltres creiem que era imprescindible i és imprescindible i prioritari desenvolupar les taxes per les emissions de diòxid de nitrogen de grans vaixells del port de Barcelona, i que calen mesures valentes i urgents, com la moratòria a les incineradores, i també afrontar de cara quin és el poder amb el que actuen les cimenteres i incineradores, no només sobre aquesta institució, sinó també sobre les institucions municipals, com pot ser l'Ajuntament de Barcelona. Barcelona és la ciutat, per exemple, més castigada per la contaminació de creuers, i sobre això no hi fem re.

Per tant, nosaltres considerem, amb aquesta abstenció, que és una abstenció per denunciar que no s'han complert els acords amb l'anterior Govern; una abstenció perquè considerem que no és un impost que respongui a la lògica amb la que es va

presentar, i tercer, és un impost que no és prioritari per combatre l'emergència climàtica. Per tot això la CUP - Crida Constituent ens hi abstindrem.

El president

Gràcies, diputada. I finalment, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Teresa Pallarès.

Teresa Pallarès Piqué

Moltes gràcies. Gràcies, president. De veritat que avui voldria encertar les meves paraules, i no sé si expressar agraïment o disculpa. En tot cas, no les diré, i prefereixo anomenar els membres de la ponència, els quals, encara que hagi estat una feina, diguem-ne, molt de pressa i ens hem hagut de convocar una mica com hem pogut, la gent ha complert i ha pogut expressar també el que pensava, com també ho ha fet ara públicament en aquest hemicicle. Parlo, doncs, del senyor Terrades, del PSC; del senyor Espinosa, de Ciutadans; la senyora Natàlia Sánchez; del senyor David Cid, de Catalunya en Comú Podem; del senyor Rodríguez, del Partit Popular, i en especial el relator, el senyor Lluís Salvadó, del Grup Parlamentari Republicà, que, com vostès saben, ho va entrar el grup parlamentari i tots els grups vam signar el document acceptant que ell fos el relator.

Dit això, malgrat la tramitació, el que hem explicat en aquest hemicicle, jo crec i em reitero en que hem sabut trobar espais per a complir amb els terminis que ens havia sol·licitat el Govern. Lamento que, per les circumstàncies que estem vivint avui aquí, en aquest hemicicle, no ens acompanyin ni el vicepresident ni el conseller Calvet; ho sento molt, perquè és una situació excepcional. Però els temes que han sortit en aquesta ponència han deixat entreveure que hi han temes que hem de tornar a discutir –ho ha dit molt bé el senyor Terrades– i que els haurem de posar damunt la taula i els haurem de recollir de nou, perquè tenen molta lògica, molta lògica que els entronquem, i que segurament els haurem de continuar treballant, a més a més entenent que fins i tot hi ha pocs llocs on hi hagi impostos en aquesta línia, i estic molt convençuda que les tecnologies ens han de permetre a futur facilitar molt més el gravar aquest tipus d'emissions, siguin en uns casos les emissions contaminants o, en alguns altres casos, les emissions de CO₂, com les que avui es plantegen. Com deia, hi han pocs referents. Tenim alguns referents als països nòrdics o a Alemanya, com deia també el senyor Terrades, però normalment no tenen la mateixa configuració que la que nosaltres preteníem en aquest impost. Per tant, és difícil que establim paral·lelismes.

S'ha exposat també, i s'ha dit, que tota la tramitació i tota la votació que va tindre lloc a l'entorn de la Llei de canvi climàtic..., aquí ja hi va haver un acord dels partits polítics, de tots els grups, excepte l'abstenció del PP. I en aquell moment ja es recollien aquests impostos. Encara més: aquest que avui ens ocupa, sobre les emissions de CO₂, ja havia estat aprovat per la Llei 5/2017, de 28 de març. El que es va fer amb la Llei de canvi climàtic és recollir aquesta i afegir-hi la d'activitats econòmiques que generen el CO₂ i l'impost sobre emissions portuàries de grans vaixells, que, com també s'ha dit des del Subgrup de la CUP, estan pendants de desenvolupar i hi ha un compromís ferm d'aquest Govern de treballar en aquesta línia.

Per tant, hem començat a fer els deures per responsabilitat, però jo crec que també des del convenciment. Tots hem comentat aquests darrers dies l'informe de l'Organització Meteorològica Mundial. Parlem de que hi han hagut conclusions de que el 2019 serà un dels anys més càlids dins de l'època més càlida. Ens hi hem de posar, hem de començar a parlar d'aquestes emissions que produeixen un escalfament, també, de les aigües del mar, que absorbeixen un 20 per cent d'aquest diòxid de carboni i produeixen que les aigües siguin més àcides, que hi hagi un impacte contra els ecosistemes. Ens toca treballar, ens toca anar en aquesta línia. Ja no tenim un altre remei, hem de treballar en aquesta línia.

Diu un proverbi xinès que un viatge pot ser molt llarg, però sempre comença amb un simple pas; avui jo crec que aquest pas és molt en ferm. I a més a més també s'ha explicat que la previsió és que es pugui invertir aquesta primera recaptació prevista, d'uns 40 milions d'euros, al Fons contra el Canvi Climàtic, i l'altre 50 per cent al Fons de Medi Natural i Biodiversitat. Per tant, ens hem de posar a treballar, en la línia del que ens marquen també les polítiques ambientals a nivell europeu, amb la qual estem també alineats, amb la política judicial d'aquesta Europa que avui ens ha donat bones notícies i que després ha contrastat la justícia espanyola exposant la inhabilitació del nostre president. Per tant, lamento moltíssim aquesta situació (*aplaudiments*) en un dia en el que encetàvem en aquest Parlament un debat molt seriós del tema de com afrontem el futur de la Llei del canvi climàtic.

Moltíssimes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputada. I finalment, en nom del Grup Parlamentari Republicà, és el torn del diputat senyor Lluís Salvadó.

J. Lluís Salvadó i Tenesa

Gràcies de nou, president. Bé, en tot cas, em sembla que ha quedat prou clarificat. Abans no li he volgut fer l'aclariment al senyor Rodríguez, perquè em semblava que estava actuant com a relator; ara, ja com a portaveu del meu grup, simplement tornar a insistir-hi: un document que porta com a títol «Nomenament del relator de la ponència, 13 de desembre del 2019», signat, entre altres persones, per un tal Santi Rodríguez i Serra.

Bé, en tot cas, fa tres setmanes... Bé, primer que res saludar la secretària d'Hisenda i la directora general de Tributs, que abans me n'he oblidat –un oblit imperdonable. Fa tres setmanes vaig començar el meu parlament, com també altres companys, fent referència al conseller Rull com a persona que va impulsar la Llei de canvi climàtic, i també en concreció d'aquest impost, i avui, malauradament, ens correspon també fer referència al vicepresident Junqueras; fer-ho per diversos motius. En primer lloc, perquè com a conseller d'Economia evidentment va explicitar de forma reiterada el seu compromís amb els impostos de caràcter ambiental, i també d'aquest impost que avui esperem poder acabar aprovant. I, òbviament, també avui correspon fer referència al vicepresident Junqueras perquè avui està començant a arribar la justícia, la justícia en majúscules, aquella que alguns temen, que és aquella que no utilitza els seus mecanismes com a repressió de la dissidència política, sinó que respecta els drets dels votants, respecta els drets de les persones electes.

I, òbviament, abans algú ha fet referència a que aquest posicionament, aquesta sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea, no tindrà conseqüències. Òbviament, segurament ha sigut un mal moment, perquè és d'entendre que els tribunals espanyols i que el Govern espanyol actuaran en conseqüència i aplicaran, com ha demanat fa uns moments el president del Parlament Europeu, les sentències dels tribunals europeus. (*Aplaudiments.*) I, per tant, en breu tindrem el vicepresident Junqueras al seu lloc, on ha d'estar, fent de diputat a Europa, i el president Puigdemont i el conseller Comín, també fent de diputats al Parlament Europeu, que és on han d'estar, i no a l'exili o a la presó.

En tot cas, algú ha dit que estàvem davant de l'impost que s'ha tramitat de forma més ràpida, i és radicalment fals. Portem, des del 2016 que es va aprovar, el gener del 2016, per part del Govern aquest impost, fins avui, una tramitació... 16, 17, 18, 19, diversos, quatre anys de tramitació, en la qual s'ha pogut debatre i s'ha pogut discutir llargament el seu contingut. Malauradament, en quatre anys no s'ha posat damunt de la taula cap alternativa ni cap proposta. I a última hora alguns intenten aportar propostes. Quatre anys, cap alternativa, cap proposta. Està bé que ens esmenem i que en el futur puguem incorporar-ne i puguem anar millorant impostos, els

impostos ambientals, que evidentment han d'estar-hi en una evolució i en una millora contínua.

Fem referència també a algunes de les coses que vam ja obrir a la comissió, i també s'han posat en estos moments damunt de la taula: a nivell europeu hi han vint impostos de circulació vinculats amb temes ambientals i que graven els vehicles per les emissions teòriques de CO₂; –vint impostos de circulació–; cap, cap, cap incorpora el quilometratge, ni un. Per tant, totes aquestes reflexions que han fet, que segurament són molt oportunes, ara per ara, són impossibles d'aplicar, perquè si fossen possibles d'aplicar, hi han països que tenen força experiència en l'àmbit fiscal, en l'àmbit fiscal ambiental, no com el cas de l'Estat espanyol, que segurament ho estarien fent.

En tot cas, reconeguem-ho clarament, obertament, no ens fem trampes al solitari: avui, el que vostès proposen, és impossible d'aplicar a Catalunya i a qualsevol altre estat de la Unió Europea.

I en tot cas, també fer referència..., escolteu, portem dos anys que l'impost hauria d'haver estat aplicat, i que l'Estat espanyol va atura. I portem molts d'anys que no havíem disposat del cens de vehicles, i finalment (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), la Direcció General de Tráfico de l'Estat espanyol ens ha portat el cens de vehicles; segurament, és el que ha motivat que avui anem –segurament– amb moltes urgències, però que, en definitiva, avui crec que podem celebrar que, després de quatre anys, el Govern de Catalunya podrà començar a implementar aquest impost i podrà començar...

El president

Diputat...

J. Lluís Salvadó i Tenesa

...a destinar els ingressos a mesures en contra del canvi climàtic.

Moltes gràcies

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputat. Hem cridat a votació. (*Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.*) Sí, senyor Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

És per contradiccions amb el senyor Salvadó.

El president

Digui.

Santi Rodríguez i Serra

Sí, perquè bàsicament ha afirmat que nosaltres havíem dit que aquest era l'impost més ràpid de la història, i és fals. Hem dit que era el projecte de llei més ràpid de la història. Això és absolutament innegable.

Però aprofitaria per a una qüestió d'ordre ara, president.

El president

Digui.

Santi Rodríguez i Serra

El senyor Salvadó ha citat un document de data 13 de desembre, que efectivament és la data en què es va fer la ponència. Ens agradaria saber per quin motiu el *Butlletí Oficial del Parlament*, en el que es publica l'informe de la ponència, és del dia 12 i, per tant, és del dia abans a la celebració de la ponència.

Gràcies.

El president

Molt bé. Queda apuntat i li respondrem quan puguem comprovar-ho. Gràcies.
(*Antonio Espinosa Cerrato demana per parlar.*) Sí, senyor Espinosa.

Antonio Espinosa Cerrato

Sí; señor presidente, quiero pedirle la..., por contradicciones. Señor Santi Rodríguez, usted y yo estamos en contra de este impuesto, pero no hay ninguna contradicción en ser un partido liberal progresista y perseguir la justicia social y también la justicia fiscal y la equidad fiscal.

Nada más.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies. Passem a la votació. En primer lloc, votarem les esmenes reservades del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Atesa la petició de votació separada que han formulat els grups parlamentaris, votem en primer lloc les esmenes 1, 3 i 5 –1, 3 i 5–, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 38 vots a favor, 82 en contra i cap abstenció.

Votem ara les esmenes reservades del Grup Parlamentari de Ciutadans, 2, 4, 4 bis, 6 i 7.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 34 vots a favor, 86 en contra i cap abstenció.

I passem ara a votar les esmenes reservades del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i en primer lloc votem les esmenes 1, 4 i 7.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 5 vots a favor, 115 en contra i cap abstenció.

I votem ara les esmenes 2, 3, 5, 8 i 9.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 38 vots a favor, 82 en contra i cap abstenció.

I votem ara la resta d'esmenes del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

La resta de les esmenes del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya han estat rebutjades per 4 vots a favor, 82 en contra i 34 abstencions.

I votem ara la resta del dictamen.

Comença la votació.

El dictamen sobre el Projecte de llei de modificació de la Llei 16/2017 de l'1 d'agost, de canvi climàtic, pel que fa a l'impost sobre les emissions de diòxid de carboni dels vehicles de tracció mecànica ha estat aprovat per 77 vots a favor, 39 en contra i 4 abstencions.

(*Aplaudiments.*)

No hi ha més temes a l'ordre del dia per a aquest matí.

Se suspèn la sessió fins a les tres de la tarda. Gràcies.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i un minut i es reprèn a un quart de quatre de la tarda i tretze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat del vicepresident segon, el secretari segon i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general i la lletrada Mercè Arderiu i Usart.

Al banc del Govern seuen el vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers de la Presidència, d'Interior, d'Educació, de Salut, de Treball, Afers Socials i Famílies i d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El president

Bé; diputats, diputades, reprenem la sessió.

El següent punt de l'ordre del dia, el punt vintè, és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació del sistema de salut, formulada... (*Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.*) Sí, senyor Rodríguez, per què em demana la paraula?

Santi Rodríguez i Serra

Per una qüestió d'ordre, president.

El president

Digui'm.

Santi Rodríguez i Serra

Amb relació a aquest matí. Al final de la sessió, m'he queixat amb relació a la data de publicació del *Butlletí Oficial del Parlament* i de la celebració de la ponència de la llei..., del Projecte de llei de l'impost d'emissions de CO₂. Per dir que he estat mal fixat, l'apreciació que he fet no era correcta, per tant, retiro aquella intervenció i demano disculpes.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputat. Gràcies per l'exercici, que, no per infreqüent, no és necessari. Gràcies.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació del sistema de salut

302-00175/12

Dèiem que el següent punt era la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació del sistema de salut, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Per exposar-la té la paraula la diputada senyora Assumpta Escarp. Quan vulgui.

Assumpta Escarp Gibert

Gràcies, president. Diputades, diputats, bona tarda. Voldria començar aquesta presentació d'aquesta moció amb una reflexió que no és meva, però que està avui en un article. Diu: «Un món millor comença per la qualitat de les seves escoles, per la qualitat de la seva sanitat, per com cuida el medi ambient. Les coses no s'arreglen ni des de la retòrica ni des de la utopia. I en tot cas, sempre és positiu aterrar en els problemes reals.» I he volgut començar per aquí, perquè realment la moció –avui, un dia especial– parla de problemes reals, els problemes de la situació del sistema de salut a Catalunya, que, com dèiem a la presentació de la interpellació, té dues realitats, no?

Té una realitat d'excel·lència i una realitat d'un nivell assistencial diari que, d'algun manera, fa difícil, moltes vegades, que es pugui portar a terme no només la tasca dels professionals, sinó la resistència i la paciència dels pacients. Parlant

d'aquestes dues realitats, també apareixen ara algunes reflexions sobre que l'increment de la intel·ligència artificial a la salut, amb els seus indubtables avantatges, com deien, al mateix temps té el perill d'aprofundir en la desigualtat, i per tant, tenim una responsabilitat, com a governs, perquè això no es produeixi.

Per tant, en aquesta ocasió el que hem volgut és reforçar el sistema de salut públic i universal, equitatiu, de qualitat i finançat amb impostos, com una eina fonamental de cohesió social i territorial. Perquè això sigui així, i aquest és un dels nostres primers punts, creiem que cal anar cap a una despesa de 1.500 euros per persona/any dedicat a salut, que és lo que ens permetria apropar-nos als països de l'OCDE, i a més, incrementar aquest 3,7 per cent del PIB, que actualment hi dediquem.

Deia el president de la Generalitat que en el projecte de pressupostos, amb un garbuix de números que va fer que fos difícil d'entendre i sembla que amb alguns errors..., però deia que aportarien a Salut 900 milions d'euros més respecte al pressupost del 2017. El 2017 eren 8.800 milions, més 900, doncs, a mi em dona 9.700 milions. Però diu la consellera que, en aquest any 2019, ens hem gastat 10.400 milions; vol dir que d'alguna manera o una altra, tinc poca confiança amb aquests pressupostos, perquè d'entrada, em surten 700 milions menys dels que ja ens hem gastat en el 2019. Però potser m'ho expliquen els negociadors i, per tant, aquí estem, amb l'esperança que aquest pressupost pugui revertir –difícil– alguna retallada.

Deia també en la mateixa intervenció, el president de la Generalitat, que un 25 per cent d'aquests 900 milions anirien a l'atenció primària i comunitària. En realitat, lo que li volem aclarir al president és que el que demanem és que a l'atenció primària i comunitària vagi el 25 per cent del pressupost de Salut. És a dir, dels 1.600 milions, si agaféssim aquests números, no 225, si agafem els 900 que diu el president. Per tant, queden justificats els punts de la nostra moció pel que fa referència a la necessitat d'incrementar la despesa per poder tirar endavant un sistema de salut o, com a mínim, mantenir-lo.

També, i parlant de la primària, hem volgut remarcar la importància que es mantinguin els acords que es van fer amb els i les professionals per sortida de la vaga, que en aquest moment hi ha una denúncia presentada per incompliment davant de la inspecció. I creiem que és important que es tirin endavant aquests acords. I al mateix temps, preguntar per una nova comissió departamental, que és per a l'impuls estratègic de l'atenció primària, que la veritat, dona la sensació que anem creant comissions, però per fer bo allò de que si no vols resoldre, crea una comissió. I per tant, també ho voldríem saber, i aquest és un dels altres punts.

L'altre tema que tractem és el de les llistes d'espera. Amb aquest decret, que no per anunciat és real, que en l'últim Consell de Direcció del CatSalut es va ajornar fins al 20 de gener, però que sembla que està pactat amb els negociadors de pressupost, i, per tant, doncs..., que sigui ja, que ens el puguin presentar i el puguem veure.

Tot i així, sembla que ni Catalunya en Comú Podem, ni els grups que donen suport al Govern volen destinar recursos a un pla de xoc. En tot cas, el pla de xoc quan s'ha fet, ha funcionat. Va funcionar quan ho va fer també el conseller Comín; ha funcionat a l'inici d'aquesta legislatura, quan es va fer, i el que és evident és que hem d'anar a parar a mesures estructurals, però, mentre no arriben, estaria bé fer un pla de xoc –ja que tenim tants quiròfans tancats durant tantes hores– que ens permeti disminuir la llista d'espera.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Per defensar les esmenes presentades, és un torn ara per al Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, concretament per a la diputada senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Gràcies, president. Sí, estem a la cua de les autonomies espanyoles en reversió de retallades; en tot, també en Salut. Estem a la cua en llistes d'espera. Estem molt mal situats quant a les condicions per als professionals; hi ha molt de mal estar a la professió, a les professions diverses sanitàries, pel manteniment de les retallades i la precarietat en els sous, les condicions laborals i pel cansament de treballar en serveis retallats i estressats.

I seguim omplint-nos la boca políticament de la importància de l'atenció primària, però no hi ha manera que canviï el model i es reverteixi el paper infravalorat de la primària. Com revertir retallades? Doncs calen pressupostos; calen pressupostos per revertir retallades, no qualsevol tipus de pressupostos. I recordem que si no n'hi ha hagut l'any 2019 és perquè el Govern no els va aprovar, i si no n'hi ha hagut a l'Estat, que també afecten el sistema sanitari, és perquè Esquerra Republicana els va tombar. Ens cal anar a una despesa de 1.500 euros per habitant/any. I ens cal anar, a partir d'aquests propers pressupostos, fent una proposta pluriennal, com proposa aquesta moció.

Com revertir la situació dels professionals –de fuga, fins i tot, de professionals que hem estat tenint en aquests darrers anys– en el sistema de salut, en el sistema sanitari? Doncs el que no es pot fer és seguir demanant-los sacrificis, no hi ha sacrifici etern possible per la causa. La resignació té un límit. I per tant, cal començar a revertir les retallades en condicions laborals que hi ha hagut els darrers anys.

Com revertir les llargues llistes d'espera que tenim? Doncs amb pressupostos i atacs estructurals als problemes que generen les llistes d'espera. I no, en aquest cas no coincidim amb la proposta de la moció dels socialistes, no és amb plans de xoc. Els plans de xoc del conseller Comín van servir per reduir temporalment algunes llistes d'espera, però en global, un cop s'han aturat els plans de xoc, totes han tornat a remuntar; i de fet, amb efecte rebot. Els plans de xoc, el que fan no és abordar estructuralment les causes de les llistes d'espera, son *pan para hoy y hambre para mañana*. I el *pan para hoy*, molt sovint, és bàsicament pa pels privats, als quals es deriven les intervencions o les proves per reduir les llistes d'espera. Els grans perjudicats de les llistes d'espera o de la desesperació som la ciutadania, i és la credibilitat i el prestigi del propi sistema públic de salut. Els gran beneficiats dels plans de xoc sempre acaben sent els que fan negoci amb la nostra salut. I per tant, no, no volem més plans de xoc; volem atac estructural a les causes de les llistes d'espera.

Nosaltres ho vam intentar a finals de l'any passat, amb un decret d'accessibilitat, un decret de llistes d'espera que atacés el problema en la seva globalitat, amb elements de canvis estructurals, que han de passar sí o sí per donar centralitat i capacitat real a l'atenció primària. No ens en vam sortir. Ara hi tornem, cal decret d'accessibilitat ja, consellera –i en això coincidim, també en aquest punt, amb la moció dels Socialistes–, un decret que inclogui mesures estructurals per reduir les esperes a tot el sistema, però amb un focus especial a l'atenció primària. I el paper que aquesta ha de tenir, també, en la derivació cap a proves diagnòstiques i cap als especialistes.

I respecte a atenció primària: ara fa un any de la vaga de metges d'atenció primària. Va ser un gran toc d'atenció d'un tema que fa molts anys que moltes ja advertíem. El que cal és revertir les retallades fetes per part del senyor Boi Ruiz, especialment a l'atenció primària, perquè és on s'atén el 80 per cent de la població i es resol bona part de les necessitats d'atenció mèdica, però també el que cal és capgirar encara més el sistema, cap a un paper no de porta d'entrada, sinó de centralitat de l'atenció primària en el nostre sistema sanitari. Ens cal, per tant, acabar amb les retallades. Ens cal un sistema sanitari que prestigii i doti econòmicament la seva atenció primària amb els recursos suficients i també amb eines de gestió que permetin organitzar-se correctament. I això també és un decret d'accessibilitat i uns recursos ben gestionats.

En aquest sentit, en el de la defensa d'aquests elements estructurals, per nosaltres, i bàsics, de com hauria de funcionar el sistema de salut i el sistema sanitari, que és del que va aquesta moció, votarem a favor de gairebé tota aquesta moció, excepte del punt 4. Perquè no, no estem d'acord que els plans de xoc lliguin amb aquest planteig de model de sistema sanitari i de com abordar els grans i els greus problemes que tenim ara mateix. Un d'ells, les llistes d'espera.

El president

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, és el torn ara del senyor Martín Eusebio Barra. Quan vulgui.

Martín Eusebio Barra López

Bien; gracias, presidente. Diputados, diputadas, *consellera*, muy buenas tardes a todos. El PSC nos presenta una moción que, con todo el cariño, voy a permitirme calificarla de «moción *patchwork*» o, como dicen en la Rioja, «moción almazuela», que es una palabra mucho más bonita, y de paso saludo a todos los riojanos. Es decir, es una moción que recoge una serie de piezas que, por separado, ya habían sido objeto de debates en esta cámara, todas y cada una de ellas son muy importantes ya, por sí mismas, y las une en almazuela. Y hoy tendremos que volver a votarlas, lamentablemente. Lamentablemente, porque este Govern no hace nada para mejorar los déficits de nuestro sistema sanitario, ni que se lo pidamos desde este Parlament.

Este Pleno empezó el martes pasado, con el debate sobre el *reconeixement i el garantiment dels drets de les dones* y la vicepresidenta del Consell Nacional de les Dones nos pidió pasar de las palabras a los hechos. Y estamos de acuerdo, pero añado que ya va siendo hora de pasar de las palabras a los hechos también en salud. Y les voy a poner un ejemplo –ya se ha hablado de él–: la vergüenza de las listas de espera que padecemos en Cataluña.

Nuestro grupo presentó en la pasada legislatura una moción para arreglar esta situación..., perdón, una proposición de ley, y nos la tumbaron los partidos independentistas. La volvimos a presentar en esta legislatura y nos la volvieron a tumbar, con la inestimable y siempre bien dispuesta ayuda de En Comú Podem, que se justificó diciendo: «*Hem aconseguit que el Govern es comprometí a fer un decret abans de final d'aquest any*» –de l'any... 2018. Bueno, el pasado Pleno, la señora Albiach le reclamaba al Govern: «Oiga, ¿dónde está ese decreto que nos prometieron?» Sí, señora Ribas, sí. Pero usted también prometió que si el Gobierno no presentaba ese decreto en el 2018, ustedes presentarían un proyecto de ley con sus maravillosas ideas estructurales. ¿Dónde está?

Parole, parole, parole; hechos, ninguno. Y la mejora de las listas de espera, esperando. Claro, les queda el recurso famoso *hit parade* del déficit fiscal en su versión 2.0... Perdón, el *hit parade* era el «Espanya ens roba». Uy, casi se me había olvidado..., la versión 2.0 del déficit fiscal.

Ayer, el señor Aragonés no se quejaba: «Es que el Govern tiene limitadas su gestión de ingresos y gastos.» ¡Anda, toma, y yo! Y todos ustedes. Y los estados soberanos, también. No jueguen a esa indefinición. Que luego vienen los «hombres de negro» de Europa te intervienen las cuentas y te ponen multas.

Vamos a ver qué hace este gobierno con sus capacidades actuales. Mire, en el presupuesto fantasma de 2019, ese que publicaron en internet pero no se atrevieron a traer a ese Parlament, había un incremento para Salud de 533 millones. Suponía el 27,3 por ciento del gasto total. Pero es que, en 2017, el porcentaje del gasto total era del 28,6; 533 millones más, sí, pero menos porcentaje del gasto total. Y en eso nadie los limita. Esas son sus prioridades, son sus decisiones.

Ahora dicen que incrementarán 900 millones el presupuesto para 2020 y, aunque estas cifras no están cerradas, lo que sabemos –lo ha comentado la señora Escarp– es que ese presupuesto no llega a cubrir el gasto que hemos hecho ya este año, para 2020, quería decir. Y, entonces, aunque se apruebe este presupuesto, el sistema de

entrada tindrà menys diners del que ha necessitat aquest any. I després també tindrà pressions per cobrir, per executar el pressupost, i quedar-se dins del límit pressupostari. És a dir, mentalment, *consellera*, aquest Govern està en fase de retallades.

Hi ha un altre *hit parade* clàssic, que va utilitzar retòricament en el passat Pleno, és que el sistema de salut a Catalunya és pioner. Sí, clar, ¿y...? A veure si ho entenen. Un pot ser pioner i inventar la roda, però si no li fa el manteniment adequat, se pinça i no roda. I com ja s'ha dit, amb les seves polítiques nos estem quedant a la cua de les comunitats autònomes.

També presumia que aquest Govern és el primer –el primer– de tota la democràcia que ha fet un *fòrum per al diàleg professional*, el primer que té una hoja de ruta per als professionals. Miren, d'això m'estic a parlar en primera persona. Els professionals de la salut ja estem farts de palmaditas a l'espalda, de que nos digan que el sistema funciona per la nostra dedicació i professionalitat. Déixes de palmaditas a l'espalda i facilítenos els mitjans necessaris per fer el nostre treball en millors condicions.

Hem presentat enmiendes, algunes han estat acceptades i altres no. Com deia a la senyora Escarp, lamento que alguna no l'hagin acceptat, perquè afegia una peça més a aquesta almazuela, i la figura completa hauria estat més completa. Però bé, en qualsevol cas, votarem a favor de tota la proposta de resolució, de tots els punts.

I, per acabar, dir dos coses. Una, no tenim cap confiança que aquest Govern compleixi, tampoc aquesta vegada, tampoc cap confiança en ell...

El president

Diputat...

Martín Eusebio Barra López

...veleta doctor Sánchez i en els seus socis polítics. (*Remor de veus.*)

I, per acabar, felices Navidades.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari Republicà, té la paraula ara la senyora Gemma Espigares.

Gemma Espigares Tribó

Gràcies, president. Consellera i director del CatSalut i equip que l'acompanya. La veritat, normalment, quan comencem a parlar, comencem amb els retrets i amb les discrepàncies, i avui començaré al revés i començaré agraint a la diputada Escarp les transaccions a què hem arribat, perquè crec que és una bona notícia que avui, en una ocasió que és global, que és de sistema, que toca molts temes diferents i que òbviament també té alguns detalls, però que afronta diversos dels temes que són reptes que ara mateix..., damunt la taula, que en tot això ens hàgim sabut posar d'acord, amb els matisos, que òbviament hi són, però que ens hàgim sabut posar d'acord crec que és una bona notícia.

I és una bona notícia perquè crec que no podem posar en dubte l'excel·lència del sistema sanitari, que no podem posar en dubte que és un sistema universal, malgrat que alguns es van encarregar d'intentar vetar-lo i que no tothom tingué accés al sistema sanitari. Les gestions que la consellera Vergés va poder fer amb el PSOE van fer que es retirés el recurs d'inconstitucionalitat a la llei d'universalització i, per això, que tinguem un sistema que és universal, que és d'excel·lència i que té una cohesió social i una equitat en la que, òbviament, tenim matisos que podem treballar però en què estem d'acord, és una bona notícia.

I per això ja els avanço que votarem a favor de quinze dels punts de la moció. Que, en canvi, no ho farem en el mateix punt que anuncia la diputada Ribas, i és en aquest pla de xoc, i també compartim els motius del per què no fer-ho.

El pla de xoc, òbviament, com posava la diputada Escarp damunt la taula, té uns efectes, però aquests efectes, quan s'acaba el pla de xoc desapareixen o fins i tot empitjoren. Per tant, cal anar al model estructural, anar al fons dels problemes i no a posar pedaços, malgrat que en algun moment s'ha de fer. Però crec que no se'ns pot escapar la visió de model, els grans reptes que tenim i els canvis estructurals que calen, perquè venim a parlar d'un model en què cada vegada hi ha més desigualtats, en el que hi ha més envelliment, en el que hi ha més complexitat, i que els avenços tecnològics ens permeten fer coses que abans no es podien fer. Per tant, també cal afrontar tota aquesta part.

I m'aturo en tres temes especials que vull destacar. El primer és el decret d'accessibilitat, que alguns en diuen «llista d'espera». I m'hi aturo perquè, és clar, diputat Barra... Miri, li reconeixeré que Esquerra i els comuns en alguna cosa som lents, és cert, però com a mínim aprovem l'examen, ho dic perquè vostès van venir aquí amb una proposta de llei i la van suspendre, no l'hi va donar suport ningú. Per tant, és cert, Esquerra i els comuns estem anant més lents en això del que voldríem, segur, però, com a mínim, aprovarem allò que serà bo per al país. Per tant, en el decret d'accessibilitat, no només en els temps i en els criteris clínics, sinó en afrontar el rol del cuidador, en afrontar la dependència, en afrontar que no sigui el primer que arriba a la llista d'espera el qui és el primer a ser atès, sinó aquelles persones que tenen una situació laboral o que tenen criteris socials, que també se'ls pugui tenir en compte.

I que, a més, es faci en consens amb les societats científiques, i que s'ampliïn alguns temps de garantia i que s'incloguin alguns procediments dels que la consellera ja va parlar.

El segon tema són els professionals, i aquí val la pena posar damunt la taula l'augment o l'increment de les DPOs, o el que els professionals, aquest any, i a més amb l'esforç que hem fet tot aquest any es mereixen, que és haver cobrat aquests complements. Les 11.707 places d'oferta pública, les més de 100 contractacions que hi ha hagut, l'equiparació, l'estabilització..., són paraules que de ben segur a tots els deuen sonar i que són bones.

M'aturo en el tema del finançament, perquè la diputada Escarp parlava de la diferència entre el pressupost executat i el pressupostat. I té raó. Malgrat això, també li diré que prefereixo aquesta situació que la que passa a Espanya. Tenim un PSOE que pressuposta més del que després compleix. Tenim un govern, amb els temes de salut, que pressuposta menys del que després sempre acaba pagant, si cal, perquè tot-hom tingui accés a la salut.

I, finalment, perquè tots aquests reptes són importants. I he parlat dels professionals, de la complexitat, de l'atenció primària, però, sobretot, de l'oportunitat. Tenim un govern que afronta reptes, reptes que no són fàcils, com el Trueta, com l'Hospital de Reus, com el CAP Raval. I, per tant, un govern que no pensa només en el curs, sinó en el mitjà i en el llarg termini, i a fer aquestes tarifes a tres anys, i en el pla de confort a tres anys, i en la innovació tecnològica a quatre, amb més de 150.000 euros... I això suposa afrontar el problema.

I, per tant, perquè avui han passat moltes coses i avui els nostres pensaments són també a Lledoners i són amb tots els companys que han tingut una bona notícia. Però perquè la responsabilitat d'Esquerra Republicana era, avui, ser en aquest Ple per donar suport i per prioritzar la salut, avui votarem també per la salut d'aquest país.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula en nom del Subgrup Parlamentari de la CUP – Crida Constituent el diputat senyor Vidal Aragonés, quan vulgui.

Vidal Aragonés Chicharro

Bona tarda, president. Per intervenir des de l'escó.

Nosaltres volíem manifestar, en primer lloc, que votarem favorablement a tots i cadascun dels punts de la present moció, però voldríem fer algunes consideracions.

La primera, de trasllat al Govern i fonamentalment també al departament. Els acords amb els i les representants dels treballadors i les treballadores estan per fer-los efectius. No podem tenir una realitat en què es trenqui uns dels que van ser els grans consensos per equilibrar socialment la societat, que és que allò que es pacta amb els representants dels treballadors i treballadores s'ha de fer efectiu. I li ho diu un portaveu d'un grup que, evidentment, no és molt de la cultura del consens, però sí de complir allò que es pacta i que significa més drets per als treballadors i les treballadores.

També, fer referència, com hem avançat, que votarem a favor de tots els punts i, per tant, també, el que fa referència al pla de xoc. El nostre model és el pla de xoc? És clar que no, i segurament de cap dels grups d'aquest Parlament ni dels subgrups. Però fins que no arribi un canvi profund del model de sistema sanitari, nosaltres apostem també pel pla de xoc. I de model es tracta, de model es tracta, ens han sentit explicar-ho moltes vegades, que no trobarem una solució global a la situació de la sanitat catalana si no avancem en la construcció d'un sistema cent per cent públic tant per a la gestió com per a la provisió.

I l'última qüestió, fins que no arribem –em sembla que no serà en breu– a aquest model cent per cent públic, nosaltres insistim en una altra idea, que és la del finançament. I mirin, els hi volem traslladar amb tot tipus de respecte a qui aquesta setmana signava o presentava, més ben dit, un acord fiscal. Nosaltres hem fet els números de totes les maneres i, amb el poc increment que hi haurà d'ingressos per a l'any 2020, no tindrem una solució als problemes del sistema sanitari. I els demanem, per tant, que no facin confusió entre allò que és un creixement tendencial del que significa més usuaris del sistema de salut, increments retributius, per fer veure que hi ha un increment en la despesa de la salut. Per ara, no tenim cap element que ens porti a pensar això.

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades, persones que ens acompanyen... De fet, la moció que presenta el Grup Socialistes és una extensió d'una de les coses que dèiem aquest matí, que eren els sacrificis que patim els catalans per part de la inacció del Govern. És una ampliació que compartim plenament –compartim plenament.

Jo he tornat a fer un exercici: recordava, fa poc, que el mes de setembre compareixia la consellera a la Comissió de Salut i, després de fer la seva exposició amb relació a tota la gestió que estava fent –que no ho posem en dubte–, anava a efectes pràctics. I, a efectes pràctics, li vaig dir: «Miri, acabo de demanar hora al metge de família i em dona hora per d'aquí vint dies.» Doncs estem al mes de desembre, consellera. Mentre la senyora Escarp presentava la moció, he demanat hora al metge de família: 21 de gener –33 dies. No anem bé! No anem bé! Vostès deuen estar fent tots els esforços, no en tinc cap mena de dubte, però els resultats no són els desitjables. Aquest examen no l'aproven, senyora Espigares, aquest examen no l'aproven. Per

cert, el del pressupost, ni es van presentar en l'anterior convocatòria, la del 2019. Ni es van presentar a la convocatòria. No és el que el suspenguessin, ja no es van presentar a la convocatòria.

El que es planteja en aquesta moció ho compartim. Despesa en atenció primària, 25 per cent del conjunt de la despesa en salut, no de l'increment, del conjunt. Pla de xoc *versus* mesures estructurals, si ja hi estem d'acord, que allò que és rellevant, que allò que és definitiu són les mesures estructurals per acabar amb aquest gruix de llistes d'espera. Dic «amb aquest gruix» per reduir les llistes d'espera a un nivell raonable. Si ja ho sabem, què són les mesures estructurals. I el pla de xoc és una solució temporal. Però és que ni pla de xoc ni mesures estructurals, i les llistes d'espera creixen. Bé, una cosa o l'altra, però facin alguna cosa! Perquè això no pot continuar d'aquesta manera.

I acabo. Tant de bo que el pressupost, al marge del pressupost destinat a atenció primària, sigui un pressupost real, que doni per cobrir totes les necessitats que hi ha en salut. I que després no s'hagin de trobar, una vegada més, com sovint està passant, que les farmàcies han de rebre notificacions del CatSalut que no poden cobrar el mes d'octubre perquè no hi ha pressupost, que això és el que ha passat fa unes poques setmanes. Afortunadament han rectificat, però això s'ha d'acabar. Gràcies.

El president

Diputat... Gràcies. Per pronunciar-se sobre les esmenes, finalment té un torn de nou la diputada senyora Assumpta Escarp.

Assumpta Escarp Gibert

Molt breument. Com deia la diputada Espigares, hem acceptat i hem pogut fer transaccions, també amb el Grup Parlamentari de Ciutadans. Certament hi han un parell de..., hi ha unes esmenes que no s'han admès. És veritat que incorporaven també coses d'extrema preocupació, però hem cregut que no era el moment d'ampliar molt més el ventall.

Jo només, dit això, i agrair la predisposició de tothom, indicar un parell de coses sobre el pla de xoc. Jo coincideixo amb els diputats que m'han precedit, amb el diputat Vidal Aragonés, en el sentit que entre les mesures estructurals i el pla de xoc no es tracta de blanc i negre, sinó senzillament el que plantejàvem era que, mentre aquestes mesures estructurals, que estem convençuts que s'han de fer i que triguen a arribar, i que creiem que algun dia arribaran..., doncs allò que es diu habitualment: entre el curt, el mitjà i el llarg termini. Doncs fem el pla de xoc a curt mentre treballen amb les mesures estructurals. Però, és clar, si fa un any que ens el van anunciar i encara no el tenim, com a mínim haguessin pogut descongestionar una mica les llistes d'espera, que és del que es tracta.

Certament, compartim el sistema, per això tampoc no ha sigut tan difícil posar-nos d'acord; bàsicament basat en primària, professionals, urgències i incorporar també el sociosanitari.

I avui sí que..., avui, què teòricament hem de votar lo del Ple de les Dones, sí que voldria fer una referència a quan parlem dels professionals de la sanitat, quan parlem dels professionals de primària. Perquè el que veiem és una dona, ben formada, de mitjana edat, que no té temps per la conciliació ni tan sols la somia, amb un contracte precari i que, dit habitualment, treballa més hores que un rellotge.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Hem cridat a votació.

Alguna petició de votació separada? *(Pausa.)* Sí; senyora Ribas.

Marta Ribas Frías

Per contradiccions. I també li demano una votació separada. *(Pausa.)*

Per contradiccions amb la senyora Espigares. Mirin, no; la gent dels comuns no som lents. Fixin-se si no som lents que negociem decrets abans –perquè ho acabarem estant–, abans que tinguem responsabilitats de govern. Però no només no som lents sinó que ja ho vam començar a fer l'any passat, una negociació d'un decret. No ens vam posar d'acord. I han estat vostès, des del Govern, els que no han continuat amb aquesta negociació. Bé, quan arribem al Govern tindrem ja bona part d'aquesta feina feta i estic segura que aquest decret, segur, ja aprovat i aplicat amb aquestes mesures estructurals.

(Aplaudiments.)

Votació separada, president, del punt número 4.

El president

Disculpi, del punt? Que no...

Marta Ribas Frías

Quatre.

El president

Quatre. *(Anna Caula i Paretas demana per parlar.)* Sí; senyora Caula.

Anna Caula i Paretas

Votació separada dels punts 6.c i 11, que es podrien votar conjuntament.

El president

Molt bé. Alguna petició més? No? *(Pausa.)*

Doncs passem a la votació. Votarem primer el punt número 4.

Comença la votació.

El punt número 4 ha estat aprovat per 59 vots a favor, 31 en contra i 8 abstencions.

Votem ara els punts 6.c i 11.

Comença la votació.

Els punts 6.c i 11 han estat aprovats per 67 vots a favor, 1 en contra i 30 abstencions.

I votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

La resta de la moció ha estat aprovada per unanimitat; 97 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia que és la moció subsegüent... *(Gemma Espigares Tribó demana per parlar.)* Digui'm, senyora Espigares.

Gemma Espigares Tribó

President, només perquè consti en acta que si tots els diputats electes haguessin pogut i volgut votar avui el resultat de la primera votació hagués estat un altre. *(Remor de veus.)*

El president

Silenci –silenci.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de prevenció de les ludopaties

302-00179/12

El següent punt és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de prevenció de les ludopaties, presentada pel Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Per defensar-la, té la paraula la diputada senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Consellera, diputats, diputades, si vols guanyar no juguis. És la frase amb la qual el Dídac Sisón va fer una campanya de prevenció de la ludopatia penjant i repartint cartells i *flyers* pel seu barri. El Dídac avui és aquí, té disseny anys i ha fet el seu treball de recerca de segon de batxillerat sobre la ludopatia. Un molt bon treball, per cert.

El cito perquè les conclusions de la seva recerca són un bon exemple del que està passant amb el joc. El Dídac va fer una enquesta a infants entre onze i dotze anys de la seva escola: un 46 per cent havien gastat diners en jocs d'ordinador i un 10 per cent havien gastat més de cent euros.

Els experts opinen que aquestes realitats –jocs d'ordinador, eh?– es poden convertir en llavors de futurs casos de ludopatia, perquè són jocs que normalitzen que et gastis diners davant d'un ordinador per tenir recompenses. Quan ja ho has guanyat tot en aquests jocs el que és força fàcil és acabar girant l'interès cap a les apostes. Quan, a més, el que estàs rebent és un bombardeig constant de publicitat sobre joc i apostes, un bombardeig que en els últims anys es pot quantificar: les cases d'apostes han invertit el triple de diners que abans en publicitat, i la meitat d'anuncis s'emeten en horari protegit en els mitjans de comunicació. Però, a més, t'ho fan amb estrelles de la televisió, de l'esport, de la música, i t'ofereixen *bonus* gratuïts perquè t'hi enganxis, caldo de cultiu servit per la ludopatia. A més, el risc d'aquest joc *online* és la immediatesa i l'anonimat. Ja no has d'anar al bar, al bingo o al casino, ho fas sense sortir de casa, vint-i-quatre hores al dia, 365 dies a l'any; molt senzill d'entrar-hi encara que siguis menor d'edat, i a més s'hi juga amb punts d'una targeta, no amb diners físics, per tant, no veus com els estàs perdent. I així estem, disparant-se les ludopaties, especialment en jocs i apostes *online*, especialment entre la població més jove.

És per tota aquesta realitat, per aquest crit d'alerta que ens posen de manifest els estudis estatals existents, els informes de les unitats de tractament a Catalunya i els treballs de gent com el Dídac que ens plantejem –i ens hem plantejat– aquesta moció amb aquests punts; punts per fer nous estudis amb lògica de salut pública per tenir dades de a què ens estem enfrontant i com evoluciona, campanyes de prevenció i sensibilització del perill que comporta l'addicció al joc; també campanyes des del mateix sistema educatiu, estratègia transversal preventiva. I temes de regulació: regulació de taxes existents però que no s'han desenvolupat per aquests sectors que permetin tenir més recursos per millorar la prevenció i el tractament de la ludopatia; regulacions per limitar l'accessibilitat a les apostes i als jocs *online* tant en els espais físics –casinos, salons de joc– com en ordinadors de dependències públiques, per exemple, com s'ha fet a la ciutat de Barcelona; regulacions per fer complir la limitació d'accés a les persones menors d'edat o a les persones que s'autoprobeixen, que es posen en un registre de persones autoprobides. I més esforç en la inspecció de compliment de les lleis i les normatives del sector. També mesures regulatòries per prohibir la publicitat del joc i les apostes, mesures que s'han de fer des de l'Estat i algunes que també es poden fer des de Catalunya. I en vull destacar dues en aquest sentit: també prohibició no només als mitjans de comunicació sinó la prohibició de la publicitat i els patrocinis als equips esportius de totes les categories –és vergonyós, és vergonyós que es faci promoció del joc i les apostes des dels esports–, i també la prohibició de la publicitat a la xarxa de transport públic.

La proposta que ja sabem que segur que no prosperarà de la nostra moció és el punt 13. És un punt de coherència. No podem estar dient que cal lluitar contra la ludopatia i seguir defensant que s'ha de fer el projecte Hard Rock a Vila-seca i Salou. Per tant, ens cal derogar absolutament la normativa que dona cobertura a la construcció d'aquest macroprojecte turístic i del joc a Vila-seca i a Salou.

I agrair la feina dels grups parlamentaris que ens han fet esmenes i amb els quals hem fet transaccions. Ha estat complicada i complexa, i això fa que fins a l'últim

moment encara els estiguem passant, als grups, un document amb algunes correccions respecte d'aquestes transaccions. Crec que tots els grups ho tenen per escrit marcant les correccions.

Agraïment també al Dídac, al Francesc Perendreu d'Acencas, a la Laia i al Joaquín, per haver-me ajudat a fer aquesta moció; de fet, és vostra.

I acabo amb una frase que, a tot arreu on busquin referències sobre la ludopatia, trobaran, de l'escriptor estatunidenc Mark Twain: «Hi ha dos moments a la vida en què una persona no hauria de jugar, quan no té diners propis per fer-ho i quan juga amb els seus propis diners.» O sigui, jugar, millor mai.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. Per defensar les esmenes, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la senyora diputada Blanca Victoria Navarro.

Blanca Victoria Navarro Pacheco

Buenas tardes. Gracias, presidente. Antes de comenzar mi intervención quiero mencionar que a consecuencia de los disturbios de anoche hay dos *mossos* heridos de gravedad y treinta y cinco más heridos leves. Mi reconocimiento y deseos de pronta recuperación para todos ellos. (*Aplaudiments.*) Me parece muy llamativo que ninguno de los grupos, en lo que llevamos de Pleno hoy, hayan hecho mención pese a que algunos de los grupos aquí tienen responsabilidad sobre este cuerpo.

Volviendo a la moción, quiero saludar primero a los representantes de Acencas sobre todo por su insistencia en que se siga avanzando en la prevención y en la atención a las personas que tienen problemas de juego. Y agradecer que se haya presentado esta moción para poder avanzar en los dos aspectos.

Pero, yendo por delante nuestro total acuerdo que la situación actual en cuanto a la prevención y a la atención a las personas con estos problemas es verdaderamente preocupante, como pasa en otros ámbitos de la salud mental y las adicciones, son necesarias algunas consideraciones.

Primero, cuando se habla de ludopatía se está hablando de juego patológico, no de cualquier conducta de juego. Se considera que alguien tiene un problema con el juego cuando pierde la libertad para decidir si quiere jugar o no, ¿no?, cuando el juego pasa a ser una necesidad y genera problemas, problemas sociales, económicos, familiares. Ciudadanos hemos presentado propuestas en el Congreso en las que instábamos al Gobierno a reformar la Ley general de la comunicación audiovisual y la Ley general de la publicidad para que se regule la publicidad de las casas de apuestas y de los portales *online* para que se reduzca la exposición de la población más joven, porque entendemos que para prevenir el juego de riesgo y el juego problemático lo importante es regular el acceso y sobre todo en la gente más joven.

Segundo, hoy en día la amenaza del juego patológico está íntimamente ligada a las adicciones a pantallas, porque la modalidad de juego *online* es la que más ha crecido en los últimos años. Y esto hace que la prevención del juego sea mucho más compleja, porque todos en mayor o menor medida estamos enganchados todo el día a los móviles. No hay apenas límites en el acceso al juego *online*, es veinticuatro/siete, y sobre todo en la población más joven, porque el consumo sin límite de pantallas está totalmente normalizado.

En julio del año 2016 este Parlament aprobó una moción de Ciudadanos para instar al Govern a mejorar la prevención de las adicciones sin sustancia o adicciones sociales, entre ellas el juego patológico. Entre otras cosas, se instaba a constituir la *taula* de las TIC, que además de que no se ha reunido más que una vez en los últimos dos años –para hacerse la foto y poco más–, hemos pedido al Govern un informe sobre los acuerdos y los avances de esta *taula* y no nos lo han proporcionado.

En el informe de cumplimiento de la moción se nos remite al Plan de salud mental y adicciones, y nos dicen que a partir de ahora en la cartera de servicios de los centros de atención a las drogodependencias se va a atender también el juego patológico. Pero pretenden hacerlo sin dotar de recursos, sin dotar de formación a los profesionales y, además, sin ni tan siquiera publicar el nuevo Plan de drogas y adicciones comportamentales.

Tercero, estamos totalmente de acuerdo en que es necesario avanzar en los programas de prevención en el ámbito educativo, tal como ya se aprobó en este Parlament. Pero es que nuevamente lo pretenden hacer sin aportar recursos y sin garantizar que todos los jóvenes puedan acceder.

En fin, que ya nos han dicho una y otra vez que no están aquí para gobernar una comunidad autónoma, y lo demuestran una vez más, porque, cuando hay que poner en práctica los acuerdos de este Parlament y hay que poner recursos, este Govern, pues, no lo hace.

Por otra parte, en marzo del 2019 nuestro grupo pidió el dato de cuántas personas en Cataluña están siendo atendidas por problemas de juego y tampoco nos han contestado. A ver, presumen de transparencia y una y otra vez nos están ocultando información. Y lo más importante: ¿cuántas personas no están siendo atendidas? Se tienen que estar yendo a la red de recursos privados, porque la red de salud pública no las está atendiendo.

Y en medio de todos los puntos, señores de Podem, ¡oh, sorpresa!, ¡si aparece el proyecto Hard Rock! ¿Esto es una moción para prevenir las ludopatías, o realmente es una excusa más para hablar del...? No, es que si no entendemos la diferencia entre el juego y el juego patológico (*remor de veus*) difícilmente se puede avanzar en las políticas de prevención. Y si no tenemos claro que puede haber un equilibrio en la conciliación de las políticas con las políticas de prevención de la salud pública, de la prevención de las conductas adictivas y de las conductas fraudulentas difícilmente se podrá avanzar. Y la situación actual es que, en este Govern, las políticas de prevención y de atención a las personas que lo necesitan brillan totalmente por su ausencia, y ahí es donde tendremos un largo, largo, largo camino por avanzar.

Así que, dicho todo esto, feliz Navidad.

(*Aplaudiments.*)

El vicepresident segon

Gracias, diputada. Per defensar les esmenes presentades, té la paraula, pel Grup Parlamentari Republicà, el diputat Ferran Civit.

Ferran Civit i Martí

Gràcies, president. Diputats diputades... «Cuanto más sabes, mejor apuestas», «Apuesta y comienza a ganar», «Vive emoción», «Acertar te da aún más», «Lo mejor de ganar es contarlo», «Entra, entra, entra; piensa, piensa, piensa; apuesta, apuesta, apuesta; tira, tira, tira; sufre, sufre, sufre; grita, grita, grita; juega, juega, juega», «Cien euros gratis en su bono de bienvenida», «Vive emoción, vive deporte», «Doble bono hasta doscientos euros al cien por cien», «Ven a tu casa de apuestas», «Juega desde cualquier lugar con la app», «Regístrate ahora y comienza a jugar». Regístrate ahora y... comença alguna desgràcia. (*Veus de fons.*) Eh? (*Veus de fons.*)

El vicepresident segon

Diputat, si us plau, continuï. (*Remor de veus.*) Si us plau, silenci. Diputat, pot continuar. Silenci, si us plau.

Ferran Civit i Martí

Puc continuar?

El vicepresident segon

Sí, sí. Parla el diputat, si us plau.

Ferran Civit i Martí

El castellà és la meva llengua paterna.

El vicepresident segon

Continuï, diputat.

(*Aplaudiments.*)

Ferran Civit i Martí

Continuem. Gràcies, president. Primer de tot, doncs, felicitats al Dídac i a tota la gent que la diputada ha dit que li ha donat suport, perquè moltes gràcies per presentar aquesta proposta. Crec que és necessària, imprescindible, amb tota la ludopatia que tenim, perquè cal tenir en compte que això, la ludopatia, ara mateix és l'heroïna 2.0; una heroïna virtual que és igual d'addictiva, igual de destructiva per a totes les famílies. Si tenim claríssim que la banca ètica no inverteix ni en petroli, ni en armament, ni en tabac, ni en energia nuclear, ni en combustible fòssil, també està clar que han de ser negatives, perquè tampoc inverteix en apostes, la banca ètica. Apostes que, si recordem que abans, doncs, les màfies t'apallissaven, ara aquestes ludopaties te claven unes pallisses a base de deutes i et destrossen la vida teva i de la teva família.

Al meu poble –l'Espluga de Francolí, quatre mil habitants–, no en tenim pas, de cases d'apostes, però ahir vaig anar, lògicament, a..., com que hi crec, vaig participar en l'acció del Tsunami, i al sortir –que, per cert, aprofito per dir: ahir generalment és dia de *Carrusel deportivo*, doncs ahir també vam veure un carrusel policial que no va ser gaire divertit ni tampoc diria que gaire lògic ni legítim. Doncs, al sortir del Tsunami, vaig passar per un parell de cases d'apostes i vaig veure-ho pleníssim: moltíssima gent apostant, fins i tot amb el partit en directe, continuant gastant diners que segurament després van a cases de crèdit, en les quals paguen interessos del 20 per cent. I això és bastant lamentable, perquè genera una addicció espectacular. Perquè, certament, aquí a Catalunya, doncs, tenim unes xifres...: actualment 127 sales de joc –127. Ara mateix, a alguns llocs de l'Estat espanyol, doncs, n'hi han només..., en dos barris, a Carabanchel i a Puente Vallecas, hi ha més sales de joc que aquí a Catalunya, però no n'hi hauria d'haver ni aquí ni enlloc, perquè només a aquests dos barris això, però a tota la comunitat de Madrid, 378, i a Andalusia, 743. Per tant, estem parlant de centenars i centenars, a tota la geografia peninsular, de cases de joc, que fomenten l'addicció.

I, clar, si continuem amb el tema –això, la diputada ho ha comentat, que les cases d'apostes estan patrocinant equips esportius, i un dels punts ho diu–, doncs clar: més de la meitat dels clubs de la Lliga ho patrocinen, i això inclou també jugadors que..., encara que no estiguin a la Lliga espanyola com Cristiano Ronaldo, o Gerard Piqué, que donen suport a això. I cal recordar que la Reial Societat, a través dels seus socis, va votar precisament no acceptar cases d'apostes. Tinguem-ho present. Que si hi ha un club que parli de valors, com algun que teníem, precisament..., o ahir on es feia l'acció del Tsunami..., quan parli de valors, tinguem-ho present per a tot.

Aquí mateix tenim la unitat de Bellvitge, creada l'any 87, amb dos centres més que lluiten contra la ludopatia, però és que realment no n'hi hauria d'haver cap, i això hem de tenir-ho present. Són 42.000 milions d'euros a l'any a l'Estat espanyol, que tant de bo aquests 42.000 milions d'euros servissin per al benestar de les persones, servissin perquè uns invertissin en el seu benestar familiar, que... Lògicament, els molts impostos que estan marxant, que fins i tot alguns estan fent dúmping no només dins de la Unió Europea, sinó fins i tot dins de l'Estat espanyol, anant cap a Ceuta i Melilla..., doncs que lògicament aquests impostos anessin directament a benestar social de tothom, per justícia social.

Demanarem la votació separada dels punts 13 i 18. El punt 18, perquè, malgrat que agraïm, doncs, que ens hem entès en la immensa majoria de transaccions –també fins i tot a l'últim moment–, en aquest cas, nosaltres demanàvem el fet que la Lo-

teria de Catalunya, però també, fins i tot, en aquest cas, la Lotería Nacional, Lotería del Estado, doncs, es pogués anunciar, perquè com a mínim en el cas de Catalunya el cent per cent dels beneficis van a causes socials. I, lògicament, sí que hi ha atzar, però està clar que després de dos segles d'existència de loteria a la Península el que ha generat, més que una addicció comparable als altres tipus de ludopatia, és una mica de cansament que, de cara a aquestes dates, tothom te vingui a vendre loteria.

I dit això, i ja per acabar, doncs també desitjar bones festes a tothom, i també, fent servir el llenguatge que avui al dematí s'ha estrenat per referir-se a un company meu, a partir del «partit de la convivència, de la tolerància i del respecte», vull desitjar bones festes a tothom, i especialment als «criminals» que estan a presó, a l'exili i perseguits políticament i judicialment.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. Per defensar les seves esmenes, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la senyora Glòria Freixa. *(Veus de fons.)* Degut a que no es troba dins de l'hemicicle, passo la paraula al següent ponent. Té..., per defensar la seva posició, en nom del Grup Parlamentari del Partit Socialistes de Catalunya, la senyora Assumpta Escarp.

Assumpta Escarp Gibert

Gràcies. Jo crec que cal agrair a la diputada Marta Ribas la presentació d'aquesta moció. De fet, aquí ja havíem discutit –em sembla que ho deia la diputada de Ciutadans, també– al voltant del joc, de la ludopatia i d'aquestes addiccions que s'han vingut a dir «addiccions que no són de substància», i que, en realitat, són tecnologia, videojocs, ludopatia, i que algú ho ha classificat com «la droga del segle XXI». Aprofito també per saludar aquells que avui ens han volgut acompanyar, preocupats, perquè és un tema pel qual no només ens hem de preocupar, sinó que ens n'hem d'ocupar. I jo crec que és una mica el que planteja la moció que ha presentat la diputada, que és una moció transversal i que intenta abordar diversos dels seus aspectes.

Abans recordava que ahir la consellera Chacón va fer una intervenció en el sentit de la multa, la sanció que s'ha posat a una pàgina web que feia apologia de l'anorèxia i la bulímia. Això va ser possible gràcies a la modificació del Codi de consum; aquesta modificació del Codi de consum s'havia fet conjuntament entre la taula de lluita contra l'anorèxia i la bulímia, els grups parlamentaris i, per tant, tots d'acord. Jo crec que és un model a seguir per tirar endavant i fer algunes de les modificacions legislatives que aquí es plantegen, és a dir, la taula de les addiccions a les tecnologies, que no s'ha acabat de posar en marxa, pot ser un lloc on ser capaços..., deia abans el senyor Aragonès que no és molt favorable als consensos, però sí al treball conjunt, i jo crec que aquesta pot ser una taula perfecta perquè les coses es facin. Perquè és evident que estem parlant dels joves, i per tant hem de parlar de prevenció, i prevenció vol dir moltes coses: vol dir departaments –vol dir Educació, vol dir Salut–, però també vol dir que tinguem la sensibilitat de saber com ajudar les famílies, com acompanyar-les i com abordar-ho.

Hem de prendre una certa consciència que estem fent front a un problema d'addicció al joc, que jo crec, i a les noves tecnologies, que no se li ha donat la importància que té. I que jo..., encara hi han massa veus que pensen que, bé, com és possible que hagi crescut tant en tan poc temps. I aquí hi tenen molt a veure els mitjans de comunicació, la publicitat que s'ha fet, el fet que es pugui anunciar des dels espais d'oci, i per tant, cada vegada més, ens trobem amb víctimes d'edat molt primerenca; és més fàcil... L'estadística de tot l'Estat deia que més del 18 per cent de la població adolescent i jove d'entre catorze i divuit usaven de manera abusiva les tecnologies, però el que és evident és que la franja d'edat cada vegada és més baixa. Però una de les dades, i no la diré numèricament, però que és més impactant, és que el percentat-

ge d'adolescents addictes és superior ja al dels adults addictes, i per tant és un tema absolutament preocupant.

L'ús abusiu fa que el jove cada vegada inverteixi més temps en aquesta activitat, s'aïlli, li baixi l'autoestima, abandoni l'àmbit familiar i personal, abandoni l'escola i acabi substituint les relacions reals moltes vegades per les virtuals, i per tant, això, aquest món virtual front al món real, acaba destruint aquests joves i el seu propi futur.

Si el joc l'hem entès sempre com una activitat normal i positiva en la vida d'un adolescent –creixen jugant, conviuen i aprenen a conviure jugant, facilita el desenvolupament físic i psicològic i social i facilita que aprenguin i descobreixin el seu entorn–, el que ara estem veient no és aquesta definició de joc. Estem veient lo que és el joc patològic: els jocs d'atzar amb remuneració econòmica. És la pèrdua de tots aquells valors que en si mateix és el joc, i sobretot amb la situació que genera de gastar diners que no es tenen o que no són propis. Com deia la diputada: ni els teus, ni els de ningú, ni que no en tinguis; per tant, mai.

Per tant, nosaltres donarem suport a aquesta moció, entrant també en els aspectes de prevenció, en temes de publicitat de jocs i apostes en els mitjans audiovisuals, en els camps de l'esport. Hem d'aprendre de les regulacions del tabac i l'alcohol i ser més estrictes –perquè també haurem de ser més estrictes amb alguna de les regulacions de tabac i alcohol–, facilitar i incrementar les dificultats d'accés a salons de joc, físics o virtuals, i sobretot gravar amb impostos i taxes, de manera contundent, aquesta activitat.

En el fons, el que perseguim és no haver de parlar més de ludopaties, sinó del joc entès com un factor de creixement i de convivència, i no un factor de destrucció.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. Per defensar la posició té ara la paraula, en nom de la CUP - Crida Constituent, la senyora Natàlia Sánchez.

Natàlia Sánchez Dipp

Bona tarda. Aquesta moció majoritàriament la votarem a favor, evidentment; bé, de fet «majoritàriament» no, en la seva totalitat. S'ha dit: les ludopaties afecten de forma més punyent les persones joves i les persones amb afectacions mentals. Per tant, a moltes de les mesures que es proposen en aquest sentit, nosaltres hi donem suport, especialment pel que fa a la prevenció: publicitat, les campanyes de sensibilització... Però nosaltres considerem que cal desplegar totes les eines, des de l'espai públic, que ens podrien permetre fer front a aquesta problemàtica de les ludopaties amb contundència. I abans la diputada de Ciutadans ens deia: «Ostres, han colat aquí lo del Hard Rock.» És que no s'ha colat. És que té una vinculació directa. *(Aplaudiments.)* És que és evidentíssim.

I, senyora consellera, és impossible votar a favor d'aquesta moció, en què es plantegen la gravetat, les mesures, i alhora estar fomentant el casino més gran d'Europa com un projecte òptim per a la ciutadania. És un projecte nociu: nociu per a les arquees públiques, nociu per a la salut, nociu per al territori, i nociu per a les expectatives de tot un territori que fica –en paraules, potser, del Govern– «certes expectatives en un projecte» –el de Hard Rock–, que serà nociu per a les vides del territori del Camp de Tarragona, i ho saben. Però vostès continuen, continuen apostant per aquest model econòmic. Perquè no poden veure..., o s'està intentant fer veure que la ludopatia és quelcom que ve del no-res, quelcom natural. I no, al darrere d'aquesta xacra i aquesta problemàtica de salut, hi ha grans empreses beneficiant-se a costa de la salut de la gent. S'estan fent diners a costa de la gent que s'enganxa al joc. I vostès, el que plantegen és: anem a fer el complex més gran d'Europa perquè això sigui possible. Per tant, nosaltres creiem que és d'una gran hipocresia dir «lluitarem contra les ludopaties amb tota la contundència», i, alhora, fomentar aquest projecte, hi insisteixo, nociu per a les

arques públiques, nociu per a la salut, nociu per al territori, i molt nociu per a les expectatives i per a les esperances de les classes populars.

I acabo. A més a més –i aquí faig una crítica–, vostès interpel·len la qüestió dels impostos, de l'impost sobre el joc... (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –acabo–, estan fent..., dintre d'una negociació, m'he revisat, si no m'equivoco, el seu acord. En cap cas han arribat a un acord amb el Govern per refer la barbàrie que va ser abaixar del 55 per cent al 10 per cent l'impost sobre el joc. Per tant, els animo a que ho facin possible.

(*Alguns aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputada. En nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Esperanza García.

Esperanza García González

Gràcies, president. Diputats, diputades, consellera, la nit i el dia, no?, perquè ara explicaré quin és el posicionament del Partit Popular respecte d'aquesta moció. En primer terme, nosaltres creiem que aquesta moció barreja dos conceptes que són absolutament diferents. Un és la ludopatia, que és associada al joc, ja sigui presencial o via telemàtica, mitjançant la tecnologia, i una altra és l'ús addictiu de les tecnologies, que no necessàriament va barrejat i té associació amb el tema del joc, que podria ser –poso un exemple– l'ús abusiu de l'Instagram, del Facebook o qualsevol altra aplicació.

Respecte del text de la moció. Nosaltres trobem que hi han tres tipus de mesures. Unes, que són les del tractament de la ludopatia, amb propostes en positiu que nosaltres, sincerament, creiem que són bones, i hi donarem total recolzament. Un segon bloc de mesures, que té a veure amb incrementar impostos. També, incrementar impostos i apujar-los –no tot s'arregla amb impostos–, i no hi votarem a favor. Una tercera, que es refereix a modificar lleis i normatives. En uns casos vostès proposen directament prohibir, i en d'altres no entenem encara ben bé què és el que volen dir, o què és el que pretenen, amb la qual cosa, ni sí ni no, ens abstindrem per prudència.

I sí, és veritat, al final de tot vostès inclouen en aquesta moció, suposadament de joc patològic... –ho repeteixo: joc patològic, ludopaties–, vostès inclouen el tema del projecte recreatiu i turístic de Tarragona. I nosaltres, tot i que som escèptics, tot i que portem molts anys parlant d'aquest projecte a Tarragona –i no sé si ho arribarem a veure alguna vegada–, nosaltres no tanquem portes a les oportunitats. El joc no és illegal. El joc, amb responsabilitat, no és illegal. Dos, una de les coses que fomenta més la ludopatia no necessàriament és el joc presencial sinó a vegades acostuma a ser més el joc que s'aplica mitjançant les noves tecnologies. Nosaltres no creiem que sigui un projecte nociu, al contrari que la CUP, per això deia això de la nit i el dia. I nosaltres estem totalment oberts a veure això com una oportunitat. Ja veurem si ho veurem, però, en qualsevol cas, tampoc hi donarem recolzament.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. I, finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té un torn de nou la diputada senyora Marta Ribas. Dos minuts.

Gràcies.

Marta Ribas Frías

Gràcies. Només per fer la formalitat. Entenc que tothom té aquestes correccions de les errades de les transaccions que els havíem fet arribar i que no hi ha problema d'admetre-les.

Mirin, a Catalunya –un element que no hem comentat fins ara–, realment, la regulació que tenim és de les millors d'Espanya. Es va començar fa molts anys, i fa que a Catalunya tinguem, per nombre d'habitants, menys salons i menys casinos que

no pas a moltes altres comunitats. Però, en canvi, estem molt, molt enrere en temes de prevenció. Aquesta moció pretén que no anem enrere en temes de regulació, i, en canvi, avancem tot el que cal en temes de prevenció, especialment amb el lideratge de la taula de les TIC.

I entro als dos punts més polèmics, pel que s'ha vist amb les intervencions de la resta de grups, i que, doncs, no seran aprovats i no hi ha hagut acceptació d'esmenes. Sí, parlem de loteries, també, a banda de jocs i apostes, quan parlem de publicitat. És un tema polèmic, però per a això serveixen també les mocions polítiques, per provocar debats que comencin a canviar coses. I és que no, no volem assumir la contradicció de dir que a la publicitat es prohibeixi un tipus de joc, de publicitat de..., els que són de titularitat privada, però no d'aquells que són de titularitat pública o de fundacions. Mirin, el tabac és nociu, ho ha estat sempre. Fins i tot quan Tabacalera era pública. No és bo ni dolent per a la titularitat de qui ho produeixi.

I en això mateix hi lligo l'altra polèmica que ens han posat a col·lació. Joc, ludopatia. Mirin, no; no hi ha cap confusió en això. El tabac no és il·legal, però se n'ha limitat l'accés, se n'han limitat els llocs de venda, els llocs de consum, es fan campanyes preventives, s'hi posen impostos, no, el joc no és il·legal, però regulem-lo amb totes aquestes mateixes prohibicions, com a mínim, perquè la ludopatia és un greu problema.

No s'aguanta la contradicció d'aquest tipus, i no la volem aguantar, i per això a loteria també la posem en la prohibició de la publicitat, com no s'aguanta la contradicció –acabo, president– d'admetre que s'han de limitar els salons de jocs i apostes, i, en canvi, admetre que s'ha de fer un Hard Rock Cafe, a Salou.

El president

Gràcies. Estem cridant a votació.

(Pausa. Eva Granados Galiano demana per parlar.) Sí, senyora Granados?

Eva Granados Galiano

Sí, per demanar votació separada, president. Del punt número 13.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Alguna petició més? *(Pausa.)* Sí, senyora Caula?

Anna Caula i Paretas

Sí, per demanar votació separada del punt 6 i 18, que es podrien votar conjuntament.

El president

Molt bé. *(Natàlia Sánchez Dipp demana per parlar.)* Sí, senyora Sánchez?

Natàlia Sánchez Dipp

Simplement ens agradaria demanar que es llegeixi el punt número 13, si us plau.

El president

D'acord. Apuntat. *(Esperanza García González demana per parlar.)* Senyora García?

Esperanza García González

Votació separada del 4 al 7, es podrien votar conjuntament. L'11... Jo no sé si serà més fàcil, pràcticament, votar tots els punts per separat, però si vol l'hi... De moment no...

El president

De moment, crec que ho podem fer compatible tot.

Esperanza García González

Vinga. Doncs, hem dit el 4 i el 7, conjuntament, i després l'11, perquè si no m'equivoco, ja li han demanat el 13, oi que sí?

El president

Sí. I, m'ha dit del 4 al 7, o 4 i 7? Disculpi.

Esperanza García González

Del 4 al 7.

El president

Del 4 al 7. Per tant, amb el 5 i el 6 incorporats.

Esperanza García González

Gràcies.

El president

Molt bé. Gràcies. (*Marina Bravo Sobrino demana per parlar.*) Sí, senyora Bravo?

Marina Bravo Sobrino

Bueno, por nuestra parte, 4 y 5 se podrían votar conjuntamente; 12, 18, y el 13 que ya se ha dicho.

El president

D'acord. Crec que ho he pogut recollir tot. En tot cas, si hi ha alguna dificultat perquè incloc dos punts que volen votar per separat, m'ho diuen abans de la votació, en tot cas.

Votaríem, en primer lloc, els punts 4 i 5 –4 i 5. D'acord? (*Pausa.*)

Comença la votació –punts 4 i 5.

Els punts 4 i 5 han estat aprovats per 58 vots a favor, 4 en contra i 37 abstencions.

Votem ara el punt 6 –el 6.

Comença la votació.

El punt 6 ha estat aprovat per 64 vots a favor, 35 en contra i cap abstenció.

Votem ara... (*Ferran Civit i Martí demana per parlar.*) Sí?

Ferran Civit i Martí

Al grup dels comuns, que hi ha hagut un malentès; per tant, entomo jo el *mea culpa* en el sentit de la votació. Ja està.

Moltes gràcies.

(*Remor de veus.*)

El president

D'acord. Per tant, era explicació de vot, diputat, que han votat equivocadament. (*Remor de veus.*) Molt bé. Ha quedat clar –ha quedat clar.

El punt número 7.

Comença la votació: 7.

El punt número 7 ha estat aprovat per 95 vots a favor, 4 en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt número 11 –11.

Comença la votació.

El punt número 11 ha estat aprovat per 95 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

Votem ara el punt número 12.

Comença la votació.

El punt número 12 ha estat aprovat per 59 vots a favor, cap en contra i 40 abstencions.

I votem ara el punt número 13. En farem lectura abans, tal com s'ha demanat. Per tant, demano al secretari David Pérez que en faci lectura.

Gràcies.

El secretari segon

«Moció sobre les polítiques de prevenció de ludopaties; punt número 13: abandonar definitivament el projecte del Hard Rock i derogar la normativa que dona cobertura a la construcció del macroprojecte turístic i el casino de Vila-seca i Salou.»

El president

Molt bé. Doncs, votem aquest punt, el punt número 13.

Comença la votació.

El punt número 13 ha estat rebutjat per 11 vots a favor, 87 en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt número 18.

Comença la votació del punt número 18.

El punt número 18 ha estat rebutjat per 28 vots a favor, 31 en contra i 40 abstencions.

I si no queda cap punt que s'hagués de votar per separat, votem la resta de la moció. Sí? (Pausa.) Votem, doncs, la resta de la moció que quedava per votar.

Comença la votació.

La resta de la moció ha estat aprovada per 99 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

(Aplaudiments.)

Debat general sobre el reconeixement i el garantiment dels drets de les dones (continuació)

255-00009/12

Seguidament, passem a la continuació del debat específic que vam començar dimarts passat, amb el debat de les propostes de resolució subsegüent al debat general sobre el reconeixement i garantiment dels drets de les dones. Procedirem ara al debat de les propostes de resolució subsegüents al debat general, sobre el reconeixement i garantiment dels drets de les dones. I, en acabar aquest debat, farem la votació de les propostes de resolució per ordre d'entrada al registre.

Hi ha un torn d'intervenció per cada grup parlamentari proponent, i comença, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la diputada senyora Noemí de la Calle. Quan vulgui.

Noemí de la Calle Sifré

Buenas tardes. En primer lugar, me gustaría saludar y dar la bienvenida a las personas y entidades que nos acompañan hoy, muy especialmente a las representantes de la comunidad paquistaní en Cataluña. En segundo lugar, lamentar el menosprecio del grupo parlamentario ausente hacia el trabajo de tantas mujeres que se han implicado en este Pleno, pero sobre todo el menosprecio hacia todas las mujeres en Cataluña, porque lo que esperan de los poderes públicos es un mínimo de respeto y atención hacia sus necesidades.

Dicho esto, en 1975, la ONU decidió institucionalizar el Día Internacional de la Mujer para conmemorar la lucha por la igualdad entre mujeres y hombres. *(Remor de veus.)* En España, además, tiene un significado especial...

El president

Silenci!

Noemí de la Calle Sifré

...pues, a partir del 8 de marzo de 1910, la mujer pudo acceder a la enseñanza superior en igualdad de condiciones que el hombre. El Ocho de Marzo es un día especial para reivindicar la igualdad, pero no podemos quedarnos solo en eso. *(Persisteix la remor de veus.)* Para conseguir que las mujeres podamos desarrollar nuestro pro-

yecto de vida en igualdad de condiciones... Presidente, es que no me escucho, con el rumor...

El president

Té raó; té raó, diputada. Ja he dit, silenci, si us plau.

Noemí de la Calle Sifré

Sí. Hoy es un día importante para las mujeres, así que me gustaría que todos pudiésemos escuchar con un poquito de atención, porque yo creo que todos tenemos mucho que decir y aportar.

Como decía, el Ocho de Marzo es un día especial para reivindicar la igualdad, pero no podemos quedarnos solo en esto. Para conseguir que las mujeres podamos desarrollar nuestro proyecto de vida en igualdad de condiciones, tenemos que trabajar cada día, ya que la desigualdad es un problema social con trascendencia global. Y con esa intención se decidió convocar este Pleno.

Y, partiendo de esta base, si lo que queremos poner son soluciones encima de la mesa, lo que tenemos que evitar es el uso partidista y la frivolidad que se hace de este grave problema. Y les voy a poner algunos ejemplos.

Ayer mismo, tumbaron una ley que podría empoderar a las víctimas de la violencia machista y en este mismo Pleno hemos oído el mismo discurso que hizo hace dos semanas la diputada Madaula, cuando afirmó que en Cataluña se concedían menos órdenes de protección a víctimas de violencia machista como resultado de que el sistema judicial es español y por eso era necesario un estado catalán. Y, fíjense la incoherencia, en la Rioja, donde se conceden el 91 por ciento de las órdenes de protección, casi el doble del porcentaje que se concede en Cataluña, el sistema judicial también es español, y lo que les diferencia de Cataluña es que allí no tienen un gobierno que en catorce años no ha desarrollado las unidades de valoración forense, motivo por el cual los jueces en Cataluña carecen de esa herramienta. Ergo los jueces en Cataluña no son más machistas, lo que ocurre es que aquí tenemos a un *govern* que mantiene una huelga de brazos caídos, mientras le echa la culpa de todo a España. Así que, por favor, abordemos los temas de forma seria, porque les recuerdo que somos la única comunidad autónoma española que carece de estas unidades. Háganlo, por favor, de una vez, desarróllenlas.

Por otro lado, afirmar que la desigualdad entre mujeres y hombres la tiene el sistema capitalista, como si en los sistemas comunistas o en las sociedades preindustriales, pues, las mujeres disfrutasen de una posición aventajada respecto al hombre, cuando realmente es todo lo contrario, pues, es que eso tampoco ayuda, porque, miren, el machismo no entiende ni de rojos ni de azules, el machismo se da en todas las sociedades independientemente del sistema económico, con lo cual, por favor, no aprovechen aquí para vendernos su libro de recetas económicas, porque no estamos aquí para esto, sino para conseguir medidas concretas que sí tendrían un efecto positivo en la vida de las mujeres.

Y, desde luego, los grupos, los distintos grupos podemos tener muchas diferencias, las hemos expresado muchas veces en el debate parlamentario y estoy segura de que las vamos a seguir expresando. Pero, desde luego, lo que no nos imaginábamos es que, en un pleno como este, algunos utilizaran esa retórica, hablaran de «las políticas presas» y utilizaran los mismos mantras de siempre, cuando era un día para mostrar todos juntos consenso en favor de la igualdad de las mujeres. (*Aplaudiments*.) Y creo necesario decirlo aquí, porque creo firmemente que lo que hay que hacer es dejar de mirarnos el ombligo, mirarnos menos el ombligo y mirar más a esas mujeres que están esperando soluciones de los poderes públicos.

Y, desde Ciudadanos, hemos intentado con nuestras propuestas dar soluciones y hemos presentado medidas para poner la educación en el centro, como uno de los ejes fundamentales para acabar con el machismo. Creemos que los ciudadanos deben ser formados de tal manera que se reconozcan en igualdad de derechos y debe-

res, oportunidades y aspiraciones, y posibilidades y metas. Acabar con el machismo en los jóvenes, educando en valores de igualdad, es garantía de un mejor futuro para nuestra sociedad.

Pedimos visibilizar en la escuela el papel de las mujeres, dando a conocer su contribución en la sociedad, porque las niñas necesitan referentes femeninos para que nunca tengan dudas de que pueden llegar a lo más alto o a donde ellas se propongan.

Una de las espantosas consecuencias de la desigualdad es que aún tenemos mayor prevalencia de la pobreza en las mujeres. Los números no engañan: siete de cada diez personas que pasan hambre en el mundo son mujeres; la brecha salarial en España es inaceptable, y la tasa de pobreza femenina en Cataluña aumenta cada año.

Y esto no es porque las mujeres seamos más débiles, más pequeñas y menos inteligentes, como dijo un cenutrio en el Europarlamento, esto es porque la sociedad tiende a favorecer que sean los hombres los que se ganen el pan y, por otro lado, que tendemos a que sean las mujeres las que cuiden de la familia. Y no debería ser así, pero esto sigue ocurriendo actualmente. Y esto es porque la incorporación de la mujer al mercado laboral no ha ido acompañada de políticas efectivas que permitan ejercer la corresponsabilidad entre mujeres y hombres que demanda la sociedad actual. Y el resultado es que solo el 4 por ciento de los padres piden reducción de jornada por paternidad y el 95 por ciento de las personas que no tienen empleo por cuidar de una persona dependiente, pues, son mujeres.

Y en pleno siglo XXI seguimos teniendo problemas para conciliar la vida laboral y familiar; muchas de nosotras pasamos por ese momento de angustia de tener que plantearnos el elegir entre nuestra carrera profesional o la maternidad, y, si por algún casual se nos ocurre, pues, optar por nuestra carrera, nos vemos sometidas a una presión constante que nos genera un sentimiento de culpa por no cumplir con nuestro papel reproductor.

Así que, a la falta de corresponsabilidad en las tareas del hogar, la difícil conciliación, la brecha salarial, las altas tasas de desempleo femenino, la precariedad laboral, pues, hay que sumarle la presión social ejercida debido a la alarmante baja tasa de natalidad que ha invertido nuestra pirámide poblacional.

Por ello, hemos presentado medidas para combatir la feminización de la pobreza, avanzando en políticas de conciliación del tiempo social y laboral, de corresponsabilidad entre mujeres y hombres, de reducción de la brecha salarial, el desempleo femenino y la precariedad laboral de las mujeres, como, por ejemplo, que la Generalitat vuelva a financiar la educación infantil de cero a tres años y que reduzca de una vez por todas las listas de espera en dependencia, que son las peores de España. Y pedimos también transparencia salarial.

Y, como la desigualdad entre mujeres y hombres no solo se reduce al ámbito económico, sino también en la capacidad de interacción social o participación política, también de libertad de expansión o de pensamiento, en nuestras propuestas pedimos entre otras cosas que el deporte sea una herramienta de inclusión y de fomento de los valores de la igualdad, y que las deportistas tengan las mismas oportunidades que los hombres. Porque de eso se trata, de asegurar la igualdad de oportunidades en todos los ámbitos de la vida, ya sea en el deporte, en el ámbito político, en el ámbito sanitario, en los medios de comunicación, en la carrera académica e investigadora o en el mundo rural. Y a todo ello hemos intentado dar respuesta en nuestras propuestas.

Y no nos hemos querido olvidar tampoco de colectivos específicos que especialmente sufren la desigualdad, con planes específicos de inserción sociolaboral para mujeres con discapacidad o para mujeres transgénero, asegurando a estas últimas el acceso a una cartera de servicios sanitarios específica.

Y también pedimos que se rechace el discurso transfóbico como el del partido de Lidia Falcón, que pretende excluir de la lucha feminista a las mujeres transgénero porque no las consideran mujeres; porque eso tiene un nombre y se llama «transfobia».

Y, para finalizar, hemos abordado una de las manifestaciones más claras de la desigualdad en nuestra sociedad: la violencia machista que aísla socialmente a las víctimas. El sometimiento de la mujer al hombre tiene como fin controlarla a ella y a sus contactos con el mundo fuera del hogar, reduce la calidad de vida de la mujer y sus habilidades sociales, reduce sus capacidades para participar en actividades fuera de casa, incluso la posibilidad de tener un ingreso y ser parte de las actividades comunitarias y sociales en general.

Y por ello, y por todas aquellas que no tienen una segunda oportunidad, en nuestras propuestas pedimos más prevención, con una atención especial a los jóvenes y a las víctimas invisibles de la violencia machista; pedimos que se les ayude a reinserirse laboralmente; pedimos más coordinación entre administraciones y organismos, y, lo más importante, lo que pedimos son recursos, porque yo ya empiezo a estar cansada de los posturos, porque aquí todos son activistas en pro de los derechos de la mujer, pero la realidad es que los diferentes gobiernos que han desfilarado por la Generalitat llevan doce años recortando en políticas de atención a las víctimas. Así que menos discursitos y más revertir esos recortes.

Para finalizar, vivimos en un gran país para ser mujer, porque tenemos algunas de las leyes más avanzadas en materia de igualdad, pero todavía hay muchas cosas que cambiar, logros por conseguir, derechos por conquistar. Y creo que tenemos que tener la suficiente ambición para mejorar las cosas, para poder dejar a las nuevas generaciones un mundo mejor, más libre y lleno de oportunidades.

Y no habrá igualdad sin libertad. No habrá igualdad hasta que una mujer no tenga que elegir entre su carrera y su familia por la falta de políticas públicas que favorezcan la corresponsabilidad y la conciliación. Y no habrá igualdad hasta que aceptemos que la violencia contra las mujeres (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) no es un problema solo de mujeres, sino una cuestión de derechos humanos. Y los derechos humanos no son patrimonio de nadie, porque nos conciernen a todos.

Pongamos en común lo que nos une...

El president

Diputada...

Noemí de la Calle Sifré

...no levantemos fronteras en la inmensa pluralidad del feminismo, avancemos de la protesta a la propuesta, de los discursos a las soluciones y a las medidas concretas. Gracias.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, és el torn ara de la diputada senyora Aurora Madaula. Endavant.

Aurora Madaula i Giménez

Gràcies, president. Bona tarda. Benvingudes les associacions dels drets de les dones. Som aquí, en el Ple de les Dones, perquè efectivament hi ha una emergència, una emergència masclista, una emergència del sistema patriarcal en el que estem totes vivint, però som aquí sobretot per respecte a les institucions i respecte al treball que s'ha fet amb les associacions de dones, amb tot el treball que s'ha fet conjuntament amb els altres grups parlamentaris i amb el Govern en la defensa de les propostes de resolució que s'aprovaran avui i que significaran un pas endavant en els drets de les dones.

Però som aquí sobretot, com he dit, per respecte a aquesta institució, però també per respecte a la institució del president de la Generalitat, que és per si mateix una institució i la institució més important del Govern de la Generalitat de Catalunya. Hi ha una emergència masclista a Catalunya, però també hi ha una emergència po-

lítica, una emergència que ens posa en perill la democràcia. Avui mateix hem sabut de la sentència d'inhabilitació del president de la Generalitat de Catalunya, el molt honorable president Torra. Per aquest motiu, el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya ha demanat a la Junta de Portaveus la suspensió d'aquest Ple, perquè considerem que el dia en el que surt la sentència que pretén inhabilitar el president de la Generalitat, el dia en el que s'anuncia aquesta amenaça a la democràcia, creiem que no podem seguir el Ple com si no passés res, com si fos una situació de total normalitat, quan s'estan vulnerant els drets civils i polítics de la més important institució d'aquest país.

No hem aconseguit que la Junta de Portaveus suspengués el Ple, i, per això, som aquí, per responsabilitat, per responsabilitat amb les dones, per responsabilitat amb els drets de les dones i de les associacions que han treballat fermament amb totes les propostes de resolució que avui s'aprovaran, i, per això, per responsabilitat, no participarem en aquest debat, però vindrem a votar les resolucions que s'aprovaran avui en aquest Ple del Parlament perquè no hi hagi cap dret de la dona que quedi conculcat per la repressió política que estem vivint en aquest país.

El dia que Europa deixa en llibertat els presos polítics i els exiliats (*remor de veus*) Espanya inhabilita el molt honorable president Torra...

El president

Silenci. Silenci!

Aurora Madaula i Giménez

Tornaré a començar, perquè tinc temps.

El dia que Europa deixa en llibertat els presos polítics i els exiliats, Espanya inhabilita el molt honorable president Torra per una pancarta demanant la llibertat dels presos polítics i exiliats. Ho repeteixo: el dia que Europa deixa en llibertat els presos polítics i exiliats, Espanya inhabilita el president Torra per una pancarta demanant la llibertat dels presos polítics i els exiliats. Magnífica metàfora de la democràcia espanyola.

Defensarem fins a l'últim moment la institució que representa el molt honorable president Torra. La defensarem perquè és una de les institucions del Govern de la Generalitat i la defensarem de la mateixa manera que defensem els drets de les dones, perquè la defensa de tots els drets ha d'anar lligada, no es poden defensar els drets de les dones sense la defensa de la democràcia; la defensa dels drets de les dones ha d'anar lligada sempre amb els drets democràtics pels quals hem estat lluitant.

No ens aturarem mai en la defensa dels drets de les dones ni en la lluita feminista. No ens aturarem mai en la defensa dels drets de les dones, podeu comptar amb nosaltres. Però tampoc no ens aturarem mai, mai farem cap pas enrere ni ens rendirem, en la defensa dels drets civils i polítics, perquè és un tot: quan defensem els drets humans defensem la democràcia i quan defensem els drets de les dones defensem la democràcia. No podem defensar mai els drets de les dones si no tenim una democràcia; per tant, no podem defensar els drets de les dones quan estan intentant inhabilitar la democràcia en aquest país.

Visca, visca, visca la lluita feminista. Visca la llibertat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari Republicà, té la paraula la diputada senyora Jenn Díaz.

Jenn Díaz Ruiz

Gràcies, president. Nosaltres també som conscients de l'excepcionalitat que viu el país, però també tenim una responsabilitat i un repte com a país. Els diputats tenim drets –i avui Europa ens ho ha tornat a dir–, però també tenim deures. I perquè volem una república precisament feminista i per respecte al consell que avui ens

acompanya i a les dones d'aquest país, avui el Grup Republicà és al Ple de principi a final. (*Aplaudiments.*)

«Escric d'entre les lletges, per a les lletges, les velles, les camioneres, les frígides, les mal follades, les infollables, les histèriques, les tarades, per a totes les excloses del gran mercat de la tia bona.» Aquestes paraules formen part de la *Teoria King Kong*, de l'autora Virginie Despentes, i començo així perquè, quan parlem de feminismes i ho fem en plural, ho fem precisament per això, perquè volem parlar de les dones que estem al centre de tot, les dones privilegiades, que moltes de nosaltres ho som, però també volem escriure per a les dones que queden en els marges, perquè el feminisme és prou divers i plural, com ho som les dones. Aquells que volen basar el seu discurs sobre el feminisme en que no és una qüestió d'odiar els homes o de tenir-los com a enemics, o de no imposar una sola manera de ser dona, sincerament, considerem que són prescindibles. Són discursos prescindibles perquè el moviment feminista no pretén de cap de les maneres imposar res a ningú. El que busca precisament és acabar amb tota mena d'opressió, tota mena de dominació, vingui d'on vingui.

En aquesta línia, al Grup Republicà hem volgut presentar una proposta que parlés precisament –i per això he començat precisament amb aquesta *Teoria King Kong*– de tabús i d'estereotips. Perquè, com que no són competència de ningú i són construccions, la majoria d'elles, socials i culturals, de vegades oblidem introduir alguns debats en la política institucional més enllà de les competències i de la política institucional, i considerem que també hi han de ser, perquè les lletges, les camioneres, les frígides, les mal follades, també siguin en aquest hemicicle.

Virginie Despentes escriu d'entre elles, i nosaltres volem fer política també d'entre elles i per a elles. Volem parlar des d'aquest faristol, davant de tots vostès, diputats i diputades, per exemple, de depilació, de menstruació, de menopausa o d'orgasme femení, totes aquelles qüestions que durant tota la nostra vida ens acaben avergonyint, perquè ens han dit que tot allò que afecta només les dones és una qüestió privada. I el moviment feminista el que fa és justament convertir allò que ens han dit que és individual, particular, en comunitari i col·lectiu, i precisament per això és polític i hem de posar-hi llum des de tots els altaveus que tenim, també des d'aquest.

Parlem a la nostra proposta dels diferents tabús que afecten, per exemple, el sistema reproductiu o sobre la nostra sexualitat, la maternitat o la salut. Els estereotips i els tabús condicionen la nostra vida des que naixem, i parlar-ne també en seu parlamentària hauria d'ajudar-nos a trencar amb tots ells. Les dones també ens masturbem, sí, i tenim problemes de lubricació, i tenim depressions postpart o som estèrils, i també ens violen. Ens violen i, en cas que veiem perillar la vida i triem la inacció, el silenci o la passivitat, hi insisteixo, per salvar la vida, tenim moltes probabilitats que un jutge ens acabi dient que no ens han violat.

Hi torno, amb la *Teoria King Kong* –la cito–: «Si realment haguéssim volgut que no ens violessin, hauríem preferit morir o hauríem aconseguit matar-los. Des del punt de vista dels agressors, s'ho munten per creure que si elles –és a dir, nosaltres– sobreviuen és que no les disgustava prou.» I per això hem presentat una proposta sobre consentiment actiu, per demanar que la definició de «consentiment» i, de retruc, també la de «violació» s'adaptin a les exigències socials, a la realitat; que diferenciem el que és sexualitat de la dominació sexual, perquè són coses ben diferents. Necessitem que mai més ens tornem a trobar una sentència com la primera de La Manada i que les víctimes de violència sexual no quedin desprotegides i pateixin la victimització secundària, i també la institucional. Perquè el consentiment evoluciona amb les societats, perquè el consentiment es pot retirar en tot moment i qualsevol circumstància i perquè el consentiment és actiu o no és, convidem l'Estat al segle XXI en qüestions de llibertat sexual, tal com han fet Bèlgica, Islàndia o, darrerament, Portugal. La companya Montse Pineda, del Consell Nacional de Dones de Catalunya, ho va dir, i amb molta contundència: «El violador ets tu.» Doncs legislem-ho.

I, de la mateixa manera que els estereotips, els tabús, les discriminacions i tota forma de violència contra les dones condicionen les nostres vides, també patim el doble silenci quan es tracta de repressió, i avui és un bon dia per recordar-ho. Al llarg de la història hi trobem centenars de casos, des de preses republicanes davant del franquisme fins a deportades als camps de concentració. La dona ha patit sempre la doble victimització: per dones i per ideologia. El terror sexual ha servit tota la vida per dominar la vida de les dones, com afirma Nerea Barjola, i ha arrasat amb els nostres cossos com a eina política i de guerra.

Avui, en ple segle XXI, al cor d'Europa, tenim preses polítiques, tenim exiliades polítiques, i també hem volgut reivindicar-les en aquest monogràfic sobre garantiment dels drets de les dones, perquè a totes les discriminacions hi afegim la repressió de l'Estat espanyol a les nostres companyes. A la injustícia del vostre empresonament o del vostre exili hi sumem la injustícia del vostre oblit, i ens enfada, ens indigna i ens preocupa, i per això aquesta proposta i també tot aquest monogràfic va per vosaltres, estimades. (*Aplaudiments.*)

Hem fet una bateria de propostes de tots els àmbits per fer-ne un apunt global: dona del món rural i marítim, dona i esport, coeducació, perspectiva feminista, mosses, bombers, agents rurals, impacte de gènere en salut, cultura, violència masclista, dones migrades, drets laborals i econòmics, urbanisme feminista..., en definitiva, una mirada transversal sobre les polítiques públiques en clau de gènere.

Però també volíem, doncs, fer esment d'una proposta de resolució en què parlem d'aquells espais que han estat masculinitzats. I ho hem fet perquè és important i el simbolisme d'agrupar certes mesures ens ajuda a assenyalar el que ens manca encara com a societat: que, de la mateixa manera que la dona va irrompre en el mercat laboral, l'home ha d'entrar a l'espai privat i de cures. Totes dues decisions són polítiques, són de justícia i són complementàries; si no, no ens en sortirem. Per això l'univers de recerca, d'emprenedoria, d'esport, el món rural i marítim, tots aquells espais que ens han estat vetats durant segles i que ara hi som d'una manera potser més discreta, són algunes de les nostres prioritats, sense oblidar-nos, com deia fa un moment, que els espais masculinitzats també ens pertanyen i que els feminitzats els volem revaloritzats i mixtos.

Aquest monogràfic és especial, i ho és, entre d'altres coses, perquè és hereu del Parlament de les Dones que vam fer al juliol i que d'alguna manera va liderar i monitorar el consell. D'aquella feina conjunta, aquestes propostes de resolució. I, de totes les propostes, una de conjunta, de tots els grups, precisament per visibilitzar que, davant de la lluita contra la desigualtat i les discriminacions, les dones prioritzem el consens i posem en valor allò en què ens posem d'acord.

No tinc molt de temps, però voldria aprofitar per donar les gràcies a totes les dones que hi heu treballat, les companyes del consell, però també les treballadores del Parlament, que van treballar fort durant el Parlament de les Dones, a totes les companyes de tots els grups parlamentaris, a les dones de la Mesa del Parlament... Amb moltes d'elles discrepem, i molt, en moltes qüestions, i, malgrat tot, us volia donar les gràcies a totes.

Per acabar, voldria tornar a Virginie Despentes, i aprofito per recomanar-vos la seva teoria, en especial al Grup dels Socialistes i Units per Avançar, perquè és incòmoda i ens fa repensar la maternitat, la sexualitat, i també la prostitució, des d'un lloc políticament incorrecte però molt interessant. I aprofito per anunciar que ens oposarem al seu punt número 7, no perquè no estiguem en contra del tràfic de persones amb fins d'explotació sexual, sinó perquè no volem abocar les treballadores sexuals a la indefensió i la illegalitat total.

Acabo, doncs, amb unes paraules que faig meves i que, de ben segur, ens interpell·len a totes, també de la *Teoria King Kong*: «L'ideal de la dona blanca, seductora però no puta, ben casada però no anul·lada, treballadora però sense massa èxit per no eclipsar el seu marit, prima però no obsessionada amb el menjar, que es mantingui

jove per sempre sense deixar-se desfigurar per la cirurgia estètica, mare realitzada però no acaparada pels bolquers o els deures d'escola, bona mestressa de casa però no minyona tradicional, culta però menys que un home, aquesta dona blanca feliç que ens plantifiquen tota l'estona davant dels nassos, aquella a qui hauríem de fer l'esforç d'assemblar-nos, a part que té una pinta de matar-s'hi molt per no gran cosa, de tota manera, no me l'he trobat mai, enlloc. Estic convençuda que no existeix.»

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, és el torn de la diputada senyora Beatriz Silva. Quan vulgui.

Beatriz Silva Gallardo

Buenas tardes, diputados, diputadas, entidades miembros del Consell Nacional de Dones de Catalunya. El capitalismo sin regulación perjudica la vida de las mujeres. Es lo que intenta demostrar en sus estudios de género Kristen Ghodsee, que ha analizado cómo la desregulación de las economías capitalistas ha terminado castigando en mayor medida a las mujeres, pero sobre todo a las más pobres. Las mujeres que están en la cúspide de la distribución de la renta sufren menos. Pero, cuando están en juego factores como la clase social y la raza, las mujeres necesitan políticas de redistribución y protección social para no sufrir la forma más cruda de discriminación y de violencia.

El Grupo Parlamentario Socialistes i Units per Avançar ha presentado diez propuestas de resolución que buscan sobre todo poner el foco en los colectivos de mujeres más vulnerables; también en las políticas que Cataluña necesita para proteger a las mujeres que viven las formas más extremas de desigualdad, aquellas que no ocupan titulares, de las que hablamos muy poco en este Parlamento.

Las mujeres representan el grueso de las personas que cobran menos de mil euros al mes en Cataluña; son siete de cada diez. La mayoría trabaja en los sectores peor remunerados. El 84 por ciento son camareras, dependientas administrativas o trabajan en el servicio doméstico, sobre todo asumiendo el cuidado de niños, niñas y personas dependientes. La inmensa mayoría de la mano de obra del sector doméstico está representada por mujeres, muchas de ellas de origen inmigrante, que trabajan sin cotizar a la seguridad social y por sueldos que en muchos casos no superan los 343 euros. Son mujeres que además están expuestas a abusos y agresiones sexuales por su situación de total vulnerabilidad. No sabemos cuántas son. En noviembre pasado, el sistema de seguridad social de empleadas del hogar en Cataluña había contabilizado un poco más de sesenta mil. Sin embargo, según la OIT podrían ser unas 200.000, porque la mayoría permanece en la economía sumergida. Por estas mujeres, estamos haciendo muy poco.

A pesar de que la Inspección del Trabajo en Cataluña tiene casi plenas competencias, de la última memoria disponible se desprende que no hizo ninguna actuación referida a las empleadas del hogar en todo el período cubierto, un año entero. No consta siquiera que se haya solicitado una sola vez a los juzgados sociales la autorización previa que se necesita para entrar a un domicilio en los casos de cuidadoras o empleadas del hogar. Es difícil encontrar una explicación a este total abandono.

No sabemos tampoco cuál es el número de mujeres que duermen en la calle. Es un colectivo que se ha ido haciendo cada vez más grande, pero no se han creado recursos ni programas específicos para atenderlas. Son mujeres que prefieren dormir al raso, por el miedo y la falta de intimidad que representan unos albergues que están pensados para hombres. Las causas por las que estas mujeres terminan en la calle forman parte de alguna de las propuestas de resolución que votaremos esta tarde: la imposibilidad de acceder a una vivienda después de una ruptura de pareja, la violencia de género y un mercado laboral que las excluye. Un 52 por ciento de estas muje-

res ha sufrido violencia física y un 48 por ciento ha intentado suicidarse. Son mujeres que hemos dejado en la calle sin alternativa.

Otro colectivo que enfrenta una extrema precariedad y sobre el que hemos querido poner el foco nuevamente es el de las mujeres que están solas a cargo del hogar. Según las estadísticas, un 43 por ciento de las familias monomarentales vive en Cataluña bajo el umbral de la pobreza, mujeres que enfrentan inestabilidad laboral, que viven con sus hijos e hijas realojadas en habitaciones o en infraviviendas donde hay humedades, donde falta la luz y a veces también servicios básicos como el agua y la electricidad. La tasa de pobreza infantil en estos hogares se alza hasta el 52 por ciento. Una de cada cuatro de estas mujeres reconoce que ha dejado de comprar medicinas porque no puede pagarlas, y siete de cada diez se ha visto obligada a reducir los gastos de alimentación en el día a día.

Lo que queremos poner de manifiesto hoy aquí es que en Cataluña la pobreza tiene rostro de mujer.

Esta pobreza también tiene el rostro de las mujeres mayores, aquellas que tienen pensiones por debajo de quinientos euros y que triplican el número de hombres que se encuentran en la misma situación.

Mi compañera Eva Granados subrayaba el martes que queremos también visibilizar a las mujeres que sufren violencia machista y que no tienen servicios que las atiendan porque nuestra red llega solo a una de cada diez mujeres que se estima son víctimas de violencia de género. Queremos, por esta razón, que no se siga posponiendo el Pacto catalán contra la violencia machista y que, como ya se hizo en el Congreso de los Diputados, vaya acompañado de recursos para que sus medidas no se queden en una lista de buenos deseos.

Nos gustaría también poner el foco en los miles de mujeres que alimentan la industria del sexo en Cataluña, que llegan víctimas de las redes de trata y explotación sexual para satisfacer una demanda que aquí no está cubierta. No es casualidad que estas mujeres vengan de países pobres y no de Suecia o Noruega. Es así porque las condiciones de vida para las mujeres han mejorado lo suficiente en algunos países para que no se vean empujadas a una de las formas más crudas de violencia que sufren las mujeres en el mundo.

Votaremos a favor de la mayoría de las propuestas que han presentado los grupos de Gobierno y celebramos que incluyan una parte de las reivindicaciones que han ido saliendo en esta legislatura. Como decía mi compañera Eva Granados, esperamos que esta vez se trasladen a la realidad y que el Govern haga aquello que el Parlament acuerda. No nos parece una buena señal que insistan en comprometerse a crear solo cuatro nuevos servicios de atención especializada para atender y recuperar a las víctimas de violencia machista cuando la semana pasada este Parlamento aprobó que fueran ocho.

También votaremos a favor de muchas propuestas presentadas por el Partido Popular y Ciudadanos. Las diputadas socialistas valoraron ayer la posibilidad de no hacerlo, porque sentían que era avalar una lista de buenos propósitos, cuando en aquellos sitios donde gobiernan con el apoyo de Vox no ha sido siquiera posible apoyar declaraciones contra la violencia machista, con motivo del Veinticinco de Noviembre. En este sentido, me gustaría puntualizar que no es cierto lo que dijeron la señora Roldán el martes y hoy día la diputada Noemí de la Calle en el sentido de que Cataluña sea la única comunidad autónoma que no ha desplegado las unidades de valoración forense integral que contempla el Pacto de estado contra la violencia de género. Otra de ellas es Madrid, donde el Partido Popular y Ciudadanos no solo no han desplegado las unidades de valoración forense integral, sino que ni siquiera han ejecutado los dineros transferidos por el Pacto de estado de violencia de género en 2019. Pensamos que antes de proponer aquí una nueva ley para reivindicar algo que ya está contemplado por ley, tendrían que comenzar por cumplir allí donde gobiernan y desplegar, por ejemplo, las unidades de valoración forense integral en Madrid.

También apoyaremos una buena parte de las propuestas del Grupo de Catalunya en Comú Podem y de la CUP.

Y voy acabando. El movimiento feminista cree firmemente que el patriarcado no es una situación inexorable. Investigadoras como Linda Williams o Angela Davis, a las que mencionaba al comienzo de este Pleno la *consellera* Budó, pero también la diputada Natàlia Sànchez, han estudiado como la esclavitud en los Estados Unidos, en su total deshumanización, terminó igualando la situación de hombres y mujeres. Cuando la población afroamericana consiguió liberarse, las antiguas esclavas se relacionaban en términos de igualdad con sus compañeros, no sentían que tenían que hacerse cargo de los cuidados o estar sometidas. Por eso, fueron ellas las que abrieron el camino al feminismo en los años veinte, reivindicando con su música el derecho a disfrutar del sexo y a la libertad en todos los sentidos. No hablamos nunca de esto porque, así como la historia la protagonizan los hombres, también se da mucho más valor a lo que hacen las mujeres de raza blanca, porque, como dije al principio de mi intervención, el combate de la desigualdad entre hombres y mujeres está intrínsecamente vinculado a la clase social y a la raza.

No avanzaremos si aplicamos la sororidad que implica la hermandad entre mujeres solo a las que consideramos nuestras iguales. La sororidad implica pensar en las mujeres que trabajan de cuidadoras, las que duermen en la calle, las que vienen de países más pobres buscando una vida mejor y acaban en las redes de explotación sexual. La sororidad consiste en luchar para que todas las mujeres no tengan que aceptar lo que no deseamos para nuestras madres, nuestras hermanas o nuestras hijas; consiste en dejar de pensar en algunas mujeres como las otras y pensar en todas como nosotras.

Muchas gracias.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputada. Tot seguit, i en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, és el torn de la diputada senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Gràcies, president. Bona tarda. Vivim en una societat patriarcal, una societat que ens travessa amb aquest patriarcat a totes, independentment del que pensem políticament. Una emergència social causada pel masclisme amb violències, agressions, violacions, menysteniments, retallades de drets, feminicidis, als quals assistim diàriament. Avui un nou cas, una altra manada. Anit un nou grup d'homes, una violació, una noia, a Nou Barris, Barcelona. Ni un més. «Només sí és sí.» (*Aplaudiments.*) Totes aquestes supervivents, també les que no hi són, ens interpel·len a fer un exercici de responsabilitat per arribar a engegar de manera conjunta el màxim de nombre de polítiques públiques que ens garanteixin igualtat efectiva, que és el que compartim, que és el que volem, que és el que nosaltres fem i per al que treballem.

Dimarts la Montse Pineda, la vicepresidenta segona del Consell Nacional de les Dones de Catalunya, a qui saludem avui de nou, ens plantejava un doble repte als grups parlamentaris. Fem política valenta per acabar amb el patriarcat i no usem aquest Ple monogràfic sobre els drets de les dones per engrandir les diferències polítiques que tenim sobre aquest tema o sobre d'altres, sinó per arribar a consensos que garanteixin aquests drets. Nosaltres hem entomat el repte; l'entomem i, en aquest sentit, el nostre grup parlamentari proposa propostes polítiques valentes per col·laborar a acabar amb el patriarcat –parlaré de les nostres propostes d'aquí una mica–, però també som generoses en valorar i en votar les propostes de tots els altres grups parlamentaris.

És per això que farem suport a gairebé totes les propostes presentades, només ens abstindrem en algunes. En algunes dels grups de suport al Govern, perquè –els ho he de dir– totes les presentades ens semblen una mica insuficients, però en alguns dels

temes, per lo delicat que són aquests temes, no podem votar a favor per molt que hi posem voluntat; parlem de temes de violències masclistes o parlem de pressupostos i, per tant, ens hi abstindrem.

Ens abstindrem també en algunes resolucions d'altres grups, per discrepàncies en alguna proposta concreta d'algun punt que inclouen en aquestes resolucions. Ens abstindrem també –i en aquesta em vull explicar– en una resolució del Grup Socialista sobre la «trata» amb finalitat d'explotació sexual, no perquè no creguem fermament en que cal combatre-la amb un pla de xoc, amb actuació policial en el marc dels tractats internacionals com els de Palerm, la «trata», evidentment, evitant que el pes de la prova recaigui en el testimoni de les víctimes, sinó perquè la proposta que fan és una mica confusa sobre el que entenen per «trata», d'una banda, però sobretot no la podem votar i ens hi abstindrem perquè proposen una mesura una mica extrema. Proposen derogar tot el Decret 112/2010, d'espectacles públics i activitats recreatives. És el decret que desplega la Llei 11/2009 i que afecta temes tan diversos com els mecanismes d'autorització i llicència, seguretat, horaris de tot tipus d'activitats recreatives o d'espectacles públics, concerts, activitats al carrer, espectacles, festivals... Estic segura que deu ser un error, però el que porten avui a votació és demanar que deroguem tot aquest decret i no té cap sentit.

No votarem, per tant, cap proposta en contra, creiem que totes sumen des de la diversitat i entomem el repte de construir consensos.

Però també els deia el de fer política i, per tant, proposta –i valenta–: el feminisme és i ha de ser posicionament polític; posicionament sobre quines polítiques cal fer per garantir el dret de totes a avançar cap a la igualtat efectiva. Per tant, política. En aquest sentit, fem propostes polítiques a partir del que nosaltres considerem que, des del mateix Consell Nacional de les Dones en el Ple del juliol, havien quedat temes pendants, que volem reforçar.

Proposem confrontar i barrar el pas als discursos negacionistes de les violències masclistes a les institucions; no passaran.

Proposem defensar les diversitats dins del feminisme.

Proposem abordar i assenyalar les causalitats de les desigualtats de gènere; els feminicidis només són la punta de l'iceberg d'un sistema de patriarcat que menysté les dones, i per lluitar contra aquest sistema cal revisar sector a sector, política a política i canviar tots els patrons sexistes i androcèntrics que el sustenten.

Proposem recuperar el rol central de l'Institut Català de les Dones, dotar-lo de finançament –el que li cal– i que sigui el Parlament qui en ratifiqui la presidència, i que tingui una eina essencial per a totes, com són uns pressupostos amb una anàlisi d'impacte de gènere.

Proposem contractació pública amb perspectiva de gènere, on les clàusules d'igualtat siguin obligatòries.

Proposem garanties de participació política i social per a totes les dones; és intolerable que les dones migrades que fa anys que viuen i treballen a Catalunya no tinguin dret al sufragi ni actiu ni passiu. Sabem que no depèn només de la Generalitat però també des d'aquest Parlament ho hem de lluitar. Per cert, senyors i senyores del PSC, deroguem la llei mordassa; també és qüestió de gènere.

Ens cal que cada organització social, cada partit, cada institució garanteixi la paritat i desplegui els seus plans d'igualtat i condicionem qualsevol relació de l'Administració amb privats a que disposin d'aquests plans d'igualtat.

Proposem garantir una coeducació activa, no només que els nens i nenes vagin junts a les classes, que evidentment, només faltaria!, això hauria de ser obvi, sinó que hi hagi una promoció dels valors del feminisme a l'escola, del respecte a la diversitat, de la igualtat d'oportunitats, de l'educació afectivosexual.

Proposem transitar cap a una economia feminista, una economia on no només es prioritzi l'acumulació de béns i capital, sinó que doni lloc central a la reproducció i

a les cures; reconèixer el valor monetari també d'aquest sector, apostar per aquestes feines, sempre menystingudes, sempre invisibilitzades.

Proposem un pla específic del Govern per lluitar contra la precarització femenina al mercat de treball i polítiques de conciliació efectives, i això no vol dir només temes del temps. Si no tenim pis, si no tenim feina, si no tenim subministraments bàsics, si no tenim salut, clar que no tenim fills –clar que no tenim fills; l'any 2018 va ser l'any amb una natalitat més baixa. Drets, drets com a polítiques reals i efectives de conciliació, i de natalitat, si volen. Però també, per a les que no en vulguin tenir. Garanties. Que ho puguem decidir les mateixes dones, que es visqui amb respecte i que se'ns possibiliti la decisió informada dins la sanitat pública tant a tirar endavant un embaràs amb garanties, consellera, com a no fer-ho, i a avui a Catalunya aquest dret bàsic no està garantit per a totes les dones que viuen a Catalunya; n'hi d'exclores per condicions de papers, absolutament administratives, i és un dret sexual essencial.

Finalment, senyors i senyores del Govern, ens alegrem que pel que sembla compartim anàlisi sobre el fet de viure en una societat patriarcal, sobre la necessitat d'interpel·lar els homes, d'impregnar totes les polítiques de feminisme i de treure pit totes plegades, que tenim una llei, la Llei 5/2008, de lluita contra les violències masclistes, i que també comparteixin que hem de seguir avançant en aquest llei i, per tant, que estaria bé que tiri endavant l'ampliació que hem registrat recentment com a grup parlamentari perquè s'inclogui les violències institucionals, les violències digitals i el consentiment en aquesta llei.

Si realment compartim totes aquestes prioritats, el que cal són recursos més enllà del pacte d'estat; el que cal és que assegurin que la Comissió Nacional per a la Intervenció Coordinada contra les Violències Masclistes té funcions, les que li preveu la llei; que garantim un nou model d'abordatge de violències sexuals contra nenes i adolescents –urgent, també–, i que reglamentin els circuits territorials, els SIADs, i possibilitin una recuperació de les supervivents.

Només així, lluitant activament contra l'emergència, l'emergència del masclisme, del patriarcat, i desplegant polítiques públiques cap a la igualtat efectiva aconseguirem el que totes i tots volem en aquest hemicicle: igualtat d'oportunitats i una societat lliure de violències masclistes. Abordar la violència, per tant, de fons, d'aconseguir una societat lliure de patriarcat, que és el que se'ns demanava i pel qual hem de treballar.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. I ara, en nom del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, té la paraula la diputada senyora Maria Sirvent.

Maria Sirvent Escrig

Bé, bona tarda. Volem començar la nostra intervenció donant les gràcies al Consell Nacional de les Dones i a tots els col·lectius que han fet un esforç i que han demostrat que són exemple de perseverança i lluita per aconseguir que cada dia visquem en una societat més justa.

Les violències masclistes són l'eina fonamental que té el patriarcat per perpetuar la desigualtat, les relacions jeràrquiques i el poder dels homes sobre les dones. No estem parlant de problemes aïllats al marge del sistema, o de problemes puntuals en el si de la parella, sinó d'un problema estructural i sistèmic. Precisament per aquest motiu necessitem respostes contundents, i per això nosaltres hem optat per l'abstenció en aquelles propostes de resolució que podrien convertir-se en un brindis al sol.

La desigualtat i la pobresa són una realitat cada vegada més punyent; les empreses han optat per guanyar competitivitat precisament a costa de les nostres condicions laborals, i tots els indicadors, sistemàticament, mostren una situació més

desfavorable per a les dones: menys renda, més risc d'exclusió social i més pobresa. Aquesta desigualtat es tradueix també en una desigualtat en la distribució dels treballs de cura, d'envelliment i dependència, i això afecta especialment les dones de classe treballadora, que amb una doble càrrega de treball, remunerada i no remunerada, a casa i a la feina, precisament el que fan és sostenir la vida. La dependència econòmica que suposa aquesta desigualtat genera dependència econòmica i agreuja les situacions de violència, i aprofundeix en el que es coneix com «la cadena global de cures», ja que les dones que presten els serveis relacionats amb aquests treballs de cura són principalment dones migrades que han de suportar situacions de conflicte i precarització a la feina, on aquestes situacions es veuen agreujades per la seva situació social i administrativa.

És des d'aquesta perspectiva que nosaltres proposem mesures per combatre la feminització de la pobresa, per socialitzar els treballs de cura i pel dret de les dones a gaudir de vides dignes. Proposem el foment de la municipalització de serveis com l'atenció domiciliaria o la neteja d'edificis municipals, que són serveis necessaris per a la reproducció i el desenvolupament de la vida. Demanem també una xarxa única de titularitat, gestió i provisió cent per cent pública per a l'atenció de víctimes de violències masclistes; l'impuls d'un parc sociosanitari per atendre persones grans i dependents, i proposem que la proposta de salari mínim, que va anunciar fas res el Govern, de 1.239 euros al mes, traspassi del terreny declaratiu i s'apliqui immediatament per part de l'Administració a totes aquelles treballadores que presten serveis públics.

Presentem mesures, també, per ajudar que les dones vivim dignament en el món rural, perquè el despoblament progressiu del món rural i l'abandonament de les explotacions agràries i ramaderes té molt a veure amb la manca de garanties i de dignificació de les condicions de les dones al món rural.

També fem mesures per evitar la segregació i l'elitisme de l'educació davant de polítiques conservadores i mercantilistes.

I, finalment, conjuntament amb el Grup de Catalunya en Comú, hem presentat una proposta que tracta un tema cabdal, perquè encara avui, dos anys després de l'entrada en vigor de la Llei d'universalització de l'assistència sanitària, ens trobem en un context on s'evidencien importants buits i obstacles administratius en el sistema sanitari d'atenció primària cap a les dones migrades sense targeta sanitària. L'actual marc normatiu, començant per la Llei d'estrangeria, que incorpora paràmetres racistes i etnocentristes o l'exigència d'empadronament amb domicili fix, o criteris tancats per interpretar la urgència o el fet de no considerar la interrupció voluntària de l'embaràs com una urgència fan que avui, a Catalunya, es vulneri el dret a la salut. En aquest sentit, nosaltres proposem que s'ofereixi una atenció sanitària universal sense exclusions i que es traslladi de forma immediata, mitjançant una instrucció que l'atenció sanitària relacionada amb l'embaràs, el part, el postpart o la interrupció voluntària de l'embaràs es faci efectiva amb independència de la situació administrativa de la persona embarassada.

I, per últim, i respecte a la proposta que presenta el Partit Socialista respecte al tràfic nosaltres el que volem posar de manifest, que volem deixar palès, que tràfic de persones i prostitució són qüestions diferents i s'han d'abordar amb polítiques públiques concretes per a cada fenomen. Allà on s'han confós aquests dos fenòmens en la legislació, com per exemple a Suècia, Irlanda del Nord o a França, les conseqüències –vaig acabant, president– han estat nefastes, han estat nefastes en tots els sentits: no s'ha reduït la «trata», no s'ha reduït la prostitució i s'ha traduït en pitjors condicions per a les dones que l'exerceixen.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. I, finalment, en nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya té la paraula la diputada senyora Esperanza García.

Esperanza García González

Gràcies, president. Diputats, diputades... Bueno, en cinco minutos va a ser muy complicado explicar todas nuestras propuestas. Lo que sí que quiero lanzar es el sentido de nuestro voto respecto a las propuestas de los otros grupos. Nosotros hemos creído que había que ser generosos, que había que superar y darle el visto bueno a ese reto que nos planteó el otro día Montse Pineda aquí, i votaremos en un 75 por ciento aproximadamente a favor de las propuestas de otros grupos, y el resto es que no podemos porque son demasiado partidistas y, por tanto, lo que decíamos, si partidizamos demasiado esta cuestión, si intentamos patrimonializarla, nos equivocamos en el diagnóstico y las medidas ya no son efectivas.

Dicho lo cual, nosotros hemos basado cinco propuestas básicas, una primera que era sobre políticas de mujer en el siglo XXI, donde proponíamos avanzar en ese reto de que las mujeres no seamos supermujeres y que los roles duplicados que tenemos ahora mismo pasen a ser compartidos, ¿no?, y en eso, pues lanzamos una especie de carta de compromiso para todos los diputados y todas las instituciones desde el Parlament pues para impulsar y para trabajar por la igualdad, la no discriminación, el fomentar también la creación de ocupación, que es una de las bases fundamentales, y desarrollar de una manera más completa pues el plan estratégico de políticas de igualdad de género 2019-2022, que hasta ahora, pues, tiene mucha inconcreción presupuestaria y que las hace, pues lógicamente poco efectivos porque sin presupuesto es difícil que las medidas lleguen a buen puerto.

En un segundo lugar, lo que les avancé ya el otro día, el eje fundamental para nosotros es la primera brecha, ¿no?, que es la falta de independencia de la mujer, la falta de independencia económica que les impide desarrollar todos sus proyectos vitales. Para nosotros es garantizar los derechos laborales de las mujeres. Lo hemos hecho en diferentes bloques, por cuenta ajena, es decir, implementando el currículum anónimo o ciego, que suena un tanto extraño, pero que nosotros desde el ministerio lo impulsamos, y los datos de aplicación fueron magníficos, porque se acreditaba un 30 por ciento más de contratación de mujeres, y un 30 por ciento más de contratación de personas mayores de cincuenta años; incentivos fiscales para contratación de mujeres después de la maternidad; ayudas para emprendedoras y autónomas, a través del Institut Català de Finances; instar también al Gobierno de España para que amplíe a doce meses la tarifa plana para las autónomas o incluso aquellas mujeres que quieren ser autónomas pero además son más vulnerables, como víctimas de la violencia de género; medidas también para las mujeres del mundo rural, que sufren la triple brecha, que es género, pobreza y acceso muy dificultoso al mundo digital.

Luego nos hemos centrado también en el segundo eje, que nosotros entendemos que también sirve para construir esa nueva sociedad más libre, más justa y más equitativa, que es educación en igualdad y libre de estereotipos, no solo a menores sino también en otros ámbitos sociales, iguales, libres y capaces de hacer todo aquello y todos aquellos retos que nos planteemos, y metas. Para eso hemos apostado por una escuela virtual, por el fomento de las disciplinas STEM, que tanto fallan en las mujeres; por códigos de autorregulación de la imagen de las mujeres, no solo en la publicidad sino también en los medios de comunicación públicos, y las propias administraciones cuando realizan campañas al respecto.

Hemos apostado también por mejorar y proponer medidas sobre conciliación y corresponsabilidad, no pasaremos, o sea, al reto de los roles compartidos, si no implementamos medidas de conciliación y corresponsabilidad, siempre con incentivos, repito, siempre con incentivos, nuestra máxima marca de la casa.

Una nueva recuperación de la inversión en las escuelas infantiles de cero a tres años, que el Gobierno de la Generalitat decidió retirar y que, desde luego, es una dificultad.

La apuesta por el teletrabajo, que nosotros iniciamos desde el ministerio en la Administración pública y ha funcionado muy bien, y ahora creo yo que el Govern tiene la oportunidad de hacerlo e implementarlo y ampliarlo en toda la Administración pública.

Y medidas contra la violencia de género –que ya avanzamos que creo que en eso todos coincidimos–, que es la cara más amarga y más cruel de la desigualdad en las mujeres, ¿no? Medidas que están, y están pendientes de desarrollo, sobre todo de desarrollo reglamentario de las leyes de erradicación de violencia de género. También las medidas y las unidades de valoración forense; en fin, protocolos, todo aquello que ayude a luchar contra esta lacra y que es actualmente el cáncer más importante de desigualdad que viven las mujeres.

Si queremos una sociedad más libre, mejor, más justa, si no es igualitaria no lo será.

El president

Gràcies, diputada. Hem cridat a votació.

(Noemí de la Calle Sifré demana per parlar.) Sí, digui'm, senyora De la Calle.

Noemí de la Calle Sifré

Por contradicciones de la diputada Silva.

El president

Trenta segons.

Noemí de la Calle Sifré

Mire, diputada Silva, respecto a las unidades de valoración forense en Madrid, está usted muy desinformada. La Comunidad de Madrid dispone no de uno ni de dos, sino de setenta y un equipos psicosociales formados entre otros por psicólogos y trabajadores sociales adscritos a los juzgados de violencia sobre la mujer para peritar posibles riesgos de las víctimas. Y que me corrija el Partido Popular si me equivoco, porque en realidad estaban gobernando ellos, en 2018, estos especialistas realizaron un total de 2.500 informes. Pero si lo que a usted le preocupa es el nombre la voy a tranquilizar, porque en 2020, cuando entre en funcionamiento el Instituto de Medicina Legal, estas unidades, que ya existen, pasarán a llamarse «unidades de valoración forense».

(Aplaudiments.)

El president

Gracies. Començarem votant les propostes de resolució presentades pel Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Comencem, per tant... *(veus de fons)* –diputada–, començarem votant la proposta de resolució número 1, de la CUP.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat aprovada per 113 vots a favor, cap en contra i 17 abstencions.

I votem ara la número 2.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat aprovada per 126 vots a favor, 4 en contra i cap abstenció.

I ara votem la número 3.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat rebutjada per 4 vots a favor, 83 en contra i 43 abstencions.

I votem la 4.

Comença la votació.

La proposta de resolució número 4 ha estat rebutjada per 11 vots a favor, 64 en contra, 53 abstencions, i un diputat o diputada present que no ha votat.

Votem ara la proposta de resolució número 5.

Comença la votació.

La proposta de resolució número 5, del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent ha estat aprovada per 89 vots a favor, 5 en contra i 36 abstencions.

I votem ara les propostes de resolució presentades pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, votem la número 1.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat aprovada per 67 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

I votem ara la número 2.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat aprovada per unanimitat, 130 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Votem ara la proposta de resolució número 3.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat aprovada per unanimitat, 130 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

I votem ara la número 4.

Comença la votació.

La proposta de resolució número 4 ha estat aprovada per 69 vots a favor, cap en contra i 61 abstencions.

I votem ara la número 5.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat aprovada per 123 vots a favor, cap en contra i 7 abstencions.

I votem ara la número 6.

Comença la votació.

La proposta de resolució número 6 ha estat aprovada per unanimitat: 130 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

I votem ara la número 7.

Comença la votació.

La proposta de resolució número 7 ha estat rebutjada per 21 vots a favor, 102 en contra i 7 abstencions.

I ara votem la 8.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat aprovada per 89 vots a favor, cap en contra, 40 abstencions i 1 diputat o diputada present que no ha votat.

Votem ara la número 9.

Comença la votació.

La proposta de resolució número 9 ha estat aprovada per unanimitat: 130 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

I votem ara la número 10 i darrera del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat aprovada per unanimitat: 130 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

I votem ara les propostes de resolució presentades pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Comencem amb la primera proposta de resolució.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat aprovada per unanimitat: 130 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

I votem ara la número 2.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat aprovada per unanimitat: 130 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Votem ara la número 3.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat aprovada per 113 vots a favor, cap en contra i 17 abstencions.

I votem ara la número 4.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat aprovada per 124 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

I votem ara la número 5.

Comença la votació.

La proposta de resolució número 5 ha estat aprovada per unanimitat: 130 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

I votem ara la proposta de resolució número 6.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat rebutjada per 47 vots a favor, 62 en contra i 21 abstencions.

I votem ara la número 7, amb la correcció d'errades incorporada.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat aprovada per 129 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció.

I votem ara la número 8.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat aprovada per 129 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció.

I votem ara la número 9.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat aprovada per 129 vots a favor, cap en contra, cap abstenció i 1 diputat o diputada present que no ha votat.

I votem ara la proposta de resolució número 10.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat aprovada per unanimitat: 130 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar les propostes de resolució presentades pel Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Comencem per la primera.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 114 vots a favor, 16 en contra i cap abstenció.

Votem ara la número 2.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat aprovada per 68 vots a favor, cap en contra i 62 abstencions.

I votem ara la número 3.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat rebutjada per 47 vots a favor, 79 en contra i 4 abstencions.

I votem ara la número 4.

Comença la votació.

La número 4 ha estat aprovada per 74 vots a favor, 39 en contra i 17 abstencions.

I ara votem la número 5.

Comença la votació.

La número 5 ha estat aprovada per 73 vots a favor, 40 en contra i 17 abstencions.

I votem ara la número 6.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat rebutjada per 28 vots a favor, 102 en contra i cap abstenció.

I votem ara la 6 *bis* –6 *bis*.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat aprovada per 73 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.

I ara votem la número 7.

Comença la votació.

La número 7 ha estat aprovada per unanimitat: 130 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

I ara votem la número 8.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat rebutjada per 11 vots a favor, 102 en contra i 17 abstencions.

I votem ara la proposta de resolució presentada conjuntament pel Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem i el Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat rebutjada per 47 vots a favor, 82 en contra i cap abstenció.

I votem ara les propostes de resolució presentades pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Comencem per la primera.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat aprovada per 122 vots a favor, cap en contra i 8 abstencions.

Votem ara la número 2.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat aprovada per 66 vots a favor, 57 en contra i 7 abstencions.

Votem ara la número 3.

Comença la votació.

Aquesta resolució ha estat aprovada per 72 vots a favor, 40 en contra i 17 abstencions.

I passem ara a votar les propostes de resolució presentades pel Grup Parlamentari Republicà. Comencem per la primera.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha estat aprovada per 126 vots a favor, 4 en contra i cap abstenció.

I votem ara la número 2, amb la correcció d'errades incorporada.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat aprovada per 90 vots a favor, cap en contra i 40 abstencions.

I votem ara la número 3.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat aprovada per 72 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.

Votem ara la proposta de resolució signada conjuntament per tots els grups i subgrups parlamentaris.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat aprovada per 130 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

(Aplaudiments perllongats.)

Gràcies. Continuem.

Votem a continuació les propostes de resolució presentades conjuntament pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya i el Grup Parlamentari Republicà. Votem la proposta de resolució conjunta d'aquests dos grups parlamentaris número 1.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat aprovada per unanimitat: 128 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

I votem ara la número 2.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat aprovada per 126 vots a favor, 4 en contra i cap abstenció.

Votem ara la número 3.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat aprovada per 122 vots a favor, cap en contra i 7 abstencions.

I votem ara la número 4.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat aprovada per 112 vots a favor, cap en contra i 16 abstencions.

Votem ara la número 4.

Comença la votació. *(Veus de fons.)* Perdó, la 5 –5.

Ha estat aprovada per 126 vots a favor, 4 en contra i cap abstenció.

I votem ara la número 6.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 90 vots a favor, 4 en contra i 36 abstencions.

Votem ara la número 7.

Comença la votació.

Aquesta resolució ha estat aprovada per unanimitat: 130 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Votem ara la número 8.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat aprovada per unanimitat: 130 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

I votem ara la número 9.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat aprovada per 123 vots a favor, cap en contra i 7 abstencions.

I votem ara la número 10.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat aprovada per 130 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Votem ara la proposta de resolució número 11.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat aprovada per 123 vots a favor, cap en contra i 7 abstencions.

I votem ara la número 12.

Comença la votació.

Aquesta resolució ha estat aprovada per 130 vots a favor, cap en contra i cap abstenció, és a dir, per unanimitat.

I votem ara la 13.

Comença la votació.

També ha estat aprovada per unanimitat: 130 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Votem ara, per finalitzar, les propostes de resolució presentades pel Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Votem la primera resolució.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat aprovada per unanimitat: 129 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

I votem ara la número 2.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat rebutjada per 48 vots a favor, 65 en contra i 17 abstencions.

Votem ara la número 3.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat rebutjada per 40 vots a favor, 62 en contra i 28 abstencions.

I votem ara la número 4.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat aprovada per 109 vots a favor, cap en contra i 21 abstencions.

I finalment votem la proposta de resolució número 5.

Comença la votació.

Aquesta resolució ha estat aprovada per 61 vots a favor, 60 en contra i 8 abstencions.

No hi han més propostes de resolució; per tant, deixin-me donar l'enhorabona... Digui. (*Veus de fons.*) No. Ja estava sumada..., el vot que aquest matí sumàvem manualment ara ja està incorporat en el sistema; per tant, estava comptabilitzat.

Gràcies a tots els grups parlamentaris per aquest Ple, i especialment a les diputades que han treballat intensament en aquestes propostes de resolució, i gràcies també, sobretot, al Consell Nacional de les Dones per la seva tasca, el seu esforç i la seva col·laboració. Moltíssimes gràcies.

(*Aplaudiments forts i perllongats. Crits de «Visca la lluita feminista!».*)

Només em queda desitjar-los bones festes, bona entrada d'any.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les sis de la tarda i dos minuts.